

Νίκος Ζήγρας

...AKISGATE

ΘΕΜΑ

Χρονικά Διαφθοράς
I

ΝΙΚΟΣ ΖΗΓΡΑΣ

...AKISGATE

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΓΚΑΡΙΠΗΣ

Επιμέλεια κειμένων: Άννα Χαρίση
Έργο εξώφυλλου: Γιώργος Σταθόπουλος
Έργο επίμετρου: Μαριάννα Κατσουλίδη
Φωτογραφίες: Ορέστης Σταθόπουλος
Σελιδοποίηση: Χρήστος Τράκας

*Στους κυρίους και κυρίες Γαβριήλ Μαλλή,
Γιάννη Σταυρόπουλο, Ευγενία Κυβέλου,
Ελένη Σίσκου, Χρήστο Κατσιάνη,
Γεωργία Αδειλίνη, Παναγιώτη Παναγιωτό-
πουλο, Ελένη Ράικου, Πόπη Παπανδρέου,
Παναγιώτη Βλάχο και Παναγιώτη Νικολούδη,
που σηκώνουν την Ελλάδα ψηλότερα.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ρόλος της ποινής είναι να τιμωρεί. Και η στέρηση της ελευθερίας είναι το πιο κατάλληλο μέσο επίτευξης μιας τιμωρίας. Οι δύο αυτές απόψεις δεν είναι οι κρατούσες τις τελευταίες δεκαετίες στην Ελλάδα, όπου δίνεται βαρύτητα στο σωφρονισμό και την κοινωνική επανένταξη του εγκληματία και, μέσω του σωφρονισμού και της κοινωνικής του επανένταξης, στην αποτροπή της υποτροπής του, αμέσως μετά την έκτιση της ποινής του. Ως προέκταση αυτής της φιλοσοφίας, νομοθετήθηκαν μια σειρά μέτρων για την αναστολή εκτέλεσης της ποινής των καταδικασθέντων, για την απόλυση των κρατουμένων υπό όρους, για τις άδειες των κρατουμένων –χωρίς καμία ουσιαστική εγγύηση επιστροφής στο σωφρονιστικό κατάστημα. Την τελευταία δεκαετία γίναμε μάρτυρες πολλών νόμων παραγραφής των μικρών ποινών για λόγους αποφόρτισης των δικαστηρίων. Έχω την αίσθηση, χωρίς να τη βασίζω σε καμία έρευνα ή δεδομένο, ότι όλες αυτές οι νομοθετικές πρωτοβουλίες δημιούργησαν την πεποίθηση στους πολίτες πως οι ποινές που απειλούνται από τους νόμους άλλοτε δεν επιβάλλονται από τα δικα-

στήρια, άλλοτε δεν εκτελούνται... πως υπάρχουν και μπορούν να υπάρξουν εγκλήματα χωρίς τιμωρία. Έχω επίσης την αίσθηση ότι η λέξη «ατιμωρησία» ακούγεται ανησυχητικά πυκνά, όπως συχνή είναι και η επίκληση, ως νομολογιακών προηγούμενων, επιεικών δικαστικών κρίσεων – αν και στην ελληνική δικαιοταξία, δεν έχει την οποιαδήποτε ισχύ το νομολογιακό προηγούμενο, ούτε η επίκληση δικαστικών κρίσεων αναγνώρισης ελαφρυντικών σε άλλες υποθέσεις υπακούει στη λογική της απονομής εξατομικευμένων, στοχευμένων στο πρόσωπο του συγκεκριμένου κατηγορουμένου, ποινών.

Οι όποιες νομοθετικές παρεμβάσεις ωστόσο δεν απέτρεψαν τους αυξητικούς αριθμούς της εγκληματικότητας, ιδιαίτερα στο πεδίο των οικονομικών αδικημάτων. Προσωπική μου άποψη είναι πως τα περισσότερα οικονομικά αδικήματα που τελούνται σήμερα έχουν ως βαθύτερη αιτία την εγκληματικότητα και ατιμωρησία των πολιτικών και των καταχραστών του δημοσίου χρήματος. Όπως λέει η λαϊκή θυμοσοφία, το ψάρι βρωμάει απ' το κεφάλι. Η τέλεση αδικημάτων, όπως η φοροδιαφυγή ή η εισφοροδιαφυγή δεν έχουν την απαξία ποινικού αδικήματος στη συνείδηση πολλών πολιτών

που τις θεωρούν μάλιστα πράξεις οιονεί αυτοδικίας με σκέψεις όπως «θα πληρώσω υψηλούς φόρους για να τα κλέψει ο κάθε πεινασμένος πολιτικός;», «θα πληρώσω ακριβά διόδια για να κόβει βόλτες με το κότερο ο κάθε μεγαλοεργολάβος του Δημοσίου;», «θα πληρώσω τέλη κυκλοφορίας για να γυρνά με πλαστές πινακίδες ο κάθε κύριος Λιάπης;».

Στο βιβλίο του «Χωρίς θυμό και οργή», ο Ροζέρ Ικόρ[1] ζητούσε ν' αποποινικοποιήσουμε το έγκλημα και να ποινικοποιήσουμε την αμαρτία. Αυτή ίσως να ήταν μία ενδιαφέρουσα προοπτική για όσους πρόστυχους προσπαθούν να απενοχοποιήσουν το ανήθικο στην πολιτική ζωή. Σήμερα όμως υπάρχουν πολλές φωνές που ζητούν από τη Δικαιοσύνη να μην εστιάζει στην ηθική ευθύνη του διεφθαρμένου πολιτικού με το σκεπτικό πως αντιμετωπίζεται ως αποδιοπομπαίος τράγος μιας κοινωνίας ανίκανης να τιθασεύσει την εγκληματικότητα. Η προσπάθεια φιλοτέχνησης ενός προφίλ του διεφθαρμένου πολιτικού βουτηγμένου στην «ευαισθησία» και την «ευθραυστότητα» δεν είναι τίποτε άλλο από μια προσπάθεια απαξίωσης της βάναυσης παραβίασης του Νόμου και της Ηθικής που προκάλεσε ο καταχρα-

[1] Roger Ikor, Sans haine et sans colère, Albin Michel, Παρίσι, 1979, σελ. 90.

στής του δημοσίου χρήματος, μιας προσπάθειας να βαφτιστεί ως δικαιολογημένο λάθος, άτυχη στιγμή ή ως τυπική διαδικασία ένα από αυτά τα εγκλήματα που συνετέλεσαν στην οικονομική και ηθική κατάρρευση της Χώρας. Είναι κατά την άποψή μου, τουλάχιστον προκλητικό να υποστηρίζεται πως ένας υπουργός που εγκλημάτισε σε βάρος του Δημοσίου, είναι θύμα των αδικιών του κοινωνικού συστήματος ή θύμα της αστυνομικής καταστολής και να ζητεί την εφαρμογή στην περίπτωσή του όλων των επιεικών διατάξεων που προβλέπονται για πολίτες που οδηγήθηκαν στο έγκλημα λόγω κοινωνικών ανισοτήτων. Η δικαστική απάντηση στην κρατική διαφθορά δεν μπορεί να είναι ούτε αφελής, ούτε μαλθακή γιατί η αληθινή δημοκρατία είναι η δικαστική εξουσία, όπως υποστηρίζει ο Γάλλος πολιτειολόγος Μισέλ Τροπέ. Και ως εξουσία, εννοώ την ικανότητα να κάνεις πράγματα, και όχι τη δυνατότητα να αποφασίζεις για το τι πρέπει να γίνει. Στην παρούσα συγκυρία η δικαστική εξουσία πρέπει να λαμβάνει τις αποφάσεις που είναι καλύτερες για το μέλλον της Χώρας, δεδομένου μάλιστα ότι δεν έχει καμία υποχρέωση ούτε να ικανοποιεί αιτήματα των πολιτών, αλλά ούτε και να υπακούει σε ξέ-

νους ηγέτες, σε τρόικες, τράπεζες ή χρηματιστήρια. Αυτό δεν σημαίνει πως οι δικαστικές αποφάσεις θα κινούνται σε χώρους εκτός του Δικαίου, αλλά πως οι Έλληνες δικαστές με τις αποφάσεις τους θα χρησιμοποιήσουν το Δίκαιο ως μια επαναστατική πολιτιστική δύναμη, αναγνωρίζοντας ότι το ισχύον θετό δίκαιο στην Ελλάδα διαχέεται από έναν υπέρτερο κανόνα με το εξής περιεχόμενο: «η Χώρα πρέπει να σωθεί». Αποστολή της Ελληνικής Δικαιοσύνης θα πρέπει να είναι η διασφάλιση της αξιοπρεπούς ζωής του κάθε πολίτη στον ευλογημένο τόπο που γέννησε το δυτικό πολιτισμό, η διασφάλιση του σαφούς διαχωρισμού ανάμεσα στα πραγματικά θύματα και τους πραγματικούς θύτες. Ας μην ξεχνούμε πως το κεφάλαιο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων περιλαμβάνει εκτός από τα δικαιώματα των κατηγορουμένων και τα δικαιώματα των θυμάτων.

Δεν υπάρχει κατάλληλη στιγμή να ειπωθεί η αλήθεια, αφού κάθε στιγμή είναι κατάλληλη για να ειπωθεί μια αλήθεια. Όταν πρόκειται όμως για ένα μυθιστόρημα, για ένα προϊόν της φαντασίας, που απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο κοινό, θα πρέπει να γράφεται και να εκδίδεται την κατάλληλη στιγμή προκειμένου αφενός μεν να αποκρυ-

σταλλώσει το πάθος του δημιουργού, αφετέρου δε να χρησιμοποιηθεί ως ένα μέσο ένωσης μεμονωμένων συνειδήσεων σε μια κοινή επιθυμία για δράση. Θεωρήθηκε πως η έκδοση του μυθιστορήματος του Νίκου Ζήγρα πριν από τις εκλογές υπήρχε κίνδυνος να επηρεάσει την πολιτική ατζέντα, ενδεχόμενο που κρίθηκε πως έπρεπε να αποφευχθεί.

Η φυλακή είναι ένας χώρος που επηρεάζει έντονα την ψυχή ενός φυλακισμένου και μπορεί, αν χρησιμοποιηθεί σωστά, να γίνει ένας τόπος γέννησης ηθικών επιχειρημάτων. Στη φυλακή, μπορείς να συνειδητοποιήσεις, ερχόμενος σε επαφή με άλλους εγκληματίες, ποιος δε θέλεις να είσαι, μπορείς να συνειδητοποιήσεις τη μηδαμινότητά σου, να επιλέξεις ανάμεσα σε αυτά που μπορείς να καταλάβεις και σε αυτά που πρέπει να ξεχάσεις για να αφιχθείς σε μια καινούρια ηθική αναπαράστασή της πραγματικότητας. Γιατί, αν θέλεις ν' αλλάξεις τον εαυτό σου, πρέπει πρώτα να ομολογήσεις τα κρίματά σου. Η ειλικρινής ομολογία είναι μέρος μιας καινούριας ζωής.

Το ...akisgate είναι ένα διήγημα, μια μυθοπλασία και όχι ένα ιστορικό κείμενο. Η συγγραφή ιστορίας απαιτεί επιστημονική

συγκρότηση του συγγραφέα και χρήση συγκεκριμένης μεθοδολογίας για να αναδομηθεί το παρελθόν όπως ήταν. Πρόθεση του Νίκου Ζήγρα δεν είναι να ανασυνθέσει το παρελθόν, αλλά να κομίσει μια κριτική ματιά στα προβλήματα της Χώρας. Δεν πρόκειται όμως για ένα παραμύθι, αφού η κατάληξη της διήγησης δεν είναι ευτυχής, αλλά τραγική και για το λόγο αυτό δεν δίνεται για παράδειγμα καμία έμφαση στον «παραμυθένιο» γάμο του ήρωα και της ηρωίδας.

Το ...akisgate θέλει να καταδείξει το τι μπορεί να συμβεί αν ο λαός επευφημεί έναν πολιτικό εξαρτημένο από ταπεινά συμφέροντα και προσκολλημένο στις γήινες απολαύσεις. Είναι μια φανταστική ιστορία που έχει ως απώτερο σκοπό τον εξευγενισμό των πολιτειακών λειτουργιών και ως άμεσο σκοπό να καταδείξει πως οι μίζες δεν είναι ούτε ένα αναγκαίο κακό, ούτε ένα ελιξίριο ευτυχίας, αλλά ένα δηλητήριο που μετατρέπει σε γουρούνια αυτούς που το δοκιμάζουν, ένα δηλητήριο που προκαλεί εθισμό, δυστυχία και εξευτελισμό. «Το παρελθόν μου αποκάλυψε το πώς είναι χτισμένο το μέλλον», είπε ο Τειλαρντ ντε Σαρντάν. Με παρόμοιο τρόπο, μια μυθοπλασία μπορεί να προβάλει στο μέλλον μια ιδεατή κατάσταση. Η συνει-

δητή τοποθέτηση της απαρχής του διηγήματος σε χρόνο πριν από τη γέννηση του διεφθαρμένου υπουργού δίνει στο διήγημα τη μορφή μιας συνεδρίας ψυχανάλυσης για να παρακολουθήσει ο αναγνώστης τις ρίζες και τις διαδρομές του ήρωα και να αναλογιστεί το μερίδιο της ευθύνης της οικογένειας, της κοινωνίας ή του ίδιου του ατόμου στη διαμόρφωση μιας εγκληματικής προσωπικότητας πριν δαιμονοποιήσει την οποιαδήποτε ποινή για τις άδικες πράξεις, πριν απαντήσει στο ερώτημα ποιος είναι τελικά πιο «φυλακισμένος»: η εξαθλιωμένη από την οικονομική κρίση κοινωνία ή ένας καταδικασμένος διεφθαρμένος υπουργός;

Η αναπόφευκτη χρήση κάποιων κακών εκφράσεων, «προίκα» των δεκαοκτώ μηνών που πέρασε ο Νίκος Ζήγρας στη φυλακή, θέλω να πιστεύω ότι γίνεται με τρόπο που αποδεικνύει πως δεν υπάρχουν κακές λέξεις, αλλά κακοί άνθρωποι. Προκειμένου να αποφευχθεί οποιαδήποτε σύγχυση με αληθινά πρόσωπα ή καταστάσεις, ο Νίκος Ζήγρας αποφάσισε να μη δώσει καν όνομα στον ήρωα του διηγήματός του και να τον αποκαλεί με μια κατάληξη ονόματος, το ...άκης, η οποία μπορεί να προστεθεί σε κάθε όνομα της ελληνικής γλώσσας (πχ Γιωργάκης, Πε-

τράκης, Θανασάκης κοκ). Άλλωστε, ο ήρωας του διηγήματος του Νίκου Ζήγρα αποφεύγει να χρησιμοποιεί το όνομά του στις παρανομίες του. Τα ονόματα των υπολοίπων ηρώων είτε είναι περιγραφικά (πχ Σκαρπίνης) είτε προερχόμενα από άλλες γλώσσες και εποχές (πχ Αντουανέτα), για να μην εγκλωβιστεί η διήγηση σε συγκεκριμένα όρια χώρου ή χρόνου. Κάθε ομοιότητα λοιπόν με πρόσωπα, πράγματα ή καταστάσεις είναι συμπτωματική. Η επιλογή της «ένταξης» του ήρωα του διηγήματος στο σοσιαλιστικό πολιτικό χώρο, έγινε χωρίς καμία πρόθεση δημιουργίας συνειρμών με υπαρκτούς κομματικούς σχηματισμούς, αλλά με αφορμή ένα κείμενο του Εζέν Φουρνιέρ που διάβασε ο Νίκος Ζήγρας μέσα στον Κορυδαλλό. Στη Μελέτη για την Ατομοκρατία, ο θεωρητικός αυτός του σοσιαλισμού έγραφε το 1901: «Στον ποινικό χώρο, ο σοσιαλισμός είναι υπέρ της διόρθωσης και κατά της τιμωρίας. [...] Χωρίς αμφισβήτηση του κοινωνικού χαρακτήρα των αναγκαίων καταστολών, (ο σοσιαλισμός) νοιάζεται κυρίως για το άτομο στο οποίο θα εφαρμοστεί η ποινική καταστολή. Για το λόγο αυτό είναι υπέρ της εξατομίκευσης της ποινής, αρνούμενος να δει τον «οποιονδήποτε» στο πρόσωπο του δύ-

στυχου που οδηγείται ενώπιον του δικαστή. Αυτός ο «οποιοσδήποτε» είναι για το σοσιαλισμό ένα υπαρκτό άτομο, που ζει και αναπνέει, όσο επικίνδυνο και αν είναι. Ο σοσιαλισμός θέλει να μάθει τα κίνητρα της εγκληματικής πράξης, να μάθει αν είναι του ατόμου ή της κοινωνίας. Αν ευθύνεται η κοινωνία, αυτή πρέπει να διορθωθεί, αντί να επιρριφθεί το φταίξιμό της στο άτομο. Και (αν ευθύνεται) το άτομο, εκπαιδευτικά μέσα θα το ανασύρουν από την ηθική δυστυχία, την οποία η τιμωρία απλά θα μεγέθυνε». Ο σοσιαλισμός θέλει να μάθει τα κίνητρα της εγκληματικής πράξης, όπως θέλει να τα μάθει και ο κάθε δικαστής, όπως πρέπει να τα μάθει ο λαός, αν τα εγκλήματα στρέφονται κατά του Δημοσίου. Θα είχε ενδιαφέρον λοιπόν να ερευνηθεί το αν ως δύστυχος κατηγορούμενος θα μπορούσε να θεωρηθεί από τη σοσιαλιστική θεωρία ένας υπουργός που κατηγορείται για διαφθορά.

Το διήγημα αυτό είναι το πρώτο από μία σειρά πέντε διηγημάτων που εντάσσονται στην ενότητα Χρονικά Διαφθοράς, γραμμένων από τους ίδιους τους πρωταγωνιστές υποθέσεων διαφθοράς. Ελπίζω το αναγνωστικό κοινό να εκτιμήσει αυτή την προσπάθεια, της οποίας ομολογημένος σκοπός είναι

να πείσει για την αναγκαιότητα εξοντωτικής ποινικής μεταχείρισης των διεφθαρμένων πολιτικών και αυστηρότερης ποινικής μεταχείρισης των καταχραστών του δημοσίου χρήματος. Να πείσει πως η ποινή που συνοδεύεται από ανασταλτικό αποτέλεσμα είναι ποινή που δεν συνιστά τιμωρία ενός διεφθαρμένου πολιτικού, πως το μέτρο της καταβολής χρηματικής εγγύησης, δε συνιστά περιοριστικό μέτρο για τον καταχραστή του Δημοσίου χρήματος. Να πείσει για την αντίφαση του να επιτραπεί σε ένα διεφθαρμένο υπουργό να επιστρέψει να ζήσει στην κοινωνία σαν να μη συνέβη τίποτε, παρότι πρόδωσε την εντολή αντιπροσώπευσής της, παρότι παραβίασε τον όρκο του να τηρεί το Σύνταγμα. Να ξαναρίξει φως στην ηθική διάσταση των εγκλημάτων κατά του Δημοσίου χρήματος, όχι για λόγους εκδίκησης, αλλά ως ελάχιστη συνεισφορά για τις αποφάσεις που θα ληφθούν στο μέλλον. Να εγκαινιάσει ένα διάλογο για τα αξιώματα που συντρόφευσαν την ποινολογία τις τελευταίες δεκαετίες, όπως το «είναι ντροπή να τιμωρείς» του Μισέλ Φουκώ.

Ο εξευτελισμός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου από το μεταγενέστερο βίο των πρωταγωνιστών του καθιστά αναπόφευκτη

την αναζήτηση αξιών διαφορετικών από αυτές που συντρόφευσαν την ελληνική κοινωνία για σαράντα χρόνια. Η ελληνική κοινωνία δεν έχει πλέον ένα πρότυπο για να σταθεί όρθια και η δημοκρατία θα αναβλύσει από μια ηθική συμφωνία – απάντηση σε πολλά από τα ερωτήματα που ξεπηδούν από το μυθιστόρημα του Νίκου Ζήγρα. Υπάρχει Έλληνας πολιτικός της Αριστεράς που να διάγει αριστερό βίο, που να προέρχεται από την εργατική τάξη; Μετά τις αλληλοκατηγορίες για σκάνδαλα, τον καταιγισμό από γλοιώδη πολιτικά συνθήματα, μπορεί να υπάρξει μια πολιτική πρόταση που να οδηγήσει έξω από την κρίση την ελληνική κοινωνία που αργοπεθαίνει; Δεν είναι απόδειξη δημοκρατίας να τιμωρεί ένας δικαστής έναν διεφθαρμένο υπουργό; Δεν είναι απόδειξη σεβασμού των δικαιωμάτων των μελλοντικών γενεών να τιμωρείται εξοντωτικά ένας υπουργός που πρόδωσε την αποστολή του και κατάκλεψε τα δημόσια ταμεία; Και αν ειλικρινά μας ενδιαφέρει η αποτροπή του εγκλήματος για το μέλλον, ποια πολιτειακή πράξη είναι πιο κατάλληλη να το επιτύχει: ένας νόμος για τον περιορισμό της ευθύνης των υπουργών ή ο ισόβιος εγκλεισμός στη φυλακή ενός διεφθαρμένου

υπουργού; Στο κληρονομικό δίκαιο υπάρχει ο θεσμός της αποποίησης της κληρονομίας, ως άμυνα του κληρονόμου αν τα χρέη είναι μεγαλύτερα από την περιουσία που κληρονομείται. Νομιμοποιούμαστε να κληροδοτήσουμε στις μελλοντικές γενιές αβάστακτα χρέη, νομιμοποιούμαστε να συγχωρήσουμε, να αφήσουμε ατιμώρητους τους υπαίτιους αυτών των χρεών, τα οποία είναι υποχρεωμένα οι μελλοντικές γενιές να αποπληρώσουν, μόνο και μόνο γιατί θα δούνε το φως της ζωής στην Ελλάδα;

Πιστεύω πως η Ελληνική Δικαιοσύνη είναι η τελευταία ελπίδα για να επανέλθει η αξιοπρέπεια στους έλληνες πολίτες, υπό την προϋπόθεση να συμπεριφερθεί ως εξουσία αληθινά δημοκρατικού πολιτεύματος, αναγνωρίζοντας υπερσυνταγματική ισχύ, όπως σε κάθε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, στον εξής κανόνα δικαίου: «η Χώρα πρέπει να σωθεί».

Στέλιος Γκαρίπης

O Θεός δεν παίζει ζάρια
Άλμπερτ Αϊνστάιν

Ανταναχλάσεις

Ήμουνα ο βαρκάρης τους σ' επίγειους παραδείσους... τώρα έγινα ο βαρκάρης τους σε μαύρες φυλακές. Λίμνη, αυτός είναι ο κύκλος μου, αυτή είναι η ζωή μου. Ήμουνα φύκι στο βούρκο του βυθού κι έγινα ακακία που αντίκρισε τον ουρανό, ξάρτι που άντεξε στου ανέμου τις ριπές. Λένε πως άλλαξα αφεντικό, πως πρόδωσα τους φίλους. Λάθος. Αφεντικό μου πάντα ήταν η αλήθεια... άλλαξαν μόνο αυτοί που θέλουνε αλήθειες να ακούν... Κάποτε, αυτοί που παίρνανε βαλίτσες με λεφτά, δεν ενοχλούνταν απ' την αλήθεια πως ήτανε μίζες όλ' αυτά... σήμερα, οι μόνοι που θέλουνε να το ακούν είναι οι δικαστές και οι αποκαλούμενοι απλοί πολίτες...

Για κάποιους φίλους από τα παλιά, από πολύτιμος, έγινα ο τρελός. Ίσως να αισθάνονταν πως έχουν δίκιο αν μ' έβλεπαν τώρα στη Γενεύη, καθισμένο σε ένα μαύρο, σιδερένιο παγκάκι στην όχθη των ξενοδοχείων, να μιλώ σε σένα λίμνη, που ανταναχλάς στην ηρεμία σου το Λευκό Όρος των Άλπεων.

Δώδεκα χρόνια πάλευα με μυστικά και με σιωπές, κινούμουν ανάμεσα σε σκιές. Βρέθηκα μες στη φυλακή, να παρακολουθώ κα-

θημερινά στους λιγδιασμένους τοίχους τις προβολές μίας σκληρής αλήθειας. Ντρεπόμουν. Ήμουνα μόνος, αλλά η αλήθεια είναι πως αισθανόμουν ηθικά ανώτερος από τους παλιούς μου φίλους, τους υπουργούς, τους επιτυχημένους επιχειρηματίες, τους βραβευμένους και όλους αυτούς τους επώνυμους που μεταμορφώθηκαν σε δυστυχισμένες σκιές, χωρίς ισχύ και μνήμη, περιφερόμενες χωρίς σκοπό στο αιώνιο τίποτα πριν καταλήξουν στη φυλακή. Κάποιοι μού έλεγαν πως είμαι σαν κι αυτούς... εγώ δε συμφωνούσα, έστω και αν γνωρίζω πως δεν είχα δίκιο. Ίσως γιατί ήμουν απλά ανίκανος να αναγνωρίσω τα κοινά μου σημεία με αυτούς, ίσως γιατί ήμουν ο πιο ανώνυμος από αυτούς, ο καταδικασμένος μάλιστα σε μια ζωή χωρίς όνομα. Μου είχαν κλέψει τον εαυτό. Δεν ήθελα να χαραμίσω ούτε μία κουβέντα μαζί τους. Γενικά, όμως δε θέλω να μιλώ. Μόνη κουβέντα πού μου βγαίνει, που βγαίνει μέσα απ' την ψυχή και όχι από το στόμα, είναι η συγγνώμη... «συγγνώμη για τα κρίματά μου, συγγνώμη απ' όλους κι απ' τον καθένα χωριστά».

Σπάνια στη ζωή μου άκουσα λόγια τόσο πικρά, όσο τα λόγια της συνείδησής μου. Περίεργο. Τα άκουσα όταν δεν είχα λόγο να

είμαι λυπημένος, στο άκουσμα της διαπεραστικής φωνής ενός δικαστή. «Ελαφρυντικά, μόνο στο Ζήγρα». Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η αυτοκτονία ήταν η μόνη πόρτα αξιοπρεπούς εξόδου από τη βρώμικη περιπέτεια στην οποία μας ενέπλεξε με τις δολοπλοκίες του, ο πρώην υπουργός, ο ...άκης. Όμως, οι δικαστές μου, που αν το καλοσκεφτείς ήταν και τούτοι θύματά μου, μου άνοιξαν μία νέα πόρτα, που οδηγούσε πίσω στη ζωή. Μία ζωή που έζησα ως τυχοδιώκτης. Δεν ήμουνα μέρος του συστήματος. Ήμουν ωστόσο ο άνθρωπος που εξασφάλιζε σε κάποιους διεφθαρμένους, το σκοπό της δικής τους συμμετοχής στο σύστημα, σκοπός που δεν ήταν άλλος από τον πλουτισμό. Γνωρίζω την εξουσία τους, αλλά γνωρίζω και τις προσωπικές τους αδυναμίες. Για άλλους ήμουνα κατηγορούμενος, για άλλους μάρτυρας, για μένα, όφειλα να είμαι ο ειδικός.

Ανήκω σε ένα παρελθόν που αποδεχόταν τη διαφθορά, τη θεωρούσε μάλιστα μαγκιά. Ως δημοκράτης, πολλές φορές είχα αναρωτηθεί αν η δημοκρατία πρέπει ν' αντανακλά αυτό που δέχεται η κοινωνία. Κι αν είναι λάθος; Σπατάλησα τη ζωή μου χαμένος σε κρυφές διαδρομές. Αρκετά. Δεν αντέχω άλλο τις κρυφώνες μέσα στο μυαλό μου. Πάντα

αναλάμβανα τον κίνδυνο. Πλήρωνα κάθε φορά το τίμημα. Ποτέ δεν προσπάθησα ν' αποφύγω να πληρώσω το λογαριασμό.

Την είπα την αλήθεια, την έβγαλα από μέσα μου, ελευθερώθηκα, και τώρα θέλω να νιώσω την ελευθερία μου και να πετάξω με τη φαντασία, πέρα από τα όρια της αλήθειας, πέρα από τη βρωμιά του ψέματος και τους κανόνες της σιωπής. Δε βρίσκω υγιές να συνεχίσω ν' ανασκαλεύω την ποταπότητα στην οποία είχαμε πέσει τότε... Αυτοί που δεν θα με πιστέψουν, θα με περιφρονήσουν ως ψεύτη, αυτοί που θα με πιστέψουν, θα με μισήσουν γι' αυτά που έκανα. Θέλω να αφεθώ στη φαντασία μου, να γράψω μια ιστορία φανταστική, χωρίς να πρέπει κάτι να θυμηθώ, χωρίς να πρέπει να εξηγήσω, χωρίς να πρέπει ν' απολογηθώ. Ήρεμος, όπως εσύ, λίμνη, μια μέρα που χιονίζει, με τον βουβό τον πίδακα να ρίχνει το νερό ψηλά στον ουρανό; έτσι θέλω από το κεφάλι μου να βγαίνουν ιστορίες. Φοβάμαι όμως τους αναγνώστες και πώς θα ερμηνεύσουν τις λέξεις μου και τις μυθοπλασίες.

Λίμνη μου, θα μου δανείσεις κάποιες εικόνες που αντανακλάς; Μου αρέσει το κτήριο εκείνο κάτω δεξιά, με τις κολώνες και την πυραμιδωτή σκεπή πάνω από τ' αφι-

δωτά παράθυρα. Στο μέσο μιας πολυσύχναστης πλατείας, με μία στάση τραμ ν' αδειάζει κόσμο ακριβώς μπροστά, μία πελώρια ξύλινη πόρτα, που δε θα πρόσεχε κανείς, αν δεν βρισκόταν στο μέσο αυτού του αρμονικού κτηρίου... Κλείνω τα μάτια και... περνώ την πόρτα...

Μια κυκλική, μαρμάρινη, σε αποχρώσεις του καφέ, υποδοχή, με λίγα μέτρα διάμετρο, και άλλες πόρτες κυκλικά. Ανοίγω αυτήν που οδηγεί στο ασανσέρ και περπατώ σ' ένα γραφείο του δεύτερου ορόφου. Αφήνω τη βαριά, μαύρη βαλίτσα μου, στο ξύλινο πάτωμα, δίπλα στο δεξί μου πόδι και περιμένω έναν κοντόχοντρο κύριο με σγουρά μαλλιά. Είναι για όλα ενήμερος. Αργότερα, αφού προηγουμένως υπογράψω σε κάποιο γραφείο του ισογείου το μισθωτήριο μιας θυρίδας, θα κατεβώ στο υπόγειο, και θ' αδειάσω δεκάδες δεσμίδες ανέγγιχτα χαρτονομίσματα.

«Θα επιθυμούσατε καφέ ή τσάι;», ρωτά χαμηλόφωνα μία λεπτή ξανθιά γαλλίδα γραμματέας. «Έναν εσπρέσο σας παρακαλώ». Εκμεταλλεύομαι αυτές τις ολιγόλεπτες αναμονές για να παρατηρώ τη θέα της Γενεύης, μιας πόλης σε διαρκή κίνηση, χάρη στη μόνιμη παρουσία πανύψηλων, κόκκινων,

μαύρων, μπλε γερανών. Ίσως να διορθώνουν κτήρια για να υπάρχει ανάπτυξη, ίσως αλλάζουνε οι ένοικοι. Αριστερά μου στέκονται, για αρκετούς αιώνες, κτήρια που έχουνε μαυρίσει από το χρόνο κι έχουνε «νιώσει» τη διάβρωση των μπρούτζινων πλουμιδιών τους - κοκόρια με βέλη να δείχνουνε τον άνεμο, καμπαναριά, και άλλα, που τώρα γίναν πράσινα. Πορτοκαλί και κόκκινες πελώριες μακρόστενες σημαίες κρέμονται πάνω απ' τους πεζούς που περπατούνε βιαστικοί, στους δρόμους και τις δύο χαμηλές, το πολύ δύο μέτρα πάνω απ' το νερό, γέφυρες, σαν να γλιστρούνε στη λεία επιφάνεια της λίμνης. Τρία πλατάνια ενώσαν τα κλαδιά τους και μοιάζουν σαν μια πορτοκαλί ανοιχτή βεντάλια που κρύβει τον άσπρο φάρο. Στο βάθος, η μαρίνα, με τα κατάρτια των ιστιοπλοϊκών και τα γυμνά τους ξάρτια. Πορτοκαλί μεγάλες βάρκες, αφήνουν άσπρες οριζόντιες γραμμές στο γκρίζο της λίμνης και του ουρανού... είχε δίκιο ο Κόνραντ Αντενάουερ, που έλεγε πως «όλοι ζούμε κάτω από τον ίδιο ουρανό, αλλά δεν έχουμε όλοι τον ίδιο ορίζοντα».

«Καλημέρα! Πώς είστε;», μου σφίγγει εγκάρδια το χέρι ο κύριος Ουίλ. «Σήμερα δε μας φέρατε επιταγές, έμαθα. Υπάρχει κά-

ποια αλλαγή, ίσως κάποιο νέο δεδομένο;».

«Μεμονωμένο περιστατικό. Ο κύριος ...άκης θέλει να μείνουν 400.000 εδώ σε μετρητά, σε μια θυρίδα, για να δοθούν χωρίς ίχνη, αργότερα, αν θα υπάρξει συμφωνία για το διαζύγιο, στην πρώην γυναίκα του», του εξηγώ τυπικά, χωρίς να προδίδω την ανόρεχτη διάθεσή μου. Από τότε που η αρρώστια λιγόστεψε τις πιθανότητες ζωής μου, πρέπει να δίνω αναφορά στον κάθε κύριο Ουίλ για τον αληθινό ιδιοκτήτη των χρημάτων και το τί πρέπει να γίνουν αυτά, αν μεσολαβήσει το μοιραίο. Δε χρειάζεται βέβαια να του αποκαλύψω πως η βαλίτσα μου δόθηκε λίγη ώρα πριν, στο «λόμπυ» ενός ξενοδοχείου πέντε αστέρων, από τον γιο ενός κύπριου πρώην υπουργού, ο οποίος ακούμπησε διακριτικά, δίπλα στην πολυθρόνα που τον περίμενα, το αρκετά βαρύ φορτίο, για να το πάρω μαζί μου όταν φύγω. Πως αυτός ο γιος του κύπριου πρώην υπουργού με ακολούθησε στη συνέχεια σε όλη τη διαδρομή που έκανα με τα πόδια, από το «λόμπυ» έως την τράπεζα, έχοντας καρφωμένο συνέχεια πάνω μου ένα ατσαλένιο σκληρό βλέμμα, θέλοντας να σιγουρέψει πως τα χρήματα θα πάνε στον προορισμό τους και δε θα τα πάω κάπου αλλού. Αυτό το περι-

στατικό, όπως και άλλα αναρίθμητα, πρέπει να θαφτεί μέσα στο γέρικο μυαλό μου και να με συνοδεύσει στον άλλο κόσμο. Έγνοια σου λοιπόν αναγνώστη μου, να μην το μαρτυρήσεις! Μένει ανάμεσα σε σένα και σε μένα. Όπως και ο αριθμός 6734, που είναι ο αριθμός της θυρίδας στο λαβύρινθο του σκοτεινού, κλιματιζόμενου υπογείου με τις χιλιάδες μεταλλικές θυρίδες σε τρία μεγέθη. Σοβαρός και αμίλητος, ένας ψηλόλιγνος μελαχρινός σαραντάρης, με τη μπλε στολή του, επαναλαμβάνει στο εσωτερικό τηλέφωνο που επικοινωνεί με τον κύριο Ουίλ, τον αριθμό της ταυτότητάς μου, τον αριθμό του λογαριασμού και τον αριθμό της θυρίδας διαβάζοντας αργά τα έγγραφα που του έχω δώσει. Με συνοδεύει στη θυρίδα που ανοίγει με δύο κλειδιά, ένα του υπαλλήλου και ένα δικό μου, χωρίς να ρίξει μέσα στη θυρίδα την παραμικρή ματιά -αυτή είναι άλλωστε και η υποχρέωσή του, να μην ελέγχει, να μη βλέπει το περιεχόμενο της θυρίδας. Απομακρύνεται αθόρυβα, αφήνοντάς με μόνο, να εναποθέσω τις δεσμίδες των χρημάτων στο μαύρο αυτό κουτί. Κλειδώνω μόνος -στο κλείδωμα της θυρίδας χρειάζεται μόνο το κλειδί του κατόχου- και περπατώ στο διάδρομο με τις καμπίνες, όπου

μπορείς να καθήσεις και να επεξεργαστείς το περιεχόμενο της θυρίδας. Ειδοποιώ με ένα νεύμα του χεριού τον υπάλληλο της τράπεζας, που κλείνει πίσω μου την κύρια είσοδο της αίθουσας με τις θυρίδες και ξανανεβαίνω στο γραφείο του κυρίου Ουίλ. Τον ευχαριστώ, αφήνω την άδεια μαύρη βαλίτσα που μου είναι πλέον άχρηστη και βγαίνω ξανά στο κρύο. Άρχισε να χιονίζει απαλά. Είναι παράξενος ο κύριος Ουίλ. Δεν αρκείται στον πενταψήφιο μισθό και τις υψηλές προμήθειες από τους Έλληνες πελάτες που αλιεύει στις περιοδικές επισκέψεις του στην Αθήνα για λογαριασμό της τράπεζας στην οποία απασχολείται, αλλά έχει στήσει ένα παραμάγαζο μέσα στην ίδια την τράπεζά του με τον Ζαφείρη.

Ο Ζαφείρης είχε παντρευτεί μια Αιγύπτια, άσχημη και χοντρή που είχε κάνει μεγάλη περιουσία ως μαγείρισσα του Αιγύπτιου βασιλιά. Ο βασιλιάς, ενθουσιασμένος από τις μαγειρικές της, της χάρισε πολλά πλούτη. Η αδελφή της Αιγύπτιας, έχει παντρευτεί την αρχαιολογία και μένει, μόνη, μόνιμα στη Ζυρίχη. Η μεγάλη επιτυχία της ζωής της ήταν πως κάπου στην έρημο ανακάλυψε ένα ευαγγέλιο, το πώλησε σε μια μεγάλη εφημερίδα και έβγαλε πολλά χρήματα. Χρήματα

όμως βγάζει και από την πώληση αρχαίων αντικειμένων, ιδίως αρχαίων νομισμάτων, στην Αυτοκράτειρα της Ελλάδας και άλλους κροίσους, με άσβεστη δίψα να μαζεύουν χρήματα - δίψα που προφανώς δεν έσβησε η καταβρόχθιση των σύγχρονων χρημάτων... γι' αυτό αγωνιούν να μαζέψουν και τα νομίσματα της αρχαιότητας, να τα μαζέψουν όλα! Οι δύο Αιγύπτιες αδελφές ποτέ δεν απεκδύθηκαν τις παιδικές συνήθεις απ' τους καυτούς, χωμάτινους δρόμους της Αιγύπτου... ακόμα και στους παγωμένους πλακόστρωτους πεζόδρομους της Ζυρίχης, κυκλοφορούν με πόδια γυμνά, φορώντας σανδάλια ή κρόκς...

Ο κακόμοιρος ο Ζαφείρης, πιάστηκε μια μέρα να κάνει έρωτα στην αδελφή της γυναίκας του και βρέθηκε στον δρόμο, έχοντας στην ψυχή μία βαθειά πληγή, αφού δεν ακούει τη φωνή των δυο μικρών παιδιών του. Πόσο σκληρά μπορεί να γίνουν τα παιδιά σε ένα χωρισμό, ίσως, και άδικα, αφού αξιώνουν από τους μεγάλους, όλα τα λάθη τους να τα συγχωρούν, ενώ αυτά δε συγχωρούν κανένα. Τα χρόνια πέρασαν, και το ένα του αγόρι, η αδυναμία της άκληρης αρχαιολόγου θείας του, έχασε αμέτρητα ποσά της θείας σε χρηματιστηριακές κινήσεις, κινήσεις

που έκανε εν αγνοία της. Δεν ήταν άλλος από το Ζαφείρη, που στήριξε το αίμα του, τα χρήματα να επιστρέψει, χωρίς να γίνει αντιληπτή η απώλεια. Ίσως να έχασε χρήματα ο Ζαφείρης, μα κέρδισε το γιο του, κέρδισε μια αντανάκλαση του εαυτού του, συνειδητοποίησε πως είχε κι ο ίδιος αρρώστια με τον τζόγο και άρχισε σταδιακά να αποσύρεται απ' τις ιπποδρομίες και το στοίχημα. Επικεντρώθηκε λοιπόν στην ολέθρια απόλαυσή του, το γυναικείο κορμί, επινοώντας διάφορους τρόπους να το χαρεί, αφού η φύση τού περιόρισε τη δυνατότητα να διεισδύει σ' αυτό. Ίσως και να' ναι τώρα πιο δυνατή, η ηδονή που του χαρίζει η θέα του νεανικού, γυναικείου οργασμού στα ατσαλάκωτα σεντόνια ενός ξενοδοχείου της πλατείας με χρήση διαφόρων δονητών που τους κουβάλησε μέσα σε μια μαύρη βαλίτσα. Είναι απρόβλεπτος ο Ζαφείρης με τις μαύρες βαλίτσες... δεν ξέρεις ποτέ τι θα βρεις μέσα σε αυτές... χρήματα ή δονητές.

Ο Ζαφείρης σκέφτηκε κάτι πολύ απλό για να κερδίσει τη ζωή του σε μια χώρα πλημμυρισμένη από μαύρα λεφτά. Με μια κουβέντα μόνο του πελάτη, κάποτε οι δραχμές, σήμερα τα ευρώ, βρίσκονται, έναντι προμήθειας που ποικίλλει, από την Ελλάδα στο εξωτερικό.

«Θέλω να στείλω 1.000.000 ευρώ στη Γενεύη σήμερα», αρκεί να πει κάποιος σ' αυτόν. Ο Ζαφείρης, τηλεφωνεί στον κύριο Ουίλ στη Γενεύη και δίνει στο χέρι αυτού που θα του υποδειχθεί 1.000.000. Ποτέ δεν έριξε πελάτη, ποτέ δεν έφαγε από πελάτη ένα ευρώ, ποτέ δεν καθυστέρησε. Το ύψος της προμήθειας βέβαια είναι ανάλογο της «επικινδυνότητας» του πελάτη. Άλλη προμήθεια πληρώνει μια πολυεθνική φαρμακευτική και άλλη ένας επιχειρηματίας φοροφυγάς, άλλη προμήθεια πληρώνει κάποιος της νύχτας και άλλη ο άρτι δωροδοκηθείς και για το λόγο αυτό πανευτυχής πολιτικός.

Το κλειδί για να λειτουργήσει το σύστημα είναι η εξουσία που ασκεί ο Ζαφείρης σε κάποιους υπαλλήλους ελβετικών τραπεζών και ιδιαίτερα σε κάποιον προϊστάμενο, όπως ο κύριος Ουίλ, ώστε να γίνονται οι τραπεζικές συναλλαγές χωρίς ερωτήσεις και διατυπώσεις από τις τράπεζες που επισήμως, δε δέχονται χρήματα που προέρχονται από παράνομες δραστηριότητες (όπως δωροδοκίες, πορνεία, εμπόριο όπλων ή ναρκωτικών). Ο Ζαφείρης λοιπόν έχει δημιουργήσει ένα κλειστό κύκλωμα που λειτουργεί με υπαλλήλους της ελβετικής τράπεζας, εν αγνοία αυτής, ή τουλάχιστον επισήμως εν

αγνοία αυτής, ώστε να φαίνονται όλα νομιμοφανή. Αυτό γίνεται και στην περίπτωσή μου. Με τη βοήθεια του Ζαφείρη ανοίγω τραπεζικούς λογαριασμούς στην Ελβετία στις τράπεζες που συνεργάζεται, ενώ μισθώνω και θυρίδες στο όνομα των υπεράκτιων εταιρειών που είχα προηγούμενα ιδρύσει για λογαριασμό του ...άκη. Σε καμία τράπεζα δε μου ζητούν το παραμικρό έγγραφο, δε μου κάνουν καμία ερώτηση. Είναι κανονισμένα όλα από τα πριν. Εγώ βάζω μονάχα υπογραφές σε κάποιες αιτήσεις που συνοδεύουν πολυσέλιδες αναφορές που ούτε ξέρω τι γράφουν για εμένα. Μετά το άνοιγμα των λογαριασμών και τη μίσθωση των θυρίδων, τυπικές διαδικασίες που χάρη στο Ζαφείρη δεν κρατούν πάνω από λίγα λεπτά αρχίζει η δράση. Πηγαίνω σε τακτά χρονικά διαστήματα, πολλές φορές πιο συχνά απ' όσο εσύ αναγνώστη μου πηγαίνεις για καφέ στη Γενεύη ή τη Ζυρίχη και δίνω στα χέρια του κυρίου Ουίλ τις επιταγές που έχω προηγούμενα παραλάβει από τους ανθρώπους της συμμορίας του ...άκη στην Αθήνα. Ο κύριος Ουίλ ρευστοποιεί την επιταγή και βάζει τα χρήματα στους λογαριασμούς των υπεράκτιων εταιρειών. Μετά, ως εκπρόσωπος των υπεράκτιων εταιρειών,

δίνω εντολή στον κύριο Ουίλ, να μεταφέρει τα χρήματα που μόλις είχαν κατατεθεί στους λογαριασμούς των υπεράκτιων εταιρειών, στους λογαριασμούς της εταιρείας του Ζαφείρη, οι οποίοι λογαριασμοί διατηρούνται στην ίδια τράπεζα. Στη συνέχεια, πηγαίνω στα γραφεία της εταιρείας του Ζαφείρη στην Αθήνα και μου δίνουν σε μετρητά χωμένα μέσα σε βαλίτσες, όσα χρήματα έχουν κατατεθεί στους λογαριασμούς του στην Ελβετία, αφαιρουμένης της προμήθειας του Ζαφείρη που για την περίπτωση του ...άκη κυμαίνεται μεταξύ 5 και 10%, ανάλογα με το ποσό των εμβασμάτων. Τέλος, με τη βοήθεια του αστυνομικού του ...άκη, μεταφέρω στο γραφείο του στην Αθήνα τις βαλίτσες με τα μετρητά και αυτός τα τοποθετεί στο τεράστιο χρηματοκιβώτιο.

Η μέρα του Ζαφείρη ξεκινά μ' έναν εσπρέσο στο μαγαζί με τον εκπληκτικό καφέ, το οποίο πήρε τ' όνομά του από τον Πάπα που το 1600 βάφτισε χριστιανικό τον καφέ, που έως τότε θεωρούνταν το ποτό του διαβόλου, αφού ήταν το ποτό των Μουσουλμάνων... «το ποτό αυτό είναι τόσο γευστικό», φημολογείται πως είπε στους συμβούλους του που αξίωναν να το απαγορεύσει...

Δεν ξέρω πού αρχίζουν και πού τελειώ-

νουν τα όρια της ευθύνης του καθενός, παρά μόνο της δικής μου. Αυτό που δεν μπορώ να καταλάβω όμως είναι το πώς ένα ολόκληρο κράτος, το Ελβετικό, ξεπέφτει τόσο χαμηλά ώστε να διαφημίζει τις τράπεζές του ως πλυντήρια, ανέχεται να ξεπλένονται στην επικράτειά του τα μαύρα χρήματα ανεξαρτήτου προέλευσης, κλείνει τα μάτια σε εικονικές τραπεζικές συναλλαγές, ανύπαρκτα δάνεια και ψεύτικα πόθεν έσχες, πλαστοπροσωπίες και πλαστογραφίες. Το κράτος – ρολόι, το κράτος – καλοκουρδισμένη μηχανή που αδυνατεί να κάνει τον οποιονδήποτε έλεγχο στις συναλλαγές των τραπεζών του. Άλλοι με θέλουνε νεκρό, άλλοι με θέλουν φυλακή. Κανένας όμως δεν έχει το ανάστημα, τον ανδρισμό να αξιώσει από τους Ελβετούς μία συγνώμη, να αξιώσει από την Ελβετία την επιστροφή στον ελληνικό λαό των κλεμμένων χρημάτων. Ο λόγος είναι απλός. Το Ελβετικό κράτος έχει όλους τους Έλληνες πολιτικούς στο χέρι, αφού γνωρίζει όλες τις βρωμιές τους... και τις γνωρίζει πολύ καλύτερα από εμένα...

Ο δικηγόρος μου, ο Περίεργος, προσγειώνεται στη Ζυρίχη, ένα καθαρό, δροσερό πρωϊνό του Οκτώβρη. Δίπλα του κάθεται η Ελένη, μία ψηλόλιγνη φοιτήτρια της Νομικής,

που γνώρισε χάρη... στο Λίχτεμπεργκ, το Γερμανό φυσικό του 18ου αιώνα. «Δεν μπορούμε να ρίχνουμε καινούριες ματιές, μέσα από παλιές τρύπες», ήτανε ένας από τους αφορισμούς του. Έχοντας φτάσει σε ένα κομβικό σημείο της ανάκρισης, έχοντας να αντιμετωπίσει τις ηθικές ενστάσεις εισαγγελέων, ανακριτών και κοινής γνώμης για τη στάση μου, θέλησε να δει τη δικογραφία μέσα από δυο αληθινά νέα μάτια, δυο μάτια που δεν έχουν αλλοτριωθεί από τα βιώματα του σάπιου συστήματος.

Παίρνουν ένα διώροφο τραίνο για τον κεντρικό σταθμό, αφού προμηθεύτηκαν δωρεάν εισιτήρια από έναν αυτόματο διανομέα σε μια γωνιά του αεροδρομίου. Η διαδρομή προς το Χάουπτμπάνχοφ, αδιάφορη και σύντομη. Κατεβαίνουν σε έναν αχανή κλειστό, σκοτεινό χώρο. Ο θόλος του σταθμού, στέκει ψηλά αφήνοντας λίγες γραμμές φωτός να τους θυμίζουν πως είναι μέρα... κάτι σα μαύρο φως. Σκούρα κουστούμια με χαρτοφύλακες και γρήγορο βηματισμό, μα ησυχία. Είναι στιγμές που ακούς ακόμα και τις αλλαγές των αναχωρήσεων στους πίνακες του σιδηροδρομικού σταθμού. Πηδούν για δυο στάσεις στο τραμ και βρίσκονται στη Μπάνχοφστράσε, τον πιο κεντρικό δρόμο της Ζυ-

ρίχης, χωρίς αυτοκίνητα, με μαγαζιά πολυτελών ειδών δεξιά και αριστερά. Σ' ένα στενό σε σχέση με τα άλλα κτίριο είναι η έδρα της τράπεζας ΣΜ. Ένα ασανσέρ τους οδηγεί σ' ένα από τα οροφογραφεία, με ρεσεψιόν και τυπική για γραφείο επίπλωση, χωρίς εξάρσεις, υπερβολές ή στολισμό. Η αίσθηση που νιώθεις κατά την είσοδο στα γραφεία της τράπεζας ΣΜ ξυπνά μέσα σου την εικόνα ενός απρόσωπου μορφώματος. Σ' ένα στρογγυλό τραπέζι, ο Περίεργος και η Ελένη παίρνουν τις κάρτες του γενικού διευθυντή, ενός δικηγόρου κι ενός διαχειριστή κεφαλαίων που κάθονται απέναντί τους.

«Καλωσήλθατε. Πείτε μας τι θέλετε από εμάς», ξεκινά ο διευθυντής, με ένα σκληρό βλέμα πίσω από στρογγυλά γυαλιά, και κάτω από ένα άτριχο κεφάλι.

«Ο πελάτης μου, κύριος Ζήτα, φαίνεται δικαιούχος σε εσάς ενός λογαριασμού στον οποίο είναι κατατεθιμένο το ποσό των 2.200.000 ελβετικών φράγκων. Έχω ειδική πληρεξουσιότητα να εμβάσω αυτό το ποσό στο Ελληνικό Δημόσιο», ενημερώνει ο Περίεργος με κάθε συντομία.

- Η σχέση του πελάτη σας με την τράπεζά μας είναι υπό διερεύνηση. Μάλιστα έχει ασκηθεί εναντίον του ποινική δίωξη από τον

Ομοσπονδιακό Εισαγγελέα της Βέρνης, ενώ ο λογαριασμός στον οποίο αναφέρεστε έχει δεσμευθεί. Επιπρόσθετα, ο πελάτης σας δεν έχει κανένα δικαίωμα στο λογαριασμό αυτό. Ανήκει σε μια εταιρεία και ο πελάτης σας δεν έχει καμία επίσημη σχέση υπογραφής με αυτό το λογαριασμό.

- Απ' όσο γνωρίζω ο λογαριασμός αυτός έχει δεσμευθεί από τον Έλληνα ανακριτή υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου και σύμφωνα με τις πληροφορίες του ανακριτή ο πελάτης μου είναι δικαιούχος αυτού του λογαριασμού. Για το λόγο αυτό ο κύριος Ζήτα, παραιτήθηκε από όλα τα δικαιώματά του και ζητεί να δοθεί άμεσα το ποσό αυτό στο Ελληνικό Δημόσιο.

- Δεν είστε καθόλου καλά ενημερωμένος. Το ποσό αυτό έχει δεσμευθεί και από το Ελβετικό Δημόσιο, αφού υπάρχουν κατηγορίες πως χρησιμοποιήθηκε η τράπεζά μας και το τραπεζικό σύστημα της Ελβετίας για να τελεστούν παράνομες πράξεις κατά τη συγκέντρωση αυτού του ποσού. Ήδη έχουμε αποστείλει όλες τις κινήσεις του λογαριασμού στον Ομοσπονδιακό Εισαγγελέα της Βέρνης. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε για σας. Να έχετε μια ευχάριστη επιστροφή στην Αθήνα.

Ο διευθυντής της ΣΜ συνόδευσε τα τελευταία λόγια μ' ένα βιαστικό, σφιχτό χαμόγελο και σηκώθηκε χωρίς να περιμένει κάποια απάντησή του Περίεργου.

Λίγα λεπτά μετά, ο Περίεργος και η Ελένη είναι ξανά κάτω στο δρόμο, βλέποντας, σα θεατές βουβής ταινίας, τα τραμ να κυλούν αθόρυβα μπροστά τους, πεζούς να περπατούν σε γρήγορους ρυθμούς, χαρίζοντάς τους άγνωστες ματιές.

«Αν κατάλαβα καλά, δε μας συμπάθησαν και πολύ», λέει σε μια προσπάθεια να διασκεδάσει τις εντυπώσεις η Ελένη.

«Η τύχη ανοίγει πόρτες για τους κυνηγούς και όχι για τους κυνηγημένους», αναμασά τους σαιξπηρικούς στίχους από τον Κοριολάνο ο Περίεργος.

«Τι κάνουμε τώρα;», τον ρωτά χαμογελώντας απαλά, με τα υγρά, λαμπερά μάτια της να τον κοιτούν ζεστά.

«Πάμε να βρούμε ένα δικηγόρο!», προτείνει απρόσμενα ο δικηγόρος μου ο Περίεργος.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Περίεργος ξεφυλλίζει τον κατάλογο του δικηγορικού συλλόγου της Ζυρίχης. Δίπλα στο όνομα του κάθε δικηγόρου, αναγράφεται η ειδίκευσή του.

«Ξέπλυμα χρήματος, ξέπλυμα χρήματος...», μονολογεί καθώς ξεφύλιζει τον κα-

τάλογο, ψάχνοντας την ειδίκευση που θα τους δώσει απαντήσεις.

«Να ένας!», αναφωνεί ο Περίεργος μόλις σκοντάφτει πάνω στις λέξεις.

«Απ' ότι βλέπω, η διεύθυνση του γραφείου του είναι κάπου εδώ κοντά».

Περπατούν γρήγορα χωρίς να μιλούν καθόλου, κοιτάζοντας γύρω τους τη σιωπή και τα ογκώδη, αλλά όχι ιδιαίτερα ψηλά κτίρια, με τα μεγάλα αγάλματα, τους κίονες και το σκούρο χρώμα. Σε μια βιτρίνα ενός μαγαζιού με ρούχα, ο Περίεργος δείχνει μια διαφήμιση στην Ελένη: «Μαύρο, όσο δεν υπάρχει πιο σκούρο χρώμα». Γελούν έξυπνα τα μαύρα στρογγυλά της μάτια...

Μια στοά τους οδηγεί σε μια σειρά πλατειά μαρμάρινα σκαλιά κι αυτά με τη σειρά τους σε ένα ανοιχτό γραφείο, σε μια απόχρωση του γκρι που τη διακόπτουν ασπρόμαυρες γραμμές στους τοίχους.

«Θέλω αυτό τό δικηγόρο», δείχνει ο Περίεργος στην ξανθιά σοβαρή γραμματέα τον κατάλογο, μια και δεν είναι αρκετά σίγουρος για το ποιο είναι το επίθετο και ποιο το όνομά του.

«Είστε τυχεροί. Είναι ο μόνος που έχει έρθει από το πρωί για να μελετήσει», απαντά ευγενικά η γραμματέας.

«Είμαι δικηγόρος από την Ελλάδα. Θέλω να σας ζητήσω να εξετάσετε το ενδεχόμενο να ασχοληθείτε με μια υπόθεση για την οποία θα αμοιφθείτε μόνο σε περίπτωση επιτυχίας και μόνο εφόσον αυτό επιτραπεί από την Ελβετική Ομοσπονδιακή Εισαγγελία. Θέλω να αποδεσμευθούν κάποια δεσμευμένα σε τραπεζικό λογαριασμό χρήματα για να επιστραφούν στο Ελληνικό Δημόσιο», προσπαθεί να είναι σύντομος στην πρότασή του στον ελβετό δικηγόρο ο Περίεργος.

«Και από πού θα πληρωθώ;», είναι η πρώτη ερώτηση που απασχολεί τον εξηντάχρονο ελβετό δικηγόρο, με τα άσπρα μαλλιά και τους μαύρους κύκλους στα μάτια, τη ζαρωμένη πάνω στο κρανίο του επιδερμίδα, χωρίς κανένα ίχνος λίπους.

- Μπορείτε να πληρωθείτε από αυτά τα χρήματα αν σας το επιτρέψει το Ελβετικό κράτος.

- Αφήστε με να το μελετήσω. Έχω κάτι στο μυαλό μου. Θα σας ενημερώσω, αφού πρώτα μιλήσω με τον Ομοσπονδιακό Εισαγγελέα στη Βέρνη. Να γνωρίζετε πάντως πως αν δεν πληρωθώ από το Ελβετικό κράτος, η αμοιβή μου δεν θα μπορεί να είναι κατώτερη των 30.000 ελβετικών φράγκων, αφού η χρέ-

ωση για κάθε ώρα ενασχόλησής μου είναι 600 ελβετικά φράγκα.

«Είναι αδύνατο να βρω αυτά τα χρήματα. Μόνο από τον ίδιο το λογαριασμό θα μπορέσετε να πληρωθείτε, επαναλαμβάνει ο Περίεργος άσκοπα», αφού η απροθυμία του ελβετού δικηγόρου είναι διάχυτη στα δυο γαλάζια μάτια του.

Περπατούν προς τη λίμνη και ασυναίσθητα ο Περίεργος κάθεται σε ένα παγκάκι. Η λίμνη ξυπνά σιγά σιγά, κάτω από παχιά λευκά σύννεφα και οδηγεί το βλέμμα σε χιονισμένες κορφές βουνών που φράζουν τον ορίζοντα. Η απόλυτη γαλήνη. Κύκνοι γλιστρούν μπροστά από λευκά πανιά ιστιοπλοϊκών σκαφών. Κύκνοι, πανιά και χιόνια, τρία επίπεδα λευκού... η Ελένη κάθεται στο ίδιο παγκάκι, σε κάποια απόσταση όμως από αυτόν, βυθισμένη στις δικές της σκέψεις.

«Άνθρωποι με σκληρά χαρακτηριστικά... και όλοι ανέκφραστοι», ψιθυρίζει, μα η φωνή της σα βότσαλο βουλιάζει στη λίμνη του μυαλού του Περίεργου, προκαλώντας ομόκεντρους κύκλους.

«Πώς θα υποστηρίξω την προσφυγή του Ζήτα γι' αποφυλάκιση, χωρίς την επιστροφή των χρημάτων που έτυχε να βρεθούν στο λο-

γαριασμό κάποιας εταιρείας, για την οποία κατηγορείται πως είναι ο πραγματικός δικαιούχος;»

«Πώς να υπερασπιστώ το Ζήτα έναντι του κόσμου που ζητά, δικαιολογημένα και χωρίς κανένα συμβιβασμό, να επιστραφούν όλα τα κλεμμένα;»

«Μήπως οι Ελβετοί άσκησαν την ποινική δίωξη μόνο και μόνο για να δεσμεύσουν τα χρήματα του λογαριασμού και να τα κρατήσουν αυτοί τελικά;»

«Πώς θα πληρώσει για δικηγόρο στην Ελβετία ο Ζήτα; 600 ελβετικά φράγκα η ώρα ενασχόλησης;»

Ο Περίεργος αισθάνεται τόσο αδύναμος, σε ένα απρόσωπο σύστημα, αυστηρό, σε μια κατάσταση μη αναστρέψιμη. Αισθάνεται πως κινδυνεύει να θελήσει να χαθεί μέσα στην ομορφιά του τοπίου, τη γαλήνη, τη σιωπή, την απραξία...

«Πάμε να δούμε την έκθεση με τα σχέδια του Γκογκέν;», ρωτά την Ελένη για να εισπράξει ένα βελούδινο χαμόγελο συγκατάνευσης.

Ανεβαίνουν με τα πόδια την ανηφόρα από τη λίμνη προς το Κούνστχαουζ. Σε μια σκοτεινή αίθουσα, ασπρόμαυρα σκίτσα με σινική μελάνη, ενώ στη δεύτερη αίθουσα,

σχέδια με χρώμα, όλα από τα χρόνια του Πολ Γκογκέν στην Αϊτή. Κάθε γραμμή και ένα ταξίδι σε μέρη εξωτικά. Βγαίνοντας από το Κούνστχαουζ, ο Περίεργος βλέπει μια μαύρη γιγαντοαφίσα να αναγγέλλει με άσπρα γράμματα τη συναυλία της Αν Σοφί Μούτα στο Τόνχαλε. Δε ρωτά καν την Ελένη...

Χώνονται βιαστικά μέσα σε ένα πλήθος από σμόκιν και σκούρες μακριές τουαλέτες. Φτάνουν στα εκδοτήρια. Όσο υπάρχουν προαγορές εισιτηρίων, θα υπάρχουν κάποιοι που πουλούν τα εισιτήριά τους λίγη ώρα πριν το σήκωμα της αυλαίας. Ένας γλυκός ηλικιωμένος κρατά στα χέρια του δυο φθηνά εισιτήρια, στην τελευταία σειρά... ο Περίεργος και η Ελένη παίρνουν γρήγορα τις θέσεις τους.

Αντόνιο Βιβάλντι, οι Τέσσερις Εποχές, γράφει το πρόγραμμα και η Αν Σοφί Μούτα, όρθια στο κέντρο της σκηνής, με ένα πράσινο μακρύ φόρεμα μοιάζει να κρέμεται με το βιολί της από το καλογυαλισμένο και επιβλητικό εκκλησιαστικό όργανο στο πίσω μέρος της σκηνής. Στα μάτια της Ελένης αντανακλάται η λάμψη του πρέστο του Καλοκαιριού.

«Ωραία η ιδέα σου, αλλά δε με άγγιξε, δε με συγκίνησε η Αν», ψιθυρίζει συνωμοτικά

στο αυτί του Περίεργου η Ελένη και πίνει μια γουλιά νερό στο διάλειμμα... «Βαρέθηκα. Πάμε να φύγουμε;»

Βγαίνουν στο φουαγιέ, γεμάτο διαφημίσεις από γνωστή αυτοκινητοβιομηχανία. Τα καινούρια μοντέλα αυτοκινήτων, παρκαρισμένα δίπλα σε δυο πάγκους με τις ηχογραφήσεις της Αν. ASM35 είναι ο τίτλος της τελευταίας από αυτές. 35 χρόνια καριέρας στα οποία έχει ερμηνεύσει εκατοντάδες φορές τα ίδια έργα. Πόσο δέος μπορεί άραγε να αισθάνεται σε κάθε συναυλία του ένας καλλιτέχνης μετά από 35 χρόνια και πόσο δέος μπορεί πλέον να μεταδώσει στο κοινό του;

Ο Περίεργος και η Ελένη περπατούν στους άδειους δρόμους της Ζυρίχης με τα χλωμά φώτα, περνώντας πάνω από ένα φίδι ομίχλης που σέρνεται αργά πάνω απ' το ποτάμι. Ο Περίεργος αισθάνεται την αύρα της Ελένης, μυρίζει τα νιάτα της, νιώθει τη δύναμη που χαρίζουν οι ιδέες και τα ιδανικά της φοιτητικής ανεμελιάς.

Φαντάζομαι τον Περίεργο και την Ελένη να περπατούν ανέμελα και ασυναίσθητα, σκέφτομαι πως πριν από 40 περίπου χρόνια, σε ένα παρόμοιο γοτθικό περιβάλλον, περπατούσαν, φοιτητές, ο ...άκης με το Μίμη

και οραματιζότανε την αλλαγή του κόσμου μέσω του κινήματος, σχεδιάζανε τον πόλεμο στους καπιταλιστές και το μεγαλοαστικό τρόπο ζωής. Αν ο ...άκης της Γερμανίας, ο ...άκης του 70, έμπαινε σε μια μηχανή του χρόνου και βρισκόταν δίπλα σ' έναν ασπρομάλλη σύζυγο μίας γυναίκας που έχει εμφυτεύσει σιλικόνη στα στήθη της, σ' ένα νεοκλασσικό σπίτι στο κέντρο της Αθήνας, με ηχοπαγίδες για να μην ακούει τον κόσμο, τζακούζι για να χαλαρώνει και ασανσέρ για να γλυτώνει το ανέβα κατέβα στις σκάλες, πόσα κατηγορώ θα εκτόξευε; Μήπως τελικά η αιτία του Κακού έγκειται στο ότι σε κάθε απόχρωσης πολιτική ρητορική υπάρχει καταγγελία της εξουσίας των οικονομικών ισχυρών, αλλά σε καμία δεν υπάρχει καταγγελία του ίδιου του χρήματος ως αξίας;

«Δε θέλω τα σπίτια της μητέρας μου, ούτε επώνυμα ενδύματα. Θέλω να μαθαίνω και να ταξιδεύω σ' όλο τον κόσμο», συνομιλεί με τον Περίεργο και τις κρυφές μου σκέψεις η Ελένη... είναι φορές που οι άνθρωποι έρχονται πολύ κοντά, άνθρωποι που «ανήκουνε» αλλού...

Λίμνη μου, σκεπάστηκες με ομίχλη και με παρέσυρες σε ένα νεφέλωμα ιστοριών, στις οποίες διασταυρώνονται ένας εκπληκτικός

αριθμός από ίντριγκες μέσα στον χώρο και τον χρόνο, με παρέσυρες σε ένα λαβύρινθο ανθρώπων που δεν μπορούν να πιστέψουν το πώς το χρήμα μπορεί να γεννήσει τις πιο απρόβλεπτες τραγωδίες. Αυτή η πολυπλοκότητα όμως κινδυνεύει να καταβροχθίσει την απόλαυση της συγγραφής. Θέλω να γράψω μια ιστορία, όχι για να μπερδευτώ, ούτε για να θυμηθώ, αλλά για να ξεχάσω αυτά που με βασανίζουν. Θα βάλω τα πράγματα σε μία τάξη, αναζητώντας μία σταθερή αρχή, πίσω στο χρόνο, αρκετά παλιά, λίγο πριν το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Θα επινοήσω κάποια πρόσωπα και θα τα βάλω να κινούνται σε μια λευκή σελίδα, επινοώντας όλες τις αναγκαίες πληροφορίες για να αναδεικνύονται οι αιτίες των γεγονότων, χωρίς να υπάρχει υποψία πως εμφιλοχώρησε η Τύχη ή κάποιο μυστήριο.

Ημιδιαφάνειες

Στα τέλη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, εκατομμύρια νεκροί, αλλοίωση εθνών και πληθυσμών, διωγμοί, μετακινήσεις και ανταλλαγή πληθυσμών. Λίγο μετά, η Μικρασιατική καταστροφή, η οικονομική καταστροφή, το απόλυτο χάος και, μέσα από το απόλυτο χάος, «ξεφυτρώνουν» στη Θεσσαλονίκη έξι άτομα που ήρθαν από την Κωνσταντινούπολη. Τέσσερα αγόρια, ένα κορίτσι και μία μεσήλικη κυρία, προφανώς η μητέρα των παιδιών, με το μόνο μεταφορικό μέσο που είχαν την εποχή εκείνη, ένα κάρο με άλογα, που χρησιμοποιούν ως μέσο διαφυγής από την Τουρκία. Για να γλυτώσουν τα αγόρια από την τουρκική επιστράτευση της εποχής εκείνης είναι ντυμένα γυναίκες. Ακόμα και οι ίδιοι δεν μπορούν να ανακαλύψουν από πού προέρχεται το επίθετό τους, γιατί κανένας τους δεν είχε γνωρίσει τον πατέρα τους. Μόνο η μάνα γνωρίζει, αλλά αυτή δε μιλά ποτέ για τον πατέρα. Στη Θεσσαλονίκη, δίνουνε μάχες για την επιβίωση. Σιγά – σιγά κατορθώνουν, με επικεφαλής το μεγαλύτερο από τα αδέλφια και τη βοήθεια της μάνας, να δημιουργήσουν μία μικρή επιχείρηση παραγωγής και

ένα κατάστημα πώλησης αλλαντικών. Ενώ η επιχείρηση ακμάζει σιγά – σιγά και ο κόσμος μαθαίνει την ποιότητα των αλλαντικών τους και καταναλώνει μεγάλες ποσότητες, ξεσπά ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος και η γερμανική κατοχή. Τα αδέρφια εκμεταλλεύονται άριστα προς όφελός τους την κατοχή του γερμανικού στρατού, δημιουργώντας μια μπυραρία στα πρότυπα των γερμανικών μαγαζιών, προσφέροντας όλες τις ποικιλίες αλλαντικών. Μ' αυτόν τον τρόπο κατορθώνουν να προσελκύσουν πολύ μεγάλο μέρος του κατοχικού στρατού στην μπυραρία τους, κερδίζοντας πολλά χρήματα σε μια εποχή που η Ελλάδα υποφέρει, υποφέρει άγρια, καθώς χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν από ασιτία και αρρώστιες και πλουτίζουν μόνο οι δωσίλογοι. Τ' αδέλφια κάνουν οικογένειες και μέσα από αυτή την οικογενειακή επιχείρηση ξεπετάγονται τα παιδιά τους. Ο πόλεμος τελειώνει και λόγω του μίσους των εξαθλιωμένων από τον πόλεμο Ελλήνων για τους δωσίλογους, εξαιτίας της κακοδιαχείρισής τους, του νεοπλουτισμού και της αλαζονείας που τους στιγματίζει, αρχίζει η πτωτική οικονομική πορεία της επιχείρησης, που αναπόφευκτα κλείνει λίγο μετά το θάνατο της μητέρας τους που

είχε το πάνω χέρι μέχρι να κλείσει τα μάτια της. Αυτή η απώλεια της μητέρας, σημαδεύει θανάσιμα μια οικογένεια που γρήγορα αντικαθιστά τη φυσική μητέρα, με μια δεσποτική «μητέρα», την απληστία, που τους χαρίζει εξίσου δεσποτικά «αδέλφια», όπως την άσβεστη επιθυμία, τη φιλαργυρία, την εξαπάτηση, την έπαρση, τη μοχθηρία, την εκδικητικότητα, την ασπλαχνία, την αγωνία, την ατιμία, την κακοβουλία, τη δυσπιστία, την ανειλικρίνεια, το σφετερισμό του πλούτου των άλλων...

Τα αδέλφια, από αφεντικά, γίνονται υπάλληλοι σε άλλα μικρά καταστήματα με παραπλήσιο αντικείμενο. Η φτώχεια αρχίζει να παγώνει με το χνώτο της κάθε βραδιά τους στην Ελλάδα που από το Β' Παγκόσμιο πόλεμο, πέρασε στον Εμφύλιο, στο μίσος και την εξαθλίωση.

Μια μάνα περιμένει κορίτσι και αρχίζει να μαζεύει γεννοφάσκια σε αποχρώσεις ροζ. 9 μήνες μετά, έρχεται ο ...άκης που δε βρίσκει άλλα ρουχαλάκια να φορέσει. Η πρώτη του εμφάνιση στους συγγενείς, με έναν εντυπωσιακό ροζ φιόγκο που σκεπάζει όλο του το κεφάλι. Το αγόρι μας λοιπόν γεννιέται ουσιαστικά τη μέρα που παύουν να του χωρούν τα φουστανάκια. Όλη η οικογένεια

αγγαλιάζει το μωρό και παρόλη τη φτώχεια τους το μεγαλώνουνε σα λόρδο. Ο λόρδος από μικρός αρχίζει να διαχωρίζει τη θέση του από τους υπολοίπους και απαιτεί ιδιαίτερη μεταχείριση και καταφέρνει πάντα να του περνά το δικό του.

Μαθητής στις πρώτες τάξεις του γυμνασίου πηγαίνει στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και χαζεύει τα φορτηγά πλοία που περιμένουν στο Θερμαϊκό να ξεφορτώσουν εμπορεύματα. Είμαστε τόσο μικρά που όλα τα πλοία φαντάζουνε γιγάντια στα παιδικά μας μάτια, μαύρα, κόκκινα, βαθυκάρινα. Ο ...άκης ονειρεύεται μια μέρα να κάνει μακρινά ταξίδια, να γίνει καπετάνιος, να οδηγεί καράβια στις φουρτούνες. Όλα τα όνειρά του όμως ναυαγούν για ένα και μόνο λόγο: τη φτώχεια και τη σκληρή πραγματικότητα. Αρχίζει και ανησυχεί πως δεν θα καταφέρει ούτε να σπουδάσει.

Έτσι, ο ...άκης, αφού αποφοιτά τη δεκαετία του 50 από ένα γυμνάσιο της Θεσσαλονίκης, αποφασίζει να φύγει στη Δυτική Γερμανία, να δουλέψει και να σπουδάσει για να γλυτώσει από τη μιζέρια. Στη Δυτική Γερμανία, το αγόρι που έγινε σε μία μέρα νέος άνδρας, ο ...άκης, φτάνει στο Μόναχο και ξεκινάει να δουλεύει για να μπορέσει να

σπουδάσει στο Πολυτεχνείο. Σπουδάζει, όντως, και γνωρίζει την Άγκελα, μια τυπική ξανθιά γερμανίδα, που με την εργασία της τον βοηθά να τελειώσει τις σπουδές του. Μαζί με έναν αυστριακό συμφοιτητή του ανοίγουν ένα μικρό τεχνικό γραφείο στη Δυτική Γερμανία κι αναλαμβάνουν μερικές μικρές δουλειές. Παντρεύεται την Άγκελα, κάνει παιδιά και τα πηγαίνουν πολύ καλά στις σχέσεις τους ως οικογένεια. Ο ...άκης είναι αποφασισμένος να φτάσει ψηλά. Γι' αυτό και ανεβαίνει στις πιο ψηλές γερμανικές βουνοπλαγιές ν' αρχίσει εντατικά μαθήματα σκι.

Αυτό, όμως, που σπούδασε στο Πολυτεχνείο της Δυτικής Γερμανίας μένει ουσιαστικά ανεκμετάλλευτο, γιατί, αντί ν' ασχοληθεί με την επιστήμη του ως πολιτικός μηχανικός, επηρεασμένος από τη γενικότερη ιδεολογική αναστάτωση που σαρώνει την Ευρώπη, προτιμά, ξαφνικά, να ενταχθεί το 1968 σ' ένα κίνημα για την απελευθέρωση της Ελλάδας από τη Χούντα. Πρόκειται για ένα κίνημα συμπαράστασης στον αντιδικτατορικό αγώνα στην Ελλάδα, στο οποίο ο ...άκης γίνεται μέλος χωρίς να διαθέτει ιδιαίτερες γνώσεις και αρχές για την πολιτική, αλλά με αποκλειστικό σκοπό να μπορέσει

να καλυτερέψει τη ζωή του και να πλουτίσει, διαισθανόμενος ότι η αριστερά που γοητεύει τις ευρωπαϊκές χώρες, δε θ' αργήσει να κυβερνήσει. Απορροφημένος στο όνειρο του πλούτου, παραμελεί το σπίτι και την οικογένειά του. Σα να μην έφτανε αυτό, η Χούντα στέλνει από την Ελλάδα δικούς της ανθρώπους στη Δυτική Γερμανία που εισβάλλουν στα σπίτια των μελών του κινήματος και χτυπούν τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Μια από αυτές είναι η Άγκελα που ξυλοκοπείται άγρια, τόσο άγρια, που η ψυχή της γεμίζει μίσος για την Ελλάδα και καθετί ελληνικό.

Το κίνημα, με τα λεφτά των Ελλήνων της διασποράς, στέλνει τον ...άκη σε διάφορες πόλεις της Δυτικής Γερμανίας για να στρατολογήσει νέα μέλη και να εισπράξει χρήματα ενίσχυσης. Δεδομένου ότι δεν έχει ελληνικό διαβατήριο, κατορθώνει να πάρει από τις γερμανικές αρχές το λεγόμενο «laissez-passer», ένα χαρτί με το οποίο έχει τη δυνατότητα να ταξιδεύει και στο εξωτερικό, στις χώρες που επισκέπτεται ο αρχηγός του κινήματος, ο Μίμης. Του ανατίθεται και μία μυστική αποστολή εθνικής σημασίας: να μεταβεί στη Ρώμη και να συναντήσει τον Λόλα και την Τζένη, η οποία έχει εξασφαλίσει την

αγορά όπλων για την ενίσχυση του αντιδικτατορικού αγώνα στην Ελλάδα. Τα όπλα, όμως, δε θα καταφέρουν ποτέ να φτάσουν στην Ελλάδα, απαλλάσσοντας τους αντιφρονούντες στην Ελλάδα από το δίλημμα να χρησιμοποιήσουν βία ή να συνεχίσουν τον ειρηνικό αγώνα κατά της Χούντας. Η Τζένη νιώθει απογοητευμένη που η προσπάθειά της δεν καρποφόρησε, αλλά θα παρηγορηθεί πολλά χρόνια αργότερα από τον διορισμό της ως προϊσταμένη της Κτηματικής Εταιρείας του Ελληνικού Δημοσίου... κι ο Λόλας, δυστυχώς δε θα διαπρέψει ως οδοντίατρος, αλλά ως Υπουργός Κατασκευών.

Με πλήρη προσήλωση στο κίνημα, ο ...άκης σιγά-σιγά αναδεικνύεται σε ανώτερο επίπεδο και αρχίζει να εκμεταλλεύεται καταστάσεις και πρόσωπα για τον πλουτισμό του. «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα!», λέει χαρακτηριστικά.

Καταφέρνει ν' αποκτήσει την απόλυτη εμπιστοσύνη του επικεφαλής του κινήματος, του Μίμη. Όπως κάθε αριστερός εκείνης της εποχής που σέβεται τον εαυτό του, ο ...άκης είναι βαθειά ειρηνιστής και συνειδητά δε θέλει να υπηρετήσει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία του στην Ελλάδα. Η Χούντα στην Ελλάδα πέφτει, οι σωτήρες με τα χακί

μπαίνουν στη φυλακή και ο Κωνσταντίνος Καραμανλής νομιμοποιεί ακόμα και το ΚΚΕ. Τα μέλη του κινήματος επιστρέφουν στην Ελλάδα από το εξωτερικό, αλλά ο ...άκης κωλύεται λόγω του ότι δεν έχει εκπληρώσει τη στρατιωτική του θητεία. Με ένα παλιό αυτοκίνητο διασχίζει, μόνος, χωρίς την Άγκελα, τη Βόρεια Ιταλία και τη Γιουγκοσλαβία και περιμένει για να βρει έναν τρόπο και να περάσει τα Ελληνικά σύνορα. Ο Μίμης, που υπολογίζει πολύ στον ...άκη, φροντίζει τελικά να πάρει άδεια εισόδου στην Ελλάδα, χωρίς να παρουσιαστεί στον Ελληνικό Στρατό. Ειρωνεία της τύχης; Ο άνθρωπος που κατάφερε να μην πάει στρατό, θα γίνει Υπουργός Στρατιωτικών, χρόνια πολλά αργότερα.

Το κίνημα μετεξελίσσεται σε πολιτικό κόμμα, στα πρότυπα του εφιάλτη που περιέγραψε ο Εμμανουήλ Ροΐδης, δηλαδή σε «ομάδα ανθρώπων μισούντων πάσαν εργασίαν, οίτινες, ενούμενοι υπό οιονδήποτε αρχηγόν, ζητούσι να αναβιβάσωσιν αυτών, διά παντός μέσου, εις την έδραν πρωθυπουργού, ίνα παράσχη αυτοίς τα μέσα να ζώσι χωρίς να σκάπτωσι». Πρόεδρος του κόμματος δεν γίνεται ο οποιοσδήποτε, αλλά ο Μίμης κι ο ...άκης γίνεται το δεξί χέρι του Μίμη, γίνεται

ο άνθρωπος της εμπιστοσύνης του Προέδρου, γίνεται το «γλειφιτζούρι» του Προέδρου και κατορθώνει ν' αναρριχηθεί στις ανώτερες θέσεις του κόμματος, με τις ευλογίες πάντοτε του Προέδρου. Ο Μίμης του δίνει μια υπεύθυνη θέση στο κόμμα, ένα ιδιαίτερο γραφείο στα γραφεία του κόμματος και μία μικρή αμοιβή για την απασχόλησή του που γίνεται πλέον μόνιμη, αφού ο Μίμης τον χρησιμοποιεί όχι μόνο για τις κομματικές, αλλά και για τις προσωπικές του δουλειές.

Δημιουργεί τις δικές του υποδομές για να μπορεί, με τους δικούς του πλέον ανθρώπους που επιλέγει και τοποθετεί με μεγάλη προσοχή μέσα στο κόμμα, να πετύχει τον αρχικό του σκοπό. Με τέχνη και πονηρία, φιλοτεχνεί το προφίλ ενός νέου, αδιάφθορου, ειλικρινή, με αριστερές ευαισθησίες πολιτικού, χωρίς ωστόσο να έχει ποτέ ιδέα τί σημαίνει πολιτικός και μάλιστα σε μια τόσο ταλαιπωρημένη χώρα, όπως η Ελλάδα. Μόνη του πίστη το χρήμα, χάρη στο οποίο αποκτά δύναμη και αγνοεί επιδεικτικά τις επιπτώσεις. Θεωρεί τον εαυτό του υπεράνω όλων αυτών των άδειων θεωριών, γοητευμένος από το ρόλο ενός σωτήρα πολιτικού, με αριστερής κατασκευής βέλη στην πολιτική φαρέτρα του.

Δεύτερη ειρωνεία της τύχης: ο ...άκης δημιουργεί μαζί με το Λόλα και τον αείμνηστο Μπορνά την περίφημη τρόικα, λέξη που έμελε να στοιχειώσει την Ελλάδα σαράντα χρόνια αργότερα, και τίθεται επικεφαλής αυτής. Με αυτή την ιδιότητα, οργανώνει το συνδικαλιστικό κίνημα και τις νομαρχιακές επιτροπές, οργανώνει συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, απεργίες.

Ο κύριος Λαμπάκης, πολύ πλούσιος κατασκευαστής, είναι από τους έμπιστους φίλους του Μίμη. Με την απαστράπτουσα γερμανική κίτρινη λιμουζίνα του κυρίου Λαμπάκη ο Μίμης «οργώνει» την Ελλάδα. Για καλή τύχη του ...άκη, ο κύριος Λαμπάκης τον προσλαμβάνει στο γραφείο του ως μηχανικό και καταφέρνει να προσδώσει «νομιμοφάνεια» στα χρήματα που αποσπά κρυφά από το κόμμα, με την υπογραφή διαφόρων μελετών ως μηχανικός. Φεύγει σύντομα από τη γκαρσονιέρα στην πλατεία Κολιάτσου και το σπίτι στου Παπάγου και νοικιάζει ένα ολοκαίνουργιο διαμέρισμα στο ρέμα Χαλανδρίου, όπου μπορεί να φέρει από τη Δυτική Γερμανία και να φιλοξενήσει την Άγκελα, τη σύζυγό του που πέρασε στο μεταξύ το κρίσιμο κατώφλι στη ζωή μιας ανατολικογερμανίδας, το 30ο έτος της ηλικίας της, και

βλέπει να πρήζονται τα πόδια και ο λαιμός της. Σε μία μάζωξη προς τιμή του Μίμη, με όλα τα μέλη του κινήματος παρόντα στο σπίτι στο Χαλάνδρι, η Άγκελα κυκλοφορεί ξυπόλητη, με τα πρησμένα πόδια που είναι αδύνατο να στριμωχτούν σε γόβες και θηλυκά παπούτσια... «τί είναι αυτή;», ρωτούνε σκωπτικά οι σύντροφοι τον ...άκη, σπέρνοντας μέσα του το σπόρο της αμφιβολίας που αργότερα θα γίνει ένας ανθός απιστίας.

Χάρη σε μια καθυστερημένη προσέλευση στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης, ο ...άκης θα λάβει το πιο σημαντικό μάθημα για τη μετέπειτα πορεία του, από τον σεβάσμιο κύριο Μπορνά. Η τριάδα της τρόικας του κόμματος μου κάνει την «τιμή» να τους κατεβάσω με το αυτοκίνητό μου στην Αθήνα. Κάπου ανάμεσα στα Τέμπη, ο Λόλας ανακοινώνει πως μόλις θα κάνει μια καλή μπάζα, θα φύγει για τη Λατινική Αμερική. Ο ...άκης επικροτεί με ενθουσιασμό την ιδέα, αλλά ο κύριος Μπορνάς, με το κατάμαυρο μούσι να καλύπτει το πρόσωπό του, τους μηνύει πως, αν τα παίρνουν διακριτικά, δεν υπάρχει κανένας λόγος να ξενιτευτούν. Με συζητήσεις αυτής της θεματολογίας, η τρόικα προβληματισμού και επεξεργασίας της επίσημης ιδεολογίας του κόμματος, προ-

ετοιμάζει τη διαφαινόμενη αναρρίχηση του κόμματος στη διακυβέρνηση της Χώρας και οριοθετεί τις γενικές αρχές στις οποίες θα ασκηθεί η «σοσιαλιστική» πολιτική του.

Διαχύσεις

Το κόμμα κερδίζει τις εκλογές και αναλαμβάνει το τιμόνι της Χώρας, ή μάλλον αρχίζει το μεγάλο φαγοπότι, όχι μόνο μεμονωμένα, αλλά σχεδόν απ' όλα τα μέλη του παλιού κινήματος. Το παραλήρημα της νίκης, για την εκλογή του ως βουλευτή Επικρατείας, διαδέχεται η απογοήτευση και η δυσαρέσκεια του ...άκη που μάταια περιμένει να ακούσει το όνομά του στη νέα κυβέρνηση. «Δεν είναι δυνατόν», μονολογεί και υποφέρει, αισθανόμενος προδομένος.

Το κίνημα που έγινε κόμμα, η παρέα που βρέθηκε να κυβερνά μια ολόκληρη χώρα, γρήγορα αποδεικνύεται ότι δεν έχει συνοχή και ο πρώτος ανασχηματισμός γίνεται λίγους μόνο μήνες μετά την πρώτη ορκωμοσία της κυβέρνησης. «Υπουργός Κατασκευών», ο ...άκης ανακοινώνει το δελτίο ειδήσεων της ΕΡΤ και ο ...άκης αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας το δύσκολο έργο της δημιουργίας γνωριμιών και σχέσεων εμπιστοσύνης με τους μεγάλους εργολάβους της Χώρας. Πρώτο του μέλημα η προσεκτική επιλογή έμπιστων συμβούλων, πίσω από τους οποίους θα μπορεί να καλύπτεται κάθε φορά. Δεύτερο μέλημα, η δημιουργία της πεποίθη-

σης πως οι μίζες που καταβάλλουν σε μετρητά οι «νικητές» των δημοπρατήσεων έχουν μόνη και αποκλειστική κατεύθυνση τα ταμεία του κόμματος... κάποια «αστοχία», όμως, στη φιλοτέχνηση των διαδρομών των μιζών προς τα ταμεία του κόμματος, ίσως να ευθύνεται που οι μίζες καταλήγουν τελικά στημ τσέπη του ...άκη. Ανήμπορος ν' αντιδράσει σ' αυτή την απροσδόκητη εξέλιξη, ο ...άκης αναγκάζεται να υποστεί τη ραγδαία καλυτέρευση της ζωής του ιδίου και της οικογενείας του, αυτή την ξαφνική αλλαγή που χαρίζει ο αθέμιτος πλουτισμός. Από τις πρώτες θυσίες που κάνει ως πολιτικός για τον ελληνικό λαό, είναι να υφίσταται αδιαμαρτύρητα την πολυτέλεια στην προσωπική του ζωή και την αλλοτρίωση αυτού και των αγαπημένων μελών της οικογενείας του. Η μεταμόρφωσή του είναι αναπόφευκτη και βασανιστική για τον ίδιο, αφού καταλήγει από τη μια μέρα στην άλλη, να μετουσιώνεται σε αλαζόνα του οποίου το σλόγκαν είναι το «όλα τα ξέρω, όλα τα μπορώ». Συναισθανόμενος τις ανάγκες του κόσμου να παραμείνει σε αυτή τη μαρτυρική θέση, του Υπουργού Κατασκευών, πέφτει αδιαμαρτύρητα στην παγίδα που του στήνουν κάποιοι μεγαλοεργολάβοι, οι οποίοι, αντί να δώσουν

τα χρήματα απευθείας στον Μίμη, τα δίνουν στον ...άκη, που είναι το δεξί χέρι του Μίμη του Προέδρου. Ποιος θα τα πάει τα χρήματα στον Μίμη; Η αφεντιά μου. Ποιος θα τα πάει τα χρήματα στον υπουργό κύριο Σκαρπίνη; Πάλι η αφεντιά μου. Αρχίζω λοιπόν το τρέξιμο στο Νέο Κόσμο που έμενε ο κύριος Σκαρπίνης να βρω το σπίτι του και να του αφήσω τη βαλίτσα με τις δεσμίδες τα χαρτονομίσματα για να τα παραλάβει δήθεν έκπληκτος. Ενώ, ο Μίμης, κύριος. Έχει την άνεσή του κατά την παραλαβή και κάνει πως δε βλέπει τη βαλίτσα με τις δεσμίδες χαρτονομισμάτων που του αφήνω στο σπίτι του στο Καστρί, κοιτώντας με επίμονα μέσα στα μάτια, γελαστός και πάντα εγκάρδιος και γοητευτικός. Εκτός από μία φορά που η μίζα είναι ένα πανάκριβο ηχοσύστημα για να ακούει ο Μίμης τα Κάρμινα Μπουράνα με κρυστάλλινο ήχο σε κάθε σημείο του σπιτιού του, απ' το σαλόνι μέχρι την τουαλέτα. Αυτή τη φορά, τα μάτια μου δε φαίνονται πίσω από τα δεκάδες κουτιά που ανυπόμονα ξεφορτώνει από τα χέρια μου ο Μίμης. «Φορτούνα Ιμπεράτριξ Μούντι», τραγουδά με τη στεντόρεια φωνή του ο Μίμης καθώς με συνοδεύει τρισευτυχισμένος στην έξοδο του σπιτιού...

Η τύχη κυβερνά τον κόσμο, που λένε και τα τραγούδια, αλλά η τύχη γυρνά την πλάτη της στον ...άκη, που γίνεται για πρώτη φορά το θύμα μιας άδικης και στοχευόμενης εναντίον του νομοθεσίας, η οποία απαγορεύει τη χρηματοδότηση των κομμάτων από ιδιώτες και εταιρείες πάνω από ένα κατάφωρα άδικα χαμηλό ποσό. Ο ...άκης γίνεται το θύμα ενός συστήματος, που αναγκάζει κάποιον αγνό και ιδεολόγο υπουργό, να λαμβάνει τεράστιες μίζες, τις οποίες αδυνατεί να προωθήσει νόμιμα στον προορισμό τους, τα κομματικά ταμεία, και μοιραία τις αφήνει στα συρτάρια του, υφιστάμενος την αλλοτρίωση του πλούτου... και αρχίζει να μετασχηματίζεται, ως άλλος καφκικός ήρωας, σε κάτι μη ανθρώπινο...

...και μπαμ... σαν από μηχανής Θεός, ο Μίμης, τον βγάζει από το μαρτύριό του αυτό και τον διορίζει Υπουργό Εσωτερικών και Γενικό Γραμματέα του κόμματος. Μόνη του έγνοια πλέον είναι η αλλαγή του εκλογικού νόμου, προς ένα πιο αναλογικό σύστημα, σύμφωνο με τις αριστερές του ιδεοληψίες. Ως Υπουργός, ορίζει νομάρχες, ως Γενικός Γραμματέας του κόμματος, δίνει το χρίσμα σε υποψήφιους βουλευτές. Η μοίρα όμως τον χτυπά αλύπητα για μία ακόμη φορά... πε-

πρωμένο φυγείν αδύνατον, και ο ...άκης αναγκάζεται να βάλει ταρίφες για κάθε διορισμό, για κάθε χρίσμα του κάθε ματαιόδοξου που επιθυμεί να γίνει νομάρχης ή υποψήφιος βουλευτής. Η πρόθεση του ...άκη είναι αγνή. Βάζει υψηλές ταρίφες προκειμένου να προστατεύσει τον καθένα από τη ματαιοδοξία του, δυσχεραίνοντας την ενασχόλησή του με την πολιτική που θέλει γερό στομάχι και είναι βρώμικη. Εκατοντάδες όμως είναι οι αφελείς που επιθυμούν σφόδρα να ασχοληθούν με την πολιτική, προφανώς λόγω κάποιου οράματος να σώσουν τους συμπολίτες τους. Οι συνεχιστές του μύθου της Ιωάννας της Λωρραίνης, καταβάλλουν κατά εκατοντάδες σε πακέτα ή σακούλες τις ταρίφες. Ταρίφες πληρώνονται στον ...άκη προκαταβολικά και από όλους τους πολιτευτές και κομματικούς που ζητούν μια θέση σε κάποιον οργανισμό, σε κάποιο διοικητικό συμβούλιο, θέσεις που θα τους εξασφαλίζουν τα περίφημα οδοιπορικά, αμοιβές για συσκέψεις σε καφενεία και μίζες για κάθε υπογραφή τους.

Στο κόμμα, με εντολή του Πρωθυπουργού, ο ...άκης αποκτά τον απόλυτο έλεγχο, ελέγχοντας όλες τις εσωκομματικές εκλογικές διαδικασίες, σε όλες τις οργανώσεις, νέων,

γυναικών, εργαζομένων, τοπικές. Γίνεται ο κυρίαρχος του κόμματος με ανθρώπους κλειδιά παντού.

Με τον ίδιο τρόπο που οργανώνει το κόμμα, οργανώνει άριστα το συνδικαλιστικό κίνημα, βάζοντας επικεφαλής δικούς του συνδικαλιστές. Αυτή είναι η εποχή, της έξαρσης των συνδικαλιστών, υπό την οργάνωση πάντα και καθοδήγηση του υπουργού ...άκη. Η δράση τους καλύπτεται με ειδικό νόμο που φροντίζει ο ...άκης να περάσει από τη Βουλή και τους παρέχει ασυλία για κάθε αδίκημα που διαπράττουν, ασυλία πιο ισχυρή από αυτή των βουλευτών. Οι συνδικαλιστές προκαλούν συνεχώς και χωρίς κανέναν ουσιαστικό λόγο απεργίες, διαδηλώσεις καθώς και εκβιασμούς σε μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις με την απειλή προς τον ιδιοκτήτη: «Ή μας δίνεις χρήματα ή θα κατεβούμε σε απεργία». Οι συνδικαλιστές γίνονται ο φόβος και ο τρόμος για τις μεγάλες εταιρείες, όχι για τα αιτήματά τους που τις περισσότερες φορές είναι ανούσια, αλλά γιατί το μάτι τους γυαλίζει για χρήματα, πόσο μάλλον που γνωρίζουν πως το «αφεντικό» τους, ο ...άκης, κάνει το ίδιο και τους ενθαρρύνει γιατί θέλει να τους έχει μαζί του, με το μέρος του, για κάθε εκλογική αναμέ-

τρηση. Οι συνδικαλιστές, και για την ακρίβεια η δίψα για χρήμα των επικεφαλής τους, γίνονται το κλειδί της επιτυχίας του ...άκη για κάθε εκλογή του και είναι αυτοί που θα τον κρατούν πάντα στην εξουσία, συμπεριφερόμενοι ως νονοί της μαφίας. Οι συνδικαλιστές όμως αυτοί καταφέρνουν να κλείσουν τις περισσότερες βιοχηχανίες μιας χώρας που θα καταλήξει σε λίγα χρόνια να μην μπορεί να παράξει ούτε χαρτοπετσέτες.

Είναι η εποχή των μεγάλων αρπαχτών. Όλοι γνωρίζουν, αλλά κανείς δε μιλά γιατί είναι όλοι μέσα στο κόλπο. Το σλόγκαν τους είναι «αρπάξτε, γλεντήστε, κονομήστε»... εις βάρος πάντα του ελληνικού λαού. Το κόμμα δεν υπηρετεί ούτε κάποια κοινωνική τάξη, ούτε κάποιες ιδέες, αλλά μόνο μία ανάγκη. Την ανάγκη κάποιων για εύκολο πλουτισμό. Αυτή η ανάγκη ενώνει κομματικά τον «επιχειρηματία» που κονομά κοινοτικά κονδύλια με εικονικές συναλλαγές, τον δημόσιο υπάλληλο που λαμβάνει περιχαρής επίδομα έγκαιρης προσέλευσης χωρίς να έχει πατήσει ποτέ στην υπηρεσία του, τον ιδιωτικό υπάλληλο, που φθονεί το αυτοδημιούργητο αφεντικό του, τον γιατρό με τα πλαστά πτυχία από τις χώρες του Σοβιετικού μπλοκ, τον αιώνιο φοιτητή που συντηρείται από αυτούς

που θέλουν να ελέγχουν τις πρυτανικές διαδικασίες, τον αγρότη που ξεγελά την ΕΟΚ για να πάρει κοινοτική επιδότηση, τον ατάλαντο καλλιτέχνη που συντηρείται από τα χρήματα του Υπουργείου Πολιτισμού και μένει σε νεοκλασικά σπίτια του Ελληνικού Δημοσίου που του χαρίζει η ωραία Υπουργός Στέλλα κ.ο.κ.

Οι υπουργοί, το μόνο που κάνουν είναι να κρύβουν την αλήθεια και να αποκομίζουν μεγάλα κέρδη από φωτογραφικούς διαγωνισμούς και χαριστικές διατάξεις. Στο μεταξύ, ο ...άκης, ως γνήσιος «σοσιαληστής» δίνει την ευκαιρία στους παρατρεχάμενούς του να λαδωθούν και αυτοί. Η ανερχόμενη κατηγορία ανθρώπων είναι οι επιτήδειοι. Αν είσαι επιτήδειος, μπορείς να ανεβείς ψηλά. Δε χρειάζονται ούτε ικανότητες, ούτε γνώσεις. Μερικές χιλιάδες διψασμένοι για χρήμα καταφέρνουν να εξαπατήσουν το 50% του ελληνικού λαού που ξεχνά το παλιό γνωμικό «μην κάνεις καλό σε φτωχό γιατί θα βρεις το κακό μπροστά σου». Ο ευκολόπιστος ελληνικός λαός κάνει υπουργούς μερικούς φτωχούς απατεώνες που είχαν στόχο τα μεγάλα φαγοπότια... και το ψάρι αρχίζει να βρωμάει από το κεφάλι...

Ο μεγάλος επιχειρηματίας Κλαύδιος πα-

ραχωρεί στον ...άκη γραφειακούς χώρους, προμηθεύει αυτόν και την οικογένειά του με τα πάντα και τους πληρώνει τις χειμερινές τους διακοπές στο χιονισμένο Καρπενήσι, αφού ο ...άκης δεν μπορεί να διανοηθεί πως θα περάσει τον χειμώνα χωρίς να επιδείξει τις δεξιότητές του στο σκι που έμαθε στη Γερμανία και έκτοτε είναι το χειμερινό του χόμπι. Η σφυρηλάτηση της σχέσης του Κλαύδιου και του ...άκη με όλες αυτές τις δωρεές θα καταλήξει πολλά χρόνια αργότερα στον συνεταιρισμό των παιδιών τους στα ακίνητα του Καρπενησίου, στα οποία συμμετείχε και ο προσωπικός ταμίας του ...άκη, ο Ντέμης, συνεργάτης τότε του Κλαύδιου στα καταστήματα αθλητικών ειδών.

Ο Ντέμης, ο ταμίας, συμβουλεύει τον ...άκη να αγοράσει οικόπεδο και να χτίσει μια θερινή κατοικία στην Επίδαυρο για να μπορεί να επιβλέπει και τις ιχθυοκαλλιέργειες που αναπτύσσουν συνεταιρικά στην περιοχή και να κάνουν παρέα τα καλοκαίρια, αφού και ο Ντέμης έχει θερινή κατοικία εκεί. Ο Ντέμης γίνεται αυτός που μεταφέρει στον ...άκη χρήματα και απαιτήσεις από διάφορα πρόσωπα στα οποία εμφανίζεται πάντα ως μεσολαβητής μόνο ο Ντέμης. Ο ...άκης δεν εμφανίζεται πουθενά για να μην

αφήνει ίχνη, δεν είναι τίποτε στο όνομά του... ούτε καν οι λογαριασμοί του ηλεκτρικού ρεύματος ή τηλεφώνου!

Ο πλούτος συσσωρεύεται και απειλεί να πνίξει τον ...άκη, αφού δε χωράει πλέον στα συρτάρια και τις ντουλάπες. Πρέπει με κάποιον τρόπο να ξεφύγει από αυτή τη νοσηρή πολιτικοκοινωνική πραγματικότητα στη χώρα. Πρόθυμα, σαν έτοιμος από καιρό, δέχεται τις εντολές του Μίμη να αρχίσει τα ταξίδια στο εξωτερικό για να ξαναβρεί τον εαυτό του. Επιλέγει μέρη με μυστήριο και μαγεία... Λιβύη, Λίβανο, Συρία. Ταξίδια χωρίς σκοπό, χωρίς ανούσιες συναντήσεις με ομολόγους υπουργούς και επισήμους, ταξίδια απλά για να ξεφύγει από το μαρτύριο. Μάλιστα για να μην ταλαιπωρηθεί, του εγκρίνεται και η χρήση του πρωθυπουργικού αεροπλάνου, αφού έτσι δε θα υφίσταται έλεγχο, ούτε κατά την επιβίβαση, ούτε κατά την αποβίβαση. Τρίτη ειρωνεία της τύχης: κάποιος μεγαλοπρεπής διάδοχός του/στο Υπουργείο Στρατιωτικών, θα ζητήσει χρόνια πολλά αργότερα τη χρήση του πρωθυπουργικού αεροπλάνου... ίσως για να αποφύγει και αυτός την ταλαιπωρία του ελέγχου κατά την επιβίβαση και αποβίβαση...

Τα πράγματα όμως αρχίζουν και σοβαρεύουν. Κάθε φορά που γυρνά από τις χώρες αυτές τις μαγικές, και ιδίως από τη Λιβύη, όπου συναντά τον μακαρίτη τον Καντάφι, πρέπει να κουβαλά πολλές βαλίτσες με δολάρια. Οι βαλίτσες πηγαίνουν άμεσα από το αεροδρόμιο στα ταμεία του κόμματος, αφού έχει την επίβλεψη για όλα αυτά ο Μίμης, ο οποίος και εξασφαλίζει συνοδεία μοτοσυκλετιστών αστυνομικών για να αποδώσουν τιμή και δόξα στα δολάρια. Τα δολάρια όμως έχουν και ουρές, Άραβες δηλαδή που αρχίζουν να έρχονται στην Ελλάδα ζητώντας ρουσφέτια και ανταλλάγματα. Ως Υπουργός Εσωτερικών, ο ...άκης χορηγεί αφειδώς υπηκοότητες σε Άραβες και οι Άραβες είναι που αφήνουν μεγάλες μίζες για τα ελληνικά διαβατήρια. Τα ελληνικά διαβατήρια είναι μόνο η αρχή, αφού σύντομα κάποιοι Άραβες ζητούν και ειδικά προνόμια για εταιρείες-πλυντήρια που ξεφυτρώνουν στα νότια προάστια. Με ειδικό νόμο οι εταιρείες-πλυντήρια, παρότι τους επιτρέπεται να έχουν έδρα στην Ελλάδα, δεν καταβάλουν ούτε δραχμή για φόρο στο Ελληνικό Δημόσιο για τις δραστηριότητές τους, οι οποίες και καλά αναπτύσσονται μόνο στο εξωτερικό,

αφού καθιερώνονται ως ειδικού καθεστώτος και βάζουν μπρος την περαιτέρω σύσφιξη των «σχέσεων» μεταξύ κάποιων Αράβων και του κόμματος. Καθοριστικό ρόλο στις σχέσεις αυτές διαδραματίζει ένας εγκατεστημένος μόνιμα στην Ελλάδα πρέσβης αραβικής χώρας, ο οποίος επηρεάζει τον ...άκη στα διάφορα θέματα του αραβικού κόσμου. Δεν είναι τυχαίο πως ο περίφημος πρέσβης, έναντι υπέρογκης αμοιβής με μαύρα χρήματα, μεσολαβεί να έρχονται αεροπλάνα της λιβανέζικης εταιρείας ΜΕΑ για τη μεταφορά ψηφοφόρων του κόμματος στις εκλογές. Η Άγκελα, ως υποδειγματική σύζυγος ενός πολιτικού στο αποκορύφωμα της δύναμής του, οργανώνει μεγάλες δεξιώσεις με Άραβες στο σπίτι τους, χωρίς να παραλείπει να ζητά από αυτούς την ικανοποίηση των προσωπικών της απαιτήσεων.

Ο ...άκης γίνεται ο απόλυτα έμπιστος του Μίμη. «Πιο πολύ εμπιστεύομαι τον ...άκη, παρά τον εαυτό μου», καγχάζει στους συντρόφους ο Μίμης. Οι υπόλοιποι σύντροφοι αρχίζουν και φθονούν τον ...άκη και πλειοδοτούν σε παράνομες εκδουλεύσεις, φτάνοντας μέχρι του σημείου να χάνονται μεσοπέλαγα για να συναντήσουν τον ηγέτη

της ανεξάρτητης επανάστασης Ελ Καντάφι που τους χαρίζει επαναστατικά «αγαθά».

Ο ...άκης όμως έχει το θλιβερό, όπως θα αποδειχθεί αργότερα, «προνόμιο» να μοιράζεται τις προσωπικές στιγμές και μυστικά του Μίμη, τα δείπνα και τις εξόδους με γκόμενες, άσημες ή επώνυμες. Δεν αργεί να αναπτυχθεί μία έχθρα του ...άκη με την οικογένεια του Μίμη, η οποία θεωρεί τον ...άκη ως υπαίτιο για τις απιστίες του Μίμη. Δεν αργούν επίσης να αναπτυχθούν έχθρες με άλλους υπουργούς, οι οποίοι βλέπουν τις γκόμενές τους να καταλήγουν στον ...άκη. Ο μόνος που δεν έχει πρόβλημα με τις γκομενοδουλειές του ...άκη είναι ο Λόλας, αφού ο ...άκης δεν του χει κλέψει ούτε μία γκόμενα! Ο ...άκης προσπαθεί με κάθε τρόπο να μιμηθεί το Μίμη, ο οποίος γίνεται το πρότυπό του στις σχέσεις του με τις γυναίκες και το χρήμα.

Όταν, όμως, ο άντρας λείπει συχνά από το σπίτι, η γυναίκα δικαιωματικά αρχίζει και ζητά, ως αντιστάθμισμα για τη μοναξιά που αισθάνεται. Η Άγκελα δεν είναι η εξαίρεση στον κανόνα. Άλλωστε η Άγκελα δεν ήθελε να έρθει στην Ελλάδα, λόγω του μίσους της για τους Έλληνες – μίσος που δεν της επέτρεψε να μιλήσει ποτέ την ελληνική γλώσσα.

Η Άγκελα λοιπόν, αρχίζει να μεγαλοπιάνεται και να μεταχειρίζεται τους αστυνομικούς του ...άκη σαν φιλιππινέζες. Πιέζει τον ...άκη να μεσολαβήσει ώστε η όμορφη και ψηλή αδελφή της, η Ίνγκριντ, που ντροπιάζει την ανατολικογερμανική καταγωγή της δουλεύοντας σε πιπ σόους στη Φρανκφούρτη, να προσληφθεί ως γραμματέας στην ελληνική θυγατρική μιας γερμανικής εταιρείας κολοσσού, της Μ. Η Ίνγκριντ όμως δεν περνά καλά στην Ελλάδα και ζητεί από τον ...άκη να ξαναμεσολαβήσει για να προσληφθεί αυτή τη φορά στα κεντρικά γραφεία της Μ, που βρίσκονται σε μια πόλη της Γερμανίας κοντά στη Φρανκφούρτη για να «φροντίζει» και την παλιά της πελατεία. Για να τριτώσει το καλό, ο ...άκης ικανοποιεί το αίτημα να προσληφθεί στην εταιρεία Μ και ο Φριτς, ο ανιψιός της Άγκελας, χωρίς καμία χρονοτριβή, αμέσως μετά την αποφοίτησή του.

Η Άγκελα, πιέζει επίσης τον ...άκη να τοποθετήσει σε θέση συμβούλων διάφορα πρόσωπα επιλογής της για να ελέγχει τις «αταξίες» του. Διατηρεί και η ίδια προσωπικές σχέσεις με τους Άραβες με τους οποίους κάνει δουλειές ο ...άκης και τους οποίους βάζει να τρέχουν για να ικανοποιήσουν κάθε απαίτησή της, καλλιεργώντας

τους έντεχνα την προσδοκία πως με τον τρόπο αυτό θα πετύχουν κάποια συμφωνία με το σύζυγό της.

Κι επειδή οι δεσμοί αίματος είναι οι πιο ισχυροί, ο ...άκης δεν αμελεί να διορίσει τον αδελφό του, που δεν έχει τελειώσει καλά καλά ούτε το γυμνάσιο, στον Ελληνικό Οργανισμό Τουρισμού και στη συνέχεια να τον τοποθετήσει στο Ελληνικό Γραφείο Τουρισμού στο Μόναχο της Γερμανίας, απ' όπου και θα συνταξιοδοτηθεί μερικά χρόνια αργότερα. Από το Μόναχο φυσικά, ο αδελφός του, αξιοποιώντας τις υποδομές του Ελληνικού Γραφείου Τουρισμού, στέλνει στη Θεσσαλονίκη ομάδες Ελλήνων μεταναστών για να ψηφίσουν τον ...άκη με όλα τα έξοδα πληρωμένα από την ιερή αγελάδα του Ελληνικού Δημοσίου. Αλλά και ο μικρότερος αδελφός του ...άκη διορίζεται στην ΕΡΤ3 στη Θεσσαλονίκη με μία απόλυτα αξιοκρατική διαδικασία που εξασφάλισε ο ...άκης...

Όλοι είναι απορροφημένοι στο μικρόκοσμο της μάσας τους και αδιαφορούν για τις δημοσκοπήσεις που δείχνουν πως τα ποσοστά του κόμματος διαγράφουν κατακόρυφη πτώση. Δεν τους ενδιαφέρει καθόλου το κόμμα. Τους ενδιαφέρει μόνο ο εαυτός τους. Γίνονται διαδοχικές εκλογές και κάθε φορά

το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το πώς θα στήσουν καλύτερα το πανηγύρι των εκατομμυρίων. Οι χορηγοί του ...άκη, όπως και των περισσότερων πολιτικών, του δίνουν απλόχερα χρήματα ευελπιστώντας στην επέκταση των επιχειρηματικών τους σχεδίων. Ξέρουν ότι όσα περισσότερα δώσουν, τόσα περισσότερα θα κερδίσουν. Βέβαια, ο ...άκης, σε αντίθεση με άλλους πολιτικούς, δεν ξεχνά ποτέ το λαϊκό του προφίλ και δεν αμελεί να παίρνει ακόμα και μικροποσά από φτωχούς ψηφοφόρους που θέλουν να έχουν μια πόρτα ανοιχτή... για τη δύσκολη ώρα. Ενοικιάζει πανάκριβα εκλογικά κέντρα αδιαφορώντας για το κόστος της ενοικίασης, αρκεί να είναι επιβλητικά και σε καλή θέση. Εννοείται πως όλες οι δηλώσεις για τις εκλογικές δαπάνες είναι πλασματικές. Παραγγέλνει πάντα δικές του ιδιωτικές σφυγομετρήσεις στις μεγαλύτερες εταιρείες του κλάδου, από τις οποίες ζητεί συνεχή ενημέρωση για την πρόθεση ψήφου στην εκλογική του περιφέρεια, ζητεί συμβουλές, ζητεί ατέλειωτες συσκέψεις στα γραφεία του μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Ατέλειωτες είναι και οι επαφές στο πολιτικό του γραφείο με τα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα και τους εκπροσώπους των εργατικών κέ-

ντρων, με τους ισχυρότερους βουλευτές του κόμματος, τους ωφελημένους του υπουργείου, τους μεσάζοντες και έναν ψηλό, ξερακιανό δικηγόρο. Στη Θεσσαλονίκη, την εκλογική του περιφέρεια, αναγκάζεται να νοικιάζει είτε στο Μακεδονία Παλάς είτε στο Ηλέκτρα την προεδρική σουίτα και δύο τζούνιορ σουίτες για να μπορεί να προετοιμαστεί απερίσπαστος για τις προεκλογικές του ομιλίες και επαφές. Η κουστωδία των συμβούλων, διαφημιστών και αστυνομικών επίσης διαμένει στα ίδια ξενοδοχεία με τον ...άκη, ενώ οι μεταφορές τους στη συμπρωτεύουσα γίνονται με τα υπηρεσιακά αυτοκίνητα του Υπουργείου που έχουν ανεβεί στην Αθήνα.

Όλος ο κόσμος όμως μιλάει για πακέτα, μιλάει για τα πεντοχίλιαρα τις μίζες και τις αρπαχτές. Αποτέλεσμα; Όχι μόνο να χάσει το κόμμα τις εκλογές, αλλά να δικαστεί και ο Μίμης, μαζί με άλλους, από το Ειδικό Δικαστήριο για διαφθορά. Ο ...άκης, όμως, ως Γραμματέας του κόμματος, αναλαμβάνει να σώσει το κόμμα και τα καταφέρνει. Λίγα χρόνια αργότερα, το κόμμα κερδίζει πάλι τις εκλογές και χρίζεται αυτός προσωπικά ως ο αδιαφιλονίκητος θριαμβευτής. Ανατίθεται λοιπόν δικαιωματικά στον ...άκη θέση

υπουργού παρά τω Πρωθυπουργώ, θέση με συνεχώς διευρυνόμενες αρμοδιότητες, λόγω της βαριάς ασθένειας του Μίμη που είχε στο μεταξύ προστεθεί στο βαρύ για το κόμμα κλίμα. Ο φόρτος των καθηκόντων του ...άκη αυξάνεται συνεχώς, όπως και το βάρος της γυναίκας του που πλέον ξεπερνά κάθε όριο. Δεν είναι εύκολο να πει κανείς ποιο από τα δύο συντελεί περισσότερο στη στυτική δυσλειτουργία του ...άκη. Αν λάβουμε όμως υπ' όψιν μας πως ο ανδρισμός του θα ξαναθεριέψει πέντε χρόνια αργότερα χάρη στην Αντουανέτα, μάλλον είναι το βάρος της Άγκελας που τον κατέστησε «ανήνορα» για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα.

Οι περισσότεροι βουλευτές του κόμματός του γνωρίζουν πολύ καλά πως ο ...άκης τα παίρνει από παντού και απ' όλους. Γι' αυτό και όταν χρειάζονται οικονομική βοήθεια πάντα πηγαίνουν σε αυτόν, που δεν τους χαλά ποτέ το χατίρι γιατί θέλει να τους έχει στο χέρι και να τους καθοδηγεί όταν επιθυμεί να περάσει κάτι στο κόμμα ή την κοινοβουλευτική ομάδα. Είναι ο άνθρωπος που ικανοποιεί όλες τις οικονομικές ανάγκες του Μίμη για να του είναι πάντα απαραίτητος και να υπηρετεί ανενόχλητος τους στόχους του.

Η υγεία του Μίμη δεν πηγαίνει καθόλου καλά. Η επιδείνωσή της μάλιστα, φέρνει τον ...άκη ένα βήμα πριν την απόλυτη καταξίωση, τον πρωθυπουργικό θώκο, και συγκεκριμένα τον καθιστά Πρωθυπουργεύοντα, ως Υπουργό Προεδρίας. Τα ιδιότυπα αυτά καθήκοντα του Πρωθυπουργεύοντα θα κρατήσουν μόλις δύο μήνες γιατί αποφασίζονται αιφνιδιαστικά εσωκομματικές εκλογές.

Ο ...άκης θέλει να εκφράσει τα κοινωνικά και ιδελογικά ρεύματα που ζητούν άνοιγμα προς το αύριο, ενώ ο αντίπαλός του, ο Γερμανός, εκφράζει τις παραδοσιακές απόψεις περί σοσιαλδημοκρατίας. «Αυτές οι απόψεις είναι ξεπερασμένες!», αναφωνεί στην ομιλία προς τους συντρόφους του ο ...άκης. «Εμείς έχουμε ως κέντρο τα δικαιώματα και την κοινωνία! Οι πολιτικές γίνονται για τον άνθρωπο, δε γίνονται πολιτικές απ' το γραφείο, από πάνω, αλλά από κάτω! Φέραμε με τον Μίμη πολιτικές που δοκιμάστηκαν στο αμόνι της κοινωνίας!», καταλήγει διθυραμβικά ο πύρινος λόγος του το βράδυ της εκλογής στην κοινοβουλευτική ομάδα του κόμματος.

Λίγα μέτρα πιο μακριά απ' τη Βουλή, η Άγκελα και τα δυο τους παιδιά, η Αντιγόνη και ο Μέγας, είναι μαζεμένα στο Υπουργείο

Προεδρίας για να είναι κοντά στον ...άκη όταν θα ανακοινωθεί το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας που το θεωρούν απόλυτα δεδομένο. Ρωτούν ο ένας τον άλλον για το πώς θα είναι η ζωή τους στο Μέγαρο Μαξίμου και αναρωτιούνται αν θα μπορούσαν να μεταφέρουν εκεί και τα δύο σκυλιά τους. Με ανοιχτό στόμα και παγερή σιωπή ακούν στην τηλεόραση πως ο ...άκης, ενάντια σε όλα τα προγνωστικά, χάνει τις εκλογές, χάνει την πολυπόθητη Πρωθυπουργία... πολιτικοί αναλυτές εκτιμούν πως αυτή είναι μια ήττα της ίδιας της κοινωνίας και του ανθρώπου, ως είδους στον πλανήτη... πολιτικοί επιστήμονες απ' όλο τον κόσμο βυθίζονται στο πένθος που χάνεται η ευκαιρία για την ανθρωπότητα να γνωρίσει έναν πρωθυπουργό που μετά πάσης βεβαιότητας θα κατόρθωνε να τερματίσει για πρώτη φορά όλα τα «μιζόμετρα».

Ο ...άκης, λοιπόν, δεν εκλέγεται Πρωθυπουργός, τα σκυλιά μένουνε σπίτι τους, ενώ λίγο αργότερα αποτυγχάνει να εκλεγεί Πρόεδρος στο συνέδριο του κόμματος.

Διαθλάσεις

Η απογοήτευσή του ...άκη είναι αβάσταχτη και μόνη θεραπεία που μπορεί να βρει είναι να κυνηγήσει μίζες, αδιαφορώντας πλέον εντελώς για την οποιαδήποτε επίπτωση. Με το νέο Πρωθυπουργό και Πρόεδρο του κόμματος δεν τα πηγαίνει πολύ καλά, όχι μόνο γιατί ήταν αντίπαλοι στις εσωκομματικές εκλογές, αλλά και γιατί (υποτίθεται) δεν συμπίπτουν οι πολιτικές τους αντιλήψεις – αν θεωρηθεί ότι ο ...άκης έχει κάποιες. Γρήγορα καταλαβαίνει πως είναι προς όφελός του να ακολουθήσει τον δρόμο που γνωρίζει πολύ καλά από το παρελθόν με τον Μίμη, τον δρόμο του γλειψίματος. Φτάνει στο σημείο να ικετεύσει τον εσωκομματικό του αντίπαλο να του δοθεί το Υπουργείο Στρατιωτικών, το Υπουργείο με τους μεγαλύτερους προϋπολογισμούς. Κάπως έτσι, αναλαμβάνει το Υπουργείο Στρατιωτικών ένας άνθρωπος που δεν υπηρέτησε ποτέ στον Ελληνικό Στρατό, με μοναδική προϋπηρεσία στο χρήμα, την πολυτέλεια, τις ανέσεις και την αλαζονεία.

Η θητεία του ...άκη στο Υπουργείο Στρατιωτικών μπορεί να χαρακτηριστεί με μία μόνο φράση: «φάτε, πιείτε και καλά περά-

στε»! Οι φιλειρηνικές διαστάσεις του «σοσιαληστικού» οράματος μετασχηματίζονται στο όραμα της αρπαχτής και της μίζας από εξοπλιστικά προγράμματα. Απόλυτα κυρίαρχος της μίζας, της διαπλοκής και της αδιαφάνειας, ο ...άκης μαζί με μερικούς δικούς του συμβούλους και διευθυντές που σέρνει από υπουργείο σε υπουργείο, και οι οποίοι είναι άριστα εκπαιδευμένοι από τον ίδιο στις μίζες και στις κομπίνες, καταφέρνει να οργανώσει την τέλεια συμμορία και να διαπράξει το τέλειο έγκλημα εις βάρος όλου του ελληνικού λαού, τον οποίο φεσώνει με χρέη για τρεις τουλάχιστον γενιές. Είναι σίγουρος πως οι άνθρωποι που ο ίδιος έχει επιλέξει και δοκιμάσει για τις δουλειές του δε θα τολμήσουν να αποκαλύψουν τίποτα, αφού όλες οι κινήσεις θα γίνονται στο όνομά τους, χωρίς αυτός επισήμως να φαίνεται πουθενά.

Αλλάζει το οργανόγραμμα του υπουργείου μοιράζοντας σε όλους θέσεις ευθύνης με αντίστοιχα επιδόματα, αναβαθμίζοντας όλους τους υπηρεσιακούς παράγοντες που θα του είναι χρήσιμοι για την υπογραφή των συμβάσεων, επιτρέποντάς τους να γλείψουν κάποιο κοκκαλάκι από τις μίζες που εισρέουν αφειδώς στο υπουργείο. Και δε μιλούμε

μόνο για τις μίζες από τα εξοπλιστικά προγράμματα, αλλά και για μίζες για την απόσπαση οπλιτών, μίζες για την αξιοποίηση υποψηφίων πενταετούς θητείας, μίζες για τους υποψήφιους των στρατιωτικών σχολών, μίζες για την αλλαγή όπλου των νεοσύλλεκτων, μίζες για τις μεταθέσεις, μίζες για τις προμήθειες όλων των αναλώσιμων του υπουργείου, μίζες για την αγορά ηλεκτρονικών υπολογιστών, μίζες για όλα... με έναν τρόπο που εξασφαλίζει πως κανείς δε θα μιλήσει, με ένα σύστημα που εξασφαλίζει πως όλοι όσοι ασχολούνται με το υπουργείο, ακόμα και οι αντιπρόσωποι των ξένων εταιρειών, θα φωνάζουν με μία φωνή πως ο ...άκης είναι ο καλύτερος υπουργός που πέρασε από αυτό το υπουργείο.

Το ίδιο σκεπτικό επικρατεί και στη στελέχωση των αμυντικών βιομηχανιών και των ναυπηγείων. Στις θέσεις ευθύνης, όπως Πρόεδρος και μέλη Διοικητικού Συμβουλίου ή Διευθύνων Σύμβουλος, ο ...άκης τοποθετεί αποκλειστικά δικούς του ανθρώπους, αφού προορίζει τις αμυντικές βιομηχανίες και τα ναυπηγεία να παίξουν το ρόλο των «πλυντηρίων» των μιζών, μέσω της συμμετοχής τους σε αντισταθμιστικά οφέλη που ποτέ δε θα υλοποιηθούν. Έτσι, μεταλλάσσεται ο

ρόλος των αντισταθμιστικών οφελών και αντί να βοηθείται η Χώρα, βοηθείται μόνο η τσέπη του υπουργού.

Παράλληλα, οργανώνει εκτός υπουργείου μία στενή εγκληματική οργάνωση που αποτελείται από εμένα, το άλτερ έγκο του, έναν ατσαλάκωτο πρώην Κύπριο υπουργό που έχτισε τη φήμη του στο ότι σκότωσε βρετανούς οπλίτες, τον κύριο Λιαπίδη, έναν χοντρό Σύριο, πρώην πράκτορα των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών, που απ' ότι μαθαίνω κρύβεται στο Λονδίνο, τον Τουφάντ, έναν αδίστακτο Έλληνα με διασυνδέσεις στη Ρωσία, τον Τομπούλογλου, και τον Διευθυντή Εξοπλισμών του υπουργείου του, ή μάλλον αυτόν το σκληροτράχηλο που ο ίδιος διόρισε Διευθυντή Εξοπλισμών στο υπουργείο του, τον Βοσκό. Με αυτή την ομάδα σχεδιάζει ένα ντελίριο δαπανών για αμυντικούς εξοπλισμούς.

Στο όνομα του ταμία του, του Ντέμη, νοικιάζει στο κέντρο της Αθήνας ένα γραφείο 250 τ.μ., που το ανακαινίζει με κάθε πολυτέλεια για να δέχεται τους συνηθισμένους στη χλιδή εμπόρους οπλικών συστημάτων, θέλοντας να τους περάσει το μήνυμα πως η Ελλάδα είναι ισχυρή και πλούσια. Στο όνομα της θυγατέρας του, της Αντιγόνης,

αγοράζει ένα ακόμα μεγαλύτερο διαμέρισμα στην παραλία της Θεσσαλονίκης, το οποίο ανακαινίζει και μετατρέπει σε χώρο υποδοχής προσώπων μπολιασμένων με τις αξίες του σοσιαλισμού, όπως συνδικαλιστές και εργατοπατέρες, για να μιλούν για το Κοινωνικό Κράτος με θέα τη θάλασσα και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Ως Υπουργός Στρατιωτικών όμως, ενδιαφέρεται και για την αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας του Ελληνικού Στρατού. Αναγκάζεται λοιπόν να νοικιάσει ένα ακίνητο 300 τ.μ. από τη Γενική Τράπεζα που τότε ανήκε στο Μετοχικό Ταμείο Στρατού, και παρά την επιμονή του να δώσει κάτι παραπάνω, ορίζεται ένα τουλάχιστον ευτελές, σε σχέση με τα μισθώματα της εποχής, μίσθωμα. Αυτή τη μίσθωση τη φρόντισε συμπτωματικά ένας πολύ καλός φίλος του ...άκη που διορίστηκε Πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της Γενικής Τράπεζας, επίσης συμπτωματικά, μόλις ανέλαβε Υπουργός Στρατιωτικών ο ...άκης.

Για τα οικονομικά και τα αυστηρώς προσωπικά ζητήματα ο ...άκης επιλέγει εμένα και στη συνέχεια τον Πόντιο ποντάροντας στην εχεμύθειά μας και την αγάπη που τρέφουμε γι' αυτόν. Πάντα όμως λειτουργεί με βάση το γερμανικό ρητό: «Καλή η εμπιστο-

σύνη, ο έλεγχος όμως καλύτερος». Για το λόγο αυτό θέλει να ελέγχει όλες τις επαφές μας και ζητεί να τις γνωρίσει ο ίδιος προσωπικά. Γνωρίζει λοιπόν όλα τα κυκλώματα και όλα τα πρόσωπα, στα οποία πολλές φορές δίνει και ο ίδιος οδηγίες. Γνωρίζει και την παραμικρή λεπτομέρεια στις διαδρομές του χρήματος, τις προμήθειες που πρέπει να πληρωθούν σ' αυτούς που ξεπλένουν τα χρήματα. Έτσι, πιστεύει ότι δε θα τον κοροϊδέψουμε και δε θα του κλέψουμε τα χρήματα που με τόσο κόπο κλέβει ο ίδιος από το Ελληνικό κράτος. Μία μέρα γίνεται το ανήκουστο. Διάρρηξη στον τρίτο όροφο του πολιτικού του γραφείου, το άβατο, όπου διατηρεί μία σειρά από χρηματοκιβώτια. Το ποσό που λείπει είναι μεγάλο. Φέρνει τους άντρες της σήμανσης για να πάρουν δαχτυλικά αποτυπώματα, όχι μόνο από τα χρηματοκιβώτια, αλλά και από όλο το προσωπικό του γραφείου του, τους αστυνομικούς συνοδείας του καθώς και από εμένα τον ίδιο. Τόσο μεγάλη είναι η καχυποψία του, που δε διστάζει να εκθέσει τους πιο κοντινούς του και έμπιστους ανθρώπους... για το χρήμα και μόνο.

Το τέλειο έγκλημα πρέπει να γίνει και στην απόλυτα κατάλληλη συγκυρία. Και δεν

υπάρχει καλύτερη συγκυρία από την ταπείνωση του Ελληνισμού στα Ίμια, για να τελέσει ο ...άκης το τέλειο έγκλημα με θύματα τρεις γενιές Ελλήνων πολιτών. Εκμεταλλευόμενος την άγνοια των περισσότερων υπουργών του κόμματος και ιδίως του νέου του Προέδρου και Πρωθυπουργού της Ελλάδας, υπογράφει συμβάσεις εξοπλισμών που έχει μόνος του διαπραγματευθεί και οριστικοποιήσει την προμήθεια, ζητώντας απλώς την έγκριση του Συμβουλίου των Υπουργών, του λεγόμενου Ειδικού Συμβουλίου Υπουργών (Ε.Σ.Υ.). Η έγκριση του Ειδικού Συμβουλίου Υπουργών (Ε.Σ.Υ.) ζητείται για να δημιουργηθεί το άλλοθί του, να καλυφθούν τα νώτα του για τη μέρα που ενδεχομένως αποκαλυφθεί η αλήθεια, αφού είναι άλλο να επικαλείσαι τη συλλογική ευθύνη και άλλο να έχεις μόνος την απόλυτη ευθύνη. Ούτε ο ίδιος γνωρίζει ποιες συμβάσεις υπογράφει και το κυριότερο γιατί τις υπογράφει... ή μάλλον γνωρίζει μόνο ένα λόγο: να πάρει τη μίζα του. Αδιαφορεί παντελώς για το αν αυτά που προμηθεύεται η χώρα θα χρησιμεύσουν κάπου, όπως αδιαφορεί αν θα βρεθούν ποτέ τα χρήματα για να ξεπληρωθούν οι υποχρεώσεις από αυτές τις συμβάσεις. Ουσιαστικά συμπεριφέρεται όχι ως υπουρ-

γός, αλλά ως άπληστος χρηματιστής που ενδιαφέρεται μόνο για την προμήθειά του από τις χρηματιστηριακές πράξεις και όχι για την πορεία της μετοχής ή το συμφέρον του επενδυτικού κοινού. Το όραμά του, σύμφωνα πάντα με τις εξαγγελίες του, είναι να υψωθεί μια ασπίδα προστασίας της Ελλάδας απέναντι στους εχθρούς και ιδίως στην Τουρκία, που να εκτείνεται από τον Έβρο μέχρι την Κύπρο. Τελικά η μόνη ασπίδα προστασίας που δημιουργεί είναι αυτή που κρύβει από τον κόσμο τις μίζες που παίρνει ο ίδιος και εκτείνεται από το γραφείο του στο υπουργείο έως τα χρηματοκιβώτια του πολιτικού του γραφείου. Για την άμυνα της χώρας από την Τουρκία βρίσκει ο ίδιος προσωπικά τη λύση. Βάζει για πρώτη φορά ένα κόκκινο τηλέφωνο με το οποίο μιλά απευθείας με τον Τούρκο Υπουργό Στρατιωτικών. «Θέλετε να δείξετε ότι διαφωνείτε με εμάς, αλλά δε χρειάζεται να σκοτωθούμε κιόλας». Με αυτή την αφοπλιστική φράση ξεκινά την προσέγγιση ο ...άκης για να οικοδομήσει σταδιακά μια σειρά μέτρων αμοιβαίας εμπιστοσύνης με την Τουρκία, ενώ ο μελλοντικός του διώκτης, ο γιος του Μίμη, ως υπουργός Ξένων Υποθέσεων, χορεύει ζεϊμπέκικο για να σπάσει ο πάγος στις σχέσεις με τη γεί-

τονα. «Θέλετε να δείξετε ότι διαφωνείτε με εμάς, αλλά δε χρειάζεται να σκοτωθούμε κιόλας». Αυτή η ιστορική φράση του ...άκη καταγράφεται στα πολιτικά εγχειρίδια ως το παράδειγμα που επιβεβαιώνει την άποψη πως ένας καλός και αποφασιστικός υπουργός στρατιωτικών, σαν τον ...άκη, είναι ταυτόχρονα και ο καλύτερος υπουργός ξένων υποθέσεων.

Οι διαπραγματεύσεις του ...άκη με τις ξένες εταιρείες οπλικών εξοπλισμών είναι σκληρές, αλλά μόνο όσον αφορά το ποσοστό της προμήθειάς του. Όλες τις επαφές και συμφωνίες για τις μίζες τις κάνει προσωπικά ο ίδιος, που δε θέλει ν' αφήσει τίποτε στην τύχη και στη συνέχεια υποδεικνύει τον συνεργάτη του, στον οποίο θα δοθούν οι μίζες. Οι εταιρείες όπλων αναγκάζονται να ενδώσουν στις υπερβολικές απαιτήσεις του ...άκη, αφού αρνείται κατηγορηματικά να δώσει την οποιαδήποτε έγκρισή του χωρίς μίζα, όπως και αναγκάζονται να προσθέσουν τα ποσά για μίζες στην τιμή της προσφοράς τους προς το Ελληνικό υπουργείο. Ο ...άκης δεν έχει κανένα πρόβλημα να πάρει την έγκριση και της πολύ υψηλής τιμής από το Ειδικό Συμβούλιο Υπουργών, με την αόριστη αιτιολογία ότι έχει συμφωνήσει επιπλέον

εξοπλισμό πολύ υψηλής τεχνολογίας. Για τους διαδόχους του στο Υπουργείο Στρατιωτικών δεν αφήνει περιθώριο να λάβουν μεγάλες μίζες, για να μην τους εξάψει τη φαντασία όσον αφορά το ύψος των μιζών που έλαβε αυτός. Δεν τους αφήνει λοιπόν τη δυνατότητα παρά για ψίχουλα για την υπογραφή της παραλαβής των εξοπλισμών ή για την ανανέωση των συμβάσεων, ακριβώς για να μην τον υποπτευθούν. Σε κάθε περίπτωση όμως, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για κληροδότηση των διαδικασιών διαφθοράς στους μελλοντικούς υπουργούς προκειμένου να εξασφαλίσει ότι θα προτιμήσουν, με αντάλλαγμα την υπογραφή τους, να λάβουν και αυτοί ένα δωράκι, έστω μικρό, αντί να καταγγείλουν τον ...άκη. Το μέλλον θα δικαιώσει τον ...άκη, αφού κανένας από τους υπουργούς που τον διαδέχονται στο υπουργείο δε θα καταγγείλει καμία από τις αμαρτωλές συμβάσεις, αλλά θα προτιμήσει να εισπράξει το «μερίδιο» που έχει προβλέψει γι' αυτόν ο ...άκης είτε για την υπογραφή της ανανέωσης της σύμβασης είτε για την παραλαβή των εξοπλισμών. Ο ...άκης αποδεικνύεται «μπροστά από την εποχή του», και ο Ελληνικός λαός, από τις τσέπες του οποίου και μόνο πληρώνονται όλες οι μίζες

των υπουργών του, αποδεικνύεται ο μόνος ζημιωμένος. Οι ξένες εταιρείες οπλικών συστημάτων, βλέποντας το μέγεθος της διαφθοράς του υπουργού και δεδομένου ότι δεν προκύπτει καμία ζημία για αυτούς από τις μίζες, ζητούν όλο και περισσότερα προγράμματα –συμβάσεις από τον ...άκη, που τελικά παίρνουν- και πάντα με συνοπτικές διαδικασίες. Για όλα τα υπόλοιπα, ο ...άκης εμπιστεύεται τους ειδικούς, τις πολλαπλές δηλαδή στρατιωτικές επιτροπές αξιολόγησης των οπλικών συστημάτων που έχει στο μεταξύ δημιουργήσει και τις οποίες ελέγχει απόλυτα, τους ειδικούς. «Οι συμβάσεις είναι δύσκολο πράγμα και δεν μπορείς ν' ανακατεύεσαι, αν δεν τις γνωρίζεις, γιατί θα την πατήσεις. Γι' αυτό δεν πρέπει να ανακατεύονται ούτε υπουργοί, ούτε πολιτικοί, αλλά άνθρωποι ειδικοί», λέει δεξιά και αριστερά, κολακεύοντας τους στρατιωτικούς που εν αγνοία τους παίζουν ουσιαστικά τον ρόλο του κομπάρσου. Εξασφαλίζει με τον τρόπο αυτό πως οι υπογραφές που θα θέσει στο τέλος κάθε σύμβασης, θα εμφανίζονται ως απλή υπακοή στις επιθυμίες του Ελληνικού Στρατού για το όφελος της Χώρας.

Όταν υπογράφει τη σύμβαση για την προμήθεια υποβρυχίων επισκέπτεται τα ναυπη-

γεία στη Γερμανία. Τα εργοστάσια που συμμετέχουν στο πρόγραμμα του οργανώνουν μεγάλη υποδοχή και του δωρίζουν μια μικρογραφία υποβρυχίου. Ο ...άκης εντυπωσιάζεται από το δώρο που κρατά συνέχεια στα χέρια του και γίνεται ξαφνικά λάτρης των υποβρυχίων. Καλεί λοιπόν μερικούς φίλους του και τους πηγαίνει μια βόλτα με πολεμικό υποβρύχιο στο Αιγαίο, σαν να επρόκειτο για του θείου του το παϊτόνι.

Ο ...άκης, από την πρώτη ώρα που πιάνει την κουτάλα των εξοπλιστικών, πιστεύει ότι θα είναι αιώνια υπουργός. Αποκτά ύφος πανίσχυρου, και νομίζει πως δεν μπορεί να τον κουνήσει κανείς. Γίνεται το βαθύ λαρύγγι του χρήματος. Δεν είναι όμως μόνος του. Όλοι στο Υπουργείο Στρατιωτικών βρίσκουν το κέφι τους γιατί αρχίζουν όλοι να τρώνε. Και όταν λέμε όλοι, εννοούμε όλοι.

Για έναν απροσδιόριστο λόγο, όταν μιλώ για φαΐ, ο νους μου πηγαίνει στην Άγκελα. Η Άγκελα, η φτωχή ανατολικογερμανίδα σύζυγός του, βλέπει τον ...άκη να μοιράζει τον χρόνο του ανάμεσα στους εμπόρους όπλων και τις νεαρές γυναίκες. Θέλει να τον εκδικηθεί, αλλά έχει παχύνει τόσο πολύ που δεν είναι θελκτική ούτε καν για τους κόλακες που αποζητούν την εύνοια του συζύγου της

και δεν της χαλούν κανένα χατίρι, ή μάλλον, όλα εκτός από ένα. Μόνο η εκδίκηση όμως μπορεί να απαλύνει τον πόνο του πληγωμένου εγωισμού μιας απατημένης συζύγου. Αποφασίζει λοιπόν να τον εκδικηθεί ζητώντας ολοένα και περισσότερα χρήματα, καθώς και ένα τζιπ. Τί ήθελε να το πει; Την άλλη μέρα ο ...άκης ζητά από έναν προμηθευτή του Υπουργείου Στρατιωτικών και συνεταίρου του Ελληνικού Δημοσίου σε μια εταιρεία κατασκευής στρατιωτικών οχημάτων, να της χαρίσει ένα εντυπωσιακό γερμανικό τζιπ, από αυτά που αντιπροσωπεύει στην Ελλάδα. Η Άγκελα περνά ώρες στο σπίτι, ως σύζυγος ενός υπερδραστήριου υπουργού και ζητεί κάθε σύγχρονη ηλεκτρική συσκευή. Ως Γερμανίδα προτιμά τα γερμανικά προϊόντα, οπότε ο ...άκης συνεννοείται ως Υπουργός με μια γερμανική εταιρεία-προμηθευτή των μισών υπουργείων, την εταιρεία Μ, στην οποία είχε βολέψει όπως είδαμε παραπάνω την Ίνγκριντ και τον Φριτς, την αδελφή και τον ανιψιό της Άγκελας, και η εταιρεία αυτή γίνεται το μαγαζί της Άγκελας για όλο τον οικιακό της εξοπλισμό, για όλα τα ηλεκτρικά και ηλεκτρονικά, χωρίς φυσικά να πληρώσει ποτέ κανείς τους μια δραχμή.

Η αύξηση της περιουσίας του ...άκη γίνεται πλέον με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, οπότε αρχίζουν και οι πρώτοι μπελάδες. Τα χρήματα αυτά πρέπει με κάποιον τρόπο να κρυφτούν.

Πρώτο βήμα είναι η ίδρυση υπεράκτιων εταιρειών για να κατατεθούν σε αυτές οι επιταγές των μιζών, αφού οι μίζες είναι τόσο πολλές που είναι αδύνατο να κουβαληθούν με βαλίτσες σε μετρητά ... χρειάζονται φορτηγά ολόκληρα. Η προέλευση των χρημάτων είναι από διάφορες χώρες της Ευρώπης. Προορισμός, η Ελβετία, χάρη στο τραπεζικό απόρρητο αυτής της χώρας. Στη συνέχεια, οι εταιρείες αυτές, με ένα απλό τηλεφώνημα ή με ένα φαξ, δίνουν εντολές να εμβαστούν τα χρήματα σε διάφορες τράπεζες εντός και εκτός Ελβετίας και σε άλλες υπεράκτιες εταιρείες, ελεγχόμενες όμως πάντα από τον ...άκη και την εγκληματική του οργάνωση, προκειμένου να επενδυθούν τα χρήματα. Ένα σχέδιο ξεπλύματος των μιζών είναι μέσω των ακινήτων. Οι υπεράκτιες εταιρείες αγοράζουν ένα ακίνητο στην Ελλάδα, στο οποίο προστίθενται κάποιες εργασίες της κατασκευαστικής εταιρείας ενός εργολάβου, ο οποίος και πουλά το ακίνητο σε κάποιον τρίτο και δίνει τα χρήματα στον ...άκη.

Οι υπεράκτιες εταιρείες όμως αγοράζουν και ακίνητα γι' αυτόν και την οικογένεια του και είναι η πρώτη φορά στη ζωή του που αποκτά ακίνητα, αφού έως τώρα δεν έχει αγοράσει ούτε ένα. Επίσης, αγοράζουν και πολυτελή αυτοκίνητα. Άλλα χρηματικά ποσά, αφού κάνουν διαδρομές μέσω διαφόρων υπεράκτιων εταιρειών ανά τον κόσμο, παραδίδονται σε μετρητά, μέσω άλλων υπεράκτιων εταιρειών που διατηρούν γραφεία στην Ελλάδα, στον έμπιστο του ...άκη στην Αθήνα.

Άλλες παραδόσεις μετρητών γίνονται απευθείας στον ίδιο, στο πολιτικό ή το υπουργικό του γραφείο, πάντα όμως από ανθρώπους που εκπροσωπούν εταιρείες αμυντικών εξοπλισμών. Αυτές οι παραδόσεις μετρητών στο γραφείο του πυκνώνουν ιδιαίτερα τα δύο τελευταία χρόνια της ένδοξης θητείας του ως Υπουργού Στρατιωτικών. Τέλος, πολλές παραδόσεις χρημάτων γίνονται στον ίδιο στο εξωτερικό μέσα σε δωμάτια ξενοδοχείων για να μην εκτεθούν.

Τα όνειρα και οι επιθυμίες μιας μίζερης, φτωχής και καταπιεσμένης ζωής γίνονται κατά τη διάρκεια της θητείας του στο Υπουργείο Στρατιωτικών πραγματικότητα. Γυναίκες... γυναίκες που τις αλλάζει σαν τα

πουκάμισα, προκαλώντας τους πάντες με τα ποσά που σπαταλά για την καλοπέρασή τους και χωρίς να ντρέπεται για τις εμφανίσεις στο πλευρό τους ... είναι ακόμη παντρεμένος με την Άγκελα... μια νεαρή αράχνη, όμως, η Αντουανέτα, καταφέρνει να του γίνει απαραίτητη για το υπόλοιπο της ζωής του... ο ...άκης βρίσκει το πλάσμα για να μοιραστεί την πώρωση του για το χρήμα... την πολυτέλεια και την επίδειξη... βρίσκει έναν προορισμό για τις μίζες του... βρίσκει στη ζωή του δύο χέρια για να δίνει τις δεσμίδες των χρημάτων.

Ο ...άκης δεν μπορεί ν' αντισταθεί στην Αντουανέτα, τη γυναίκα που τον καθηλώνει με τον πρώτο χαιρετισμό, τη γυναίκα αράχνη, τη γυναίκα του χάους, τη γυναίκα που μπορεί ν' απορρυθμίσει τα πάντα και να ξεπεράσει κάθε όριο. Υποκύπτει στο πεπρωμένο του και μεταμορφώνεται σε μια αρσενική πεταλούδα που φτερουγίζει στα άνθη των απολαύσεων. Οι φίλες της Άγκελας προσπαθούν να την πείσουν πως έκαναν μάγια στον άντρα της, έχοντας ακούσει τις φήμες που ήθελαν την Αντουανέτα να συχνάζει σε χαρτορίχτρες, μέντιουμ και καφετζούδες... πως είχε ρίξει στον ...άκη το φοβερό ξόρκι της Πασιφάης στον Μίνωα, να

εκσπερματώνει σκορπιούς και φίδια αν πήγαινε με άλλες γυναίκες. Οι φίλες της Άγκελας δεν έχουν την οξυδέρκεια να διαγνώσουν πως η Αντουανέτα είναι απλά μια γεμάτη αδυναμίες και ανασφάλειες ύπαρξη, που κινούνταν στα όρια της πορνείας, ψάχνοντας κάποιον πλούσιο να της χαρίσει ανούσιες απολαύσεις. Ο ...άκης, όμως, έχοντας εμβαθύνει στα ψυχολογικά προβλήματα της ερωμένης του, θέλοντας να την προστατεύσει από τον εαυτό της και τις νευρασθενικές της τάσεις, ίσως και να την εντυπωσιάσει, της νοικιάζει ένα διαμέρισμα στο Φάληρο και τη στέλνει στην Αγγλία για να εντρυφήσει στην αγγλική γλώσσα και τους καλούς τρόπους της υψηλής κοινωνίας. Δε θέλει απλά να περάσει τον καιρό του στην αγκαλιά μιας πόρνης, θέλει να αλλάξει το ρυθμό της ζωής του, θέλει να μεταμορφωθεί, να ζήσει μια διαφορετική ζωή, απαλλαγμένος από το άγχος να μη φανερωθεί, άγχος που του είχε ενσπείρει ο μακαρίτης κύριος Μπορνάς, που στο μεταξύ έχει αποδημήσει.

Ξέρει ήδη από εκείνη την εποχή, ως πολιτικός μπροστά από την εποχή του, πως τα υπερπολυτελή ταξίδια ενδείκνυνται για «ψυχική εκτόνωση». Αρχίζει λοιπόν τα ταξί-

δια με την Αντουανέτα, πάντα με ιδιωτικά αεροπλάνα, επιλέγοντας ξενοδοχεία υπερπολυτελείας και πάντα συνοδευόμενος από αστυνομικούς, των οποίων το κόστος το χρεώνει στο Υπουργείο Στρατιωτικών. Πόρτο Σέρβο, Κυανή Ακτή, Μόναχο, Μιλάνο, Λονδίνο, Βιέννη, Παρίσι, Αραβικά Εμιράτα, Κατάρ, είναι μερικοί από τους προορισμούς του ...άκη και της Αντουανέτας, του ερωτευμένου περισσότερο με το χρήμα, παρά μεταξύ τους, ζεύγους. Σε πιάνω χωρίς ενημέρωση αγαπημένε μου αναγνώστη. Δεν έχεις ακουστά το Πόρτο Σέρβο; Είναι το ακριβότερο και πιο κοσμικό θέρετρο της Ευρώπης και βρίσκεται στη Σαρδηνία, το κοσμοπολίτικο νησί της Μεσογείου, με τις μαγικές παραλίες, που είναι ο αγαπημένος προορισμός όλων των παρανόμων. Με ιδιωτικό τζέτ που χρεώνει στο υπουργείο, ο ...άκης φτάνει στο αεροδρόμιο Ολίβια της Σαρδηνίας με την Αντουανέτα, την ερωμένη που φρουρούν οι αστυνομικοί του υπουργείου σαν αρχηγό κράτους, και με πολυτελές αυτοκίνητο μεταφέρονται στο Πόρτο Σέρβο. Το δράμα του όμως είναι ότι ούτε στο μυθικό αυτό μέρος μπορεί να εκτονωθεί ψυχικά, αφού όλως συμπτωματικά, συναντά πολλούς προμηθευτές εξοπλιστικών συστη-

μάτων, αλλά και φίλους του που έχει μπλέξει στην οργάνωση, ενοχλητικούς ανθρώπους δηλαδή που του προσθέτουν βαλίτσες με μετρητά – σαν να μην έφταναν του ανθρώπου οι δεκάδες βαλίτσες της Αντουανέτας. Η Αντουανέτα παίζει το ρόλο της οικοδέσποινας σε αυτές τις συναντήσεις, προκαλώντας τα κρυφά γέλια των αδίστακτων εμπόρων όπλων για την οξφορδιανή προφορά και τους βικτωριανούς τρόπους της, γέλια κρυφά που δεν πτοούν τον ...άκη, ο οποίος είναι ευτυχής που βιώνει την πεμπτουσία της συντροφικότητας με την Αντουανέτα, τη γυναίκα με την οποία υπάρχει σύμπτωση αξιών, τη γυναίκα που του κρατά το χέρι, χωρίς να το σφίγγει...

Η Άγκελα γίνεται έξαλλη με αυτές τις ερωτικές αποδράσεις και απαιτεί να συνοδεύει αυτή τον ...άκη στις επίσημες αποστολές, αρχής γεγομένης από την επίσημη επίσκεψη στη Μάλτα. Ο ...άκης αδυνατεί να πείσει την Αντουανέτα με την οποία σχεδίαζε να ταξιδέψει πως δεν πρέπει να έρθει, με αποτέλεσμα να εμφανιστούν και οι δύο στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου. Ο καβγάς των δύο γυναικών είναι λυσσαλέος, αλλά ο ...άκης κάθεται στη μέση ατάραχος, απορροφημένος με τις μίζες του. Το σκάνδαλο

αποφεύγεται την τελευταία στιγμή, χάρη στο φόβο ότι αν χαθεί το υπουργείο, θα μείνουν όλοι με την όρεξη. Ο ...άκης όμως, είναι ο πολιτικός που όχι μόνο κοιτάει μπροστά, αλλά είναι και πονηρούλης. Στα συχνά ταξίδια του στην εκλογική του περιφέρεια, τη Θεσσαλονίκη, κρατάει ένα δωμάτιο ξενοδοχείου για την Άγκελα, και στο διαμέρισμα που αγόρασε για την κόρη του, κρυφά από αυτή, φιλοξενεί την Αντουανέτα... έτσι κανείς δεν τον υποπτεύεται.

Στο πρόσωπο του ...άκη η Αντουανέτα βρίσκει τον άντρα με τα τεράστια αποθέματα, τον άντρα που με το παράδειγμά του της μαθαίνει να είναι αχόρταγη στις αγορές της απ' όπου κι αν περνά. Δεν έχει πλέον καμία απολύτως συναίσθηση του χρήματος. Ακόμα και για έναν καφέ που πίνει σε μία καφετέρια αφήνει φιλοδώρημα 100 ευρώ. Κάθε φορά που είμαι κι εγώ στην παρέα έχω στην τσέπη και μερικά χαρτονομίσματα των 5 ευρώ για τα γκαρσόνια της Αριστοτέλους και του Κολωνακίου. «Δεν ντρέπεσαι να κρατάς 100 ευρώ; Δε βλέπεις ότι η κυρία έκανε λάθος;», λέω στο γκαρσόν παίρνοντας πίσω το φιλοδώρημα των 100 ευρώ και δίνοντάς του το ταληράκι. Ένα Σάββατο, η Αντουανέτα αγοράζει τα πάντα από τα μα-

γαζιά με κοσμήματα και ασημικά πεντάστερου ξενοδοχείου της Θεσσαλονίκης. «Κυρία Αντουανέτα, θα σας πείραζε να πάρετε τα πράγματα που αγοράσατε τη Δευτέρα γιατί έχετε αδειάσει τις βιτρίνες και δεν μπορούμε να κάνουμε παραγγελία μέσα στο Σάββατο;», παρακαλούν οι απορημένοι πωλητές που βλέπουν την Αντουανέτα να φωνίζει σα να μην υπάρχει αύριο. Κι ο κλήρος φυσικά πέφτει σε εμένα να κουβαλήσω τη Δευτέρα τις τεράστιες τσάντες με ασημικά και κοσμήματα... «η πρώτη και τελευταία φορά», της ξεκαθαρίζω για να μην παραγνωριστούμε.

Η Αντουανέτα σπαταλάει, γιατί γνωρίζει ότι τα λεφτά δεν είναι δικά της. Ξένα είναι και έρχονται εύκολα. Γιατί να μη φύγουν εύκολα; Τι κι αν είναι κλεμμένα τα λεφτά; Δεν την ενδιαφέρει καθόλου. Μόνο η καλοπέραση την ενδιαφέρει. Σαν ηρωΐδα του Μαρσέλ Προυστ αναζητά το χαμένο χρόνο και αρχίζει τις «επενδύσεις» σε ακριβά κοσμήματα, τα οποία τα πληρώνει η ίδια μόνο μετρητοίς. Στα Αραβικά Εμιράτα, το Παρίσι, την Ιταλία και την Ελβετία οι κοσμηματοπώλες τρέχουν να της επιδείξουν ό,τι ακριβότερο έχουν αδειάζοντας μπροστά της τις βιτρίνες των μαγαζιών τους. Το υπηρετικό

της προσωπικό είναι στρατιές από Φιλιππινέζες, ιδιωτικούς αστυνομικούς, κομμωτές και αισθητικούς.

Οι άνθρωποι όμως δεν είναι φτιαγμένοι από ατσάλι και ο ...άκης δεν είναι η εξαίρεση στον κανόνα. Το αριστερό του πόδι. Ναι, αυτό δυστυχώς, είναι που τον πονά, μάλλον λόγω κυκλοφορικού προβλήματος στις αρτηρίες. Το αριστερό του πόδι, γίνεται η αιτία να εισαχθεί ο ογκόλιθος της πολιτικής στο νοσοκομείο που μετατρέπεται σε πασαρέλα των πολιτικών του φίλων και των έντρομων μεσαζόντων για τις δουλειές του υπουργείου, που φοβούνται μήπως δεν ολοκληρωθούν τα προγράμματα για τα οποία είχαν προκαταβάλει τις μίζες. Το νοσοκομείο γίνεται επίσης το λευκό σκηνικό της πρώτης συνάντησης της Άγκελας με την Αντουανέτα, της χοντρής και γερασμένης γερμανίδας συζύγου και της νεότερης από τη θυγατέρα του λεπτής γκόμενας... όλοι όμως καταλαβαίνουν πως πρέπει να ξεχάσουν τις αστειότητες που βλέπουν για να μην πληγεί το κύρος του υπουργού και ναυαγήσουν τα σχέδιά τους.

Ανασυνθέσεις

Η έννοια του μέτρου χάνεται οριστικά και ο πλουτισμός τυφλώνει τον ...άκη τελείως. Η συμπεριφορά του αρχίζει να ενοχλεί το κόμμα του, το οποίο, εξαιτίας του, αρχίζει να κλονίζεται. Στις εκλογές, ο κλονισμός αυτός αποδεικνύεται ολέθριος για το κόμμα, το οποίο παρά το ότι κερδίζει οριακά στις εκλογές, αρχίζει την πορεία προς το τέλος του. Η κυβερνητική του θητεία ασκείται με μεγάλη δυσκολία και όλα δείχνουν πως η κατάρρευση πλησιάζει. Ο ...άκης όμως δε συγκινείται ούτε από κλυδωνισμούς ούτε από το διαγραφόμενο τέλος... αντίθετα, εκμεταλλεύεται τον διορισμό του στο Υπουργείο Προόδου για να αποδείξει για μία ακόμη φορά πως είναι δικαιωματικά ο μέγας μετρ της μίζας... παρότι οι σύμβουλοί του στο Υπουργείο Στρατιωτικών επιμένουν να μην αναλάβει καμία κυβερνητική θέση και να αποτραβηχτεί. Είναι η πρώτη φορά που κάποιοι από το περιβάλλον του διατυπώνουν το φόβο πως θα καταστραφούν εξαιτίας των ατασθαλιών του, αφού έως τότε όλοι εκτελούσαν τυφλά τις όποιες εντολές του ...άκη. Η Αντουανέτα, όμως, θέλει γκόμενο υπουργό

και όχι απλό βουλευτή, οπότε τον πιέζει να ικετεύσει τον Πρωθυπουργό για μία υπουργική θέση, την οποία αποκτά τελικά, με αντάλλαγμα μία θερμή δημόσια δήλωση υποστήριξης του Πρωθυπουργού.

Τυφλωμένος τελείως από την Αντουανέτα, το μόνο που δεν ενδιαφέρει πλέον τον ...άκη είναι η άσκηση της πολιτικής, την οποία έχει γράψει στα παλιά του τα παπούτσια. Δε διστάζει να διορίσει τον ταμία του απ' τα παλιά, τον Ντέμη, διευθύνοντα σύμβουλο στην εταιρεία του φυσικού αερίου και έναν άλλο κολλητό του, διευθύνοντα σύμβουλο στα ελληνικά πετρέλαια. Σε δύο συμβούλους του από το Υπουργείο Στρατιωτικών αναθέτει τη διαχείριση των φωτοβολταϊκών προγραμμάτων, αφού διαβλέπει σε αυτά μεγάλες προοπτικές μιζών. Ο ίδιος αναλαμβάνει να διαχειριστεί προσωπικά την αδειοδότηση των καζίνο.

Ως Υπουργός Προόδου συναναστρέφεται πλέον μεγάλους βιομήχανους και τραπεζίτες, από τους οποίους αλιεύει πληροφορίες γία τα νέα δεδομένα στις μεθόδους απόκτησης, τη διακίνηση και τη συγκάλυψη του μαύρου χρήματος. Ανοίγει τραπεζικούς λογαριασμούς στη Γαλλία, την Αυστρία, τη Γερμανία, παντού, μισθώνει θυρίδες και στοιβάζει

τις μίζες που μεταφέρει ο ίδιος ως υπουργός σε επίσημες αποστολές. Τις περισσότερες μίζες τις παίρνει κατευθείαν εκτός Ελλάδας για να γλυτώνει το επαχθές κουβάλημα.

Μόνη του έγνοια είναι το πώς θα μπορέσει να εκμεταλλευθεί καλύτερα τη θέση του στο Υπουργείο Προόδου. Για να μαζεύει μίζες και να ικανοποιήσει την αχόρταγη όρεξη της Αντουανέτας για πολυτέλεια. Όταν ο ...άκης αργεί να ικανοποιήσει τις εξωπραγματικές απαιτήσεις της για χρήματα, γίνονται καβγάδες μεταξύ τους, τους οποίους ακούει όλος ο κόσμος.

Μια μέρα, του πηγαίνω μία βαλίτσα με ένα εκατομμύριο ευρώ σε μετρητά. Περιχαρής αρπάζει τη βαλίτσα και πηγαίνει στο σαλόνι να την προσφέρει στην Αντουανέτα. Εκείνη βλέπει τις δεσμίδες με τα μετρητά με όλη την απέχθεια του κόσμου συγκεντρωμένη στα μαύρα της μάτια.

«Κωλόγερε!», «άχρηστε!», φωνάζει. «Τρία εκατομμύρια δεν είπαμε πως χρειάζομαι;». «Είναι τρία εκατομμύρια αυτά;»

Ο ...άκης πέφτει στα γόνατα και προσπαθεί να εξηγήσει στην ξαπλωμένη στον καναπέ Αντουανέτα πως εγώ δεν μπορούσα να μεταφέρω περισσότερα σε μία ημέρα. Τα μάτια του αναζητούν μάταια την απάλυνση του σκληρού της βλέμματος.

«Είσαι ένας άχρηστος, ένας ξοφλημένος κωλόγερος! Παράτα με», ωρύεται αυτή.

Τους μήνες που ακολουθούν η Αντουανέτα του ζητά πολυτελή, μεγάλα, αυτοκίνητα. Οι πιστωτικές κάρτες που της έχει βγάλει σε ελβετικές κυρίως τράπεζες, είναι πάντα χρεωμένες κατά 100% πάνω από το επιτρεπόμενο όριο...

Πάνω από αυτό το πανηγύρι της μίζας πλανάται όμως ακόμα το φάντασμα της Άγκελας, της λατρεμένης του συζύγου. Αυτή η λατρεία, μεταφράζεται όταν έρχεται η ώρα να ζητήσει τη συναίνεσή της στο διαζύγιο, σε μία μονοκατοικία μετά της πισίνας της στο Παλαιό Ψυχικό, σε μία θερινή μονοκατοικία στην Επίδαυρο και πάνω από 1.000.000 δολάρια σε μετρητά - τα μισά από αυτά είχα την τιμή να τα κουβαλήσω ο ίδιος στη Ζυρίχη, αφού προηγούμενα άδειασα τη θυρίδα της Γενεύης με τα μετρητά που είχα έως τότε γεμίσει από τις μίζες του ...άκη. Με μία βαλίτσα μετρητά βρέθηκα με την Άγκελα στο υπόγειο με τις θυρίδες μιας τράπεζας στη Ζυρίχη. Η Άγκελα, είχε ήδη φροντίσει να ανοίξει τραπεζικό λογαριασμό, αφού διαφορετικά δεν είναι δυνατή η μίσθωση θυρίδας. Η αλήθεια είναι ότι περίμενε περισσότερα χρήματα και η κακομοίρα μίσθωσε όχι μία,

αλλά δύο μεγάλες θυρίδες – μα πόσα περίμενε ότι θα πάρει; Η Άγκελα αρχίζει να ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο για να ξεχαστεί... και πράγματι τα ξεχνάει όλα, εκτός από το ότι είναι Γερμανίδα... σπεύδει λοιπόν να αγοράσει και ένα διαμέρισμα στην ακριβότερη περιοχή του πρώην Ανατολικού Βερολίνου... για τα (πιο) βαθειά γεράματά της. Στα δύο του παιδιά ο ...άκης δίνει τεράστια χρηματικά ποσά για να δημιουργήσουν δικές τους επιχειρήσεις, η μία, η Αντιγόνη, στο χώρο των κατασκευών, και ο άλλος, ο Μέγας, στο χώρο της εστίασης και διασκέδασης, με άδειες που υπογράφει ο ίδιος ο ...άκης, ως Υπουργός, ως πατέρας και ως άνθρωπος... και για να μην στερηθούν ένα σταθερό μηνιαίο εισόδημα τα παιδιά, υπογράφει χαριστικές συμβάσεις φωτοβολταϊκών προγραμμάτων...

Οι κυβερνητικές οικονομικές πολιτικές αποτυγχάνουν γιατί πολύ απλά δεν υπάρχουν. Η αγορά λειτουργεί ασύδοτα, χωρίς κανένα όριο. Οι κοινοτικοί πόροι διασπαθίζονται με αδιαφάνεια και αμφίβολες σκοπιμότητες. Η Χώρα πλησιάζει στη χρεωκοπία, αλλά η σπατάλη των χρημάτων ακολουθεί τον ίδιο τρελό ρυθμό των μιζών που παίρνει ο ...άκης, ενώ ο ίδιος λαδώνει τους πάντες,

κυρίως δημοσιογράφους και βουλευτές, για να τον στηρίζουν.

Όταν ο θόρυβος για τον πλουτισμό του ...άκη γίνεται βοή, ζητείται να ερευνηθούν οι υποθέσεις από Διακομματική Επιτροπή της Βουλής. Το αποτέλεσμα των ερευνών μηδενικό, αφού καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια να καλυφθεί το σκάνδαλο. Θυμάμαι πως στη Γερμανία ο Καγκελάριος δεν είναι τόσο ισχυρός όσο ο τελευταίος τη τάξει Υπουργός στην Ελλάδα, αφού υφίσταται τον έλεγχο μιας παντοδύναμης Βουλής (Μπούντεσταγκ), ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που πρέπει να διαχειριστεί τη συγκατοίκηση με ατίθασους κυβερνητικούς εταίρους ή τους συμβιβασμούς με ισχυρά και πλούσια συνδικαλιστικά σωματεία, που αποτελούν τους θεμελιώδεις πυλώνες ενός υγιούς δημοκρατικού συστήματος. Ποιος τη γαμάει όμως τη Δημοκρατία στη σύγχρονη Ελλάδα;

Οι μάχες στις εξεταστικές επιτροπές της Βουλής φαντάζουν ασήμαντες μπροστά στις μάχες που δίνονται στα καταστήματα του Κολωνακίου, όπου εμφανίζεται η Άγκελα ως κυρία ...άκη, ενώ ταυτόχρονα ως κυρία ...άκη εμφανίζεται και η Αντουανέτα. Ο ...άκης, όμως, είναι ο πολιτικός που προτιμά τις καθαρές λύσεις. Αψηφώντας τα λαϊκό

γνωμικό «ποτέ μην παντρεύεσαι τη γκόμενα», ο ...άκης αντιγράφει και σε αυτό το μακαρίτη το Μίμη και παντρεύεται την Αντουανέτα στο Παρίσι, «καταφέρνοντας» να κλείσει για τη γαμήλια δεξίωση το μέρος που επιλέγουν όλοι οι νεόπλουτοι της Ασίας και των αραβικών χωρών, αλλά κανένας Γάλλος αριστοκράτης, ένα πολυτελές ξενοδοχείο κοντά στα Ηλύσια Πεδία. «Ο γάμος στο Παρίσι, είναι επιθυμία ζωής», εκμυστηρεύεται ο ...άκης στο μόδιστρο του φημισμένου παρισινού οίκου μόδας που παίρνει τα μέτρα του για το γαμπριάτικο κουστούμι. Λίγα τετράγωνα πιο κάτω, η Αντουανέτα ράβει σε άλλο παρισινό οίκο μόδας το νυφικό της, ανακουφισμένη με τη βεβαιότητα πως δε θα χρειαστεί να ξαναμπεί σε ΚΤΕΛ για να πάει στο χωριό της...

Τα μάτια της Αντουανέτας λάμπουν από τα χρυσά πλουμίδια του ξενοδοχείου, τα αστραφτερά μαρμάρινα πατώματα, τα διάφανα πελώρια ανθοδοχεία με τα εξωτικά άνθη, τ' αγάλματα στις εσοχές των τοίχων και όλη την Παρισινή υπερβολή. Αισθάνεται δικαιωμένη για την επιλογή της να παρατήσει τη δουλειά της στο Δημόσιο για να γίνει πριγκίπισσα.

Για να μην ταλαιπωρείται στις μετακινήσεις της στα μαγαζιά του Κολωνακίου η Αντουανέτα, μια περίοδο που η κυκλοφοριακή συμφόρηση στο κέντρο της Αθήνας θυμίζει τη Βομβάη, ο ...άκης και η Αντουανέτα μετακομίζουν σε ένα ρετιρέ στο Κολωνάκι, πληρώνοντας ένα εξωφρενικό ενοίκιο σε οροφοδιαμέρισμα πάνω από ένα μουσείο. Καμιά δεκαριά φιλιππινέζες είναι στις υπηρεσίες της Αντουανέτας, που προφανώς είχε στο παρελθόν παρακολουθήσει λάθος μαθήματα στην Αγγλία και, αντί για καλούς τρόπους, διδάχθηκε τους τρόπους κάποιου άξεστου αποικιοκράτη και βιαιοπραγεί πάνω στις φιλιππινέζες σε καθημερινή βάση. Οι καταγγελίες για χαστούκια και μαλλιοτραβήγματα πέφτουν βροχή στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής, αλλά ο ...άκης έχει τα «μέσα» για να καταλήγουν όλες στο αρχείο. Το λυπηρό είναι πως η Αντουανέτα δεν μπορεί με τα αμαρτωλά πλούτη ν' αγοράσει καλούς τρόπους, όπως ο ...άκης δεν μπόρεσε ποτέ ν' αγοράσει ήθος και ευφυΐα. Οι καταγγελίες όμως των οικιακών βοηθών φτάνουν στο σύλλογό τους, που απειλεί την Αντουανέτα με μηνύσεις για την ανάρμοστη συμπεριφορά της. Πολλά σαββατοκύριακα η Αντουανέτα πηγαίνει με τη συνοδεία του

αστυνομικού στο χωριό της, καθισμένη αναπαυτικά στο πίσω κάθισμα του πολυτελούς αυτοκινήτου της, που ποτέ δεν οδηγά για να κρατά σε φόρμα τον σοφέρ της. Τα σαββατοκύριακα που δεν είναι η Αντουανέτα στο χωριό, το υπουργικό ζεύγος διαμένει στον Αστέρα της Βουλιαγμένης...

Σε μια καμπάνα του Αστέρα, η Αντουανέτα εμπνέεται τη συγγραφή του βιβλίου που θα στιγματίσει την ελληνική γραμματεία. Μια ολόκληρη γενιά ελληνόπουλων θα μεγαλώσει με τα παραμύθια της Αντουανέτας, παραμύθια γιομάτα νόημα και ηθικά διδάγματα. Ίσως συμβαίνει για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας ένα βιβλίο να συγκινεί τόσο τους ανθρώπους του πνεύματος, της πολιτικής, της δημοσιογραφίας, της αριστοκρατίας, ακόμα και των επιχειρήσεων. Τους συγκινεί όλους. Οι πολιτικές προεκτάσεις των παραμυθιών της Αντουανέτας, απόσταγμα των στιγμών που ζει δίπλα στον ...άκη, το μέγα πολιτικό και στοχαστή, κάνουν τις Περιπέτειες του Πινόκιο του Κάρλο Λορεντσίνι, που κρύφτηκε πίσω από το ψευδώνυμο Κολλόντι, να ωχριούν μπροστά στα παραμύθια της. Η Αντουανέτα έχει το βλέμμα στοχαστή και μας το χαρίζει στο σκληρό εξώφυλλο του βιβλίου, πάνω

από το ενός μέτρου περιδέραιο Βαν Κλιφ που τυλίγεται γύρω από τον ψηλό λαιμό της, περιδέραιο-απόδειξη της πρωτοτυπίας την Αντουανέτας, αφού για πρώτη φορά στα παγκόσμια χρονικά, συγγραφέας παιδικών παραμυθιών φωτογραφίζεται με κόσμημα εκατομμυρίων ευρώ.

Η Αντουανέτα είναι ενθουσιασμένη με την εμφάνιση που της χαρίζουν τα ακριβά κοσμήματα, τα ακριβά φορέματα και τα στήθη από σιλικόνη. Είναι απόλυτα πεποισμένη πως δεν έχει να ζηλέψει τίποτε από τα πασίγνωστα μοντέλα της εποχής και για το λόγο αυτό ζητάει να φωτογραφηθεί για το μεγαλύτερο γυναικείο περιοδικό της εποχής εκείνης.

Στην περιπέτεια που υφίσταται ο ...άκης ως σύζυγος κάποιας που θέλει να συστήνεται ως μοντέλο και συγγραφέας συνάμα, προστίθεται και η δοκιμασία του ως ερευνώμενος από τη Βουλή Υπουργός... κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα ποια δοκιμασία είναι πιο εξευτελιστική για έναν άνδρα και δη πολιτικό: αυτή στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής ή αυτή στην παρουσίαση των παραμυθιών της Αντουανέτας;

Δεν ξέρω πώς το ξεπέρασε αυτό ο ...άκης. Εγώ πάντως, έχω ως μόνη άμυνα απέναντι

στο αισθητικά ενοχλητικό, το να κλείνω τα μάτια και στο χρόνο να γλιστρώ. Από τα παραμύθια της Αντουανέτας, την αποθέωση του κιτς, της ματαιοδοξίας και του ναρκισισμού που θυμήθηκα εξαιτίας σου αναγνώστη μου, εξαιτίας αυτής της αφήγησης που μοιραζόμαστε, φεύγω σε παραμύθια μαγικά ... Χίλιες και Μία νύχτες ...

Το σκηνικό, λιτό και σκοτεινό, με μιναρέδες και σπίτια χαμηλά, σε χρώματα της γης, έρχεται σε έντονη αντίθεση με τον πλούσιο διάκοσμο της Οπερά Κομίκ του Παρισιού, όπου κυριαρχούν τα κρύσταλλα και τα χρυσά ψιμύθια. Μαρούφ, ο μπαλωματής του Καΐρου. Η όπερα του Ανρί Ραμπώ, εμπνευσμένη από τ' αραβικό παραμύθι, μόλις έχει αρχίσει. «Θα είναι η ντίβα της επόμενης δεκαετίας», ψιθυρίζει η Ιζαμπέλ Ατζανί στο αυτί του Περίεργου, του δικηγόρου μου.

«Η φωνή της Εύας είναι θεϊκή». Κάτι ανάμεσα στο γκρίζο και το μπλε, τα μάτια της Ιζαμπέλ, λάμπουν σα δυο σταγόνες θάλασσα. Τα χείλη της, σχεδόν ακίνητα, αφήνουν ψίθυρους να βγουν για να γεμίσουν το κενό της αμηχανίας του Περίεργου. «Είναι απίθανο πώς γνωριστήκατε, πώς γνωριστήκαμε»...

Δυο μήνες πριν, μία Παρασκευή τ' απομεσήμερο, ο Περίεργος στεκόταν όρθιος στην άκρη του Θερμαϊκού, ψάχνοντας στο βάθος να διακρίνει το όπτιμιστ του γιου του. Μπροστά του η θάλασσα, ένα γκρίζο, μουντό χαλί έως τη βάση του χιονισμένου Ολύμπου. Μια κλήση μου από το καρτοκινητό του Κορυδαλλού, ξετύλιξε ένα κουβάρι γεγονότων.

«Ο Ζήτα είμαι. Τι κάνετε;».

« Τέλεια», μου απαντά και νιώθω πως το εννοεί στ' αλήθεια.

«Μας ήρθε η κλήση για το δικαστήριο», του ανακοινώνω χαρούμενος που διαψεύστηκαν οι φήμες πως η δίκη θ' αργήσει να αρχίσει.

Η ώρα της κρίσης έχει φτάσει. Παύση. Ο Περίεργος δε σχολιάζει το νέο. Έχει άγχος. Δεν είμαι και η πιο εύκολη περίπτωση. Βασικός κατηγορούμενος σε μια πολιτική δίκη, που όμως ομολόγησα και συνεισέφερα στην παραπομπή των υπολοίπων κατηγορουμένων. Κλείνουμε το τηλέφωνο και ο Περίεργος ακυρώνει όλες τις δουλειές του για Δευτέρα και Τρίτη. Αισθάνεται την ανάγκη να ψάξει νομολογιακά προηγούμενα σε άλλες χώρες που προβλέπουν στα δικονομικά συστήματά τους την ποινική συνδιαλλαγή, τη συνεργασία δηλαδή ανάμεσα σε

ένα κατηγορούμενο και τη Δικαιοσύνη. Στα πλαίσια της ποινικής συνδιαλλαγής ένας κατηγορούμενος που ομολογεί και συνδράμει το έργο της Δικαιοσύνης έχει μια επιεική μεταχείριση. Η περίπτωσή μου λοιπόν είναι η περίπτωση μιας τραγικής σύγκρουσης ηθικών αξιών στη βάση δύο ανταγωνιστικών θεωρήσεων για την ποινή και την τιμωρία. Και οι δύο θεωρήσεις ενέχουν κινδύνους. Η μία, αυτή της ποινικής συνδιαλλαγής, εργαλειοποιεί τη Δικαιοσύνη, τη μετατρέπει σε μέσο προς σκοπό και την υποβαθμίσει σε χώρο στάθμισης συμφερόντων. Η δεύτερη, που είναι ο κανόνας στην Ελλάδα, ηθικοποιεί τη δικαστική απόφαση, αφού ο δικαστής τιμωρεί τον ένοχο, αλλά οδηγεί στη συσκότιση, τη συγκάλυψη, την ατιμωρησία των πολλών και, το χειρότερο, μετατρέπει τους κατηγορούμενους σε εχθρούς, καθιστώντας απαγορευτικό να συνδράμουν τη Δικαιοσύνη ως σύμμαχοι.

Παρότι έχει αρχίσει να χιονίζει στο Λονδίνο, ο Περίεργος καβαλά ένα δημόσιο ποδήλατο κι αρχίζει τις σφήνες ανάμεσα απ' τα κόκκινα διπλά λεωφορεία και τα μαύρα καμπς. Ανεβαίνει όλη την Όξφορντ Στριτ, νιώθοντας δεξιά κι αριστερά σταματημένο το πλήθος να βλέπει μαγνητισμένο τις βιτρί-

νες των μαγαζιών και όχι τις νιφάδες στο γκρίζο ουρανό. Ευτυχώς έχει θέση να παρκάρει το ποδήλατο στις ειδικές θέσεις του Βρετανικού Μουσείου – το μόνο κακό με τα δημόσια ποδήλατα είναι ότι σε ορισμένα δημοφιλή μέρη δεν έχει θέση να τα παραδώσεις και πρέπει να ψάχνεις στα γύρω τετράγωνα. Η Τέχνη στην εποχή των παγετώνων είναι η προσωρινή έκθεση. Γλυπτά γυναικών ή ζώων σε χαυλιόδοντες μαμούθ ή ξύλα, τοιχογραφίες που βρέθηκαν σε σπήλαια και σχήματα σε μέταλλα, φτιαγμένα 20 και 30 χιλιάδες χρόνια πριν, γλυπτά που έχουν εμπνεύσει από τον Πικάσο έως το Χένρι Μουρ. «Το καλλιτεχνικό φως που προέρχεται απ' την Ελλάδα είναι το φως του απομεσήμερου. Το πρώιμο φως της αυγής είναι λιγότερο βέβαιο... αλλά το φως στο χάραμα είναι το πιο εκτυφλωτικό απ' όλα», διαβάζει κάπου στο μέσο της αίθουσας τη ρήση του Ζορζ Μπατάγ για τις τοιχογραφίες του σπηλαίου του Λασκώ.

Βγαίνει από τη θαλπωρή του Βρετανικού Μουσείου και περπατά πάνω στο χιόνι που συνεχίζει να φέρνει ο παγωμένος αέρας. Δεν έχει γάντια και τα χέρια του έχουν παγώσει. Προτιμά να τραβήξει τα μανίκια της μπλούζας του και να ξαναπάρει ποδήλατο, παρά

να εγκλωβιστεί στην κίνηση ή να ανεβοκατεβαίνει στο Άντεργράουντ για να φτάσει στα νομικά βιβλιοπωλεία της Φλιτ Στριτ. Ενημερωμένοι πωλητές του βρίσκουν εγχειρίδια για το το θεσμό της ποινικής συνδιαλλαγής που έχει αρχίσει να εισβάλει στις έννομες τάξεις της ευρωπαϊκής ηπείρου και γίνεται ιδιαίτερα δημοφιλής στα χρόνια της οικονομικής κρίσης, λόγω της εξοικονόμησης πόρων που συνεπάγεται για τη λειτουργία της δικαιοσύνης. Σειρά παίρνει το Φόιλς το ιστορικό βιβλιοπωλείο του Λονδίνου στην Τσάριγκ Κρος, όπου ο Περίεργος ψάχνει αναλύσεις για το δίλημμα των φυλακισμένων στα πλαίσια της θεωρίας του παιγνίου, σε μια προσπάθεια να προετοιμαστεί για τις επιθέσεις που θα δεχθεί από τους συγκατηγορούμενούς μου. Η βασική εκδοχή του διλήμματος των φυλακισμένων είναι η εξής: συλλαμβάνονται δύο ύποπτοι από την αστυνομία που δεν έχει στοιχεία να τους κατηγορήσει. Τους βάζει σε δύο διαφορετικά κελιά και απαγορεύει την επικοινωνία μεταξύ τους. Η πρόταση που τους γίνεται είναι να αφεθούν άμεσα ελεύθεροι αν δώσουν στοιχεία για τον άλλο ύποπτο, που θα καταδικαστεί σε 12 χρόνια φυλακής. Αν δεν μιλήσει κανείς, θα τιμωρηθούν μόνο με ένα

χρόνο φυλακής και οι δύο. Αν μιλήσουν και οι δύο, θα τιμωρηθούν με 4 χρόνια φυλακής ο καθένας. Ποια είναι η πιο λογική επιλογή λοιπόν;

Με το σακίδιο γεμάτο βιβλία, ο Περίεργος περπατά προς το ποτάμι και κάνει ένα διάλειμμα πάνω στη Μιλένιουμ, την άσπρη μεταλλική, μόνο για πεζούς, γέφυρα, που οδηγεί στην Τέιτ Μόντερν.

«Καλά, αυτός έχει τρελαθεί εντελώς. Χτυπιέται εδώ μέσα για τα χρόνια που' φαγε», του λέω στο τηλέφωνο. Καταδικάστηκε, χωρίς αναστολή, για ανακριβή δήλωση πόθεν έσχες, κάθειρξη, που του στερεί και τη 1 ελπίδα που είχε για αποφυλάκισή του λόγω συμπλήρωσης 18 μηνών προσωρινής κράτησης, αφού από τις 8 του μηνός εκτίει την κάθειρξη 8 ετών. 11888. Τυχαίο; Εντελώς!

Ένα πλινθόκτιστο, λιτό κτίριο δίπλα στον Τάμεση, απέναντι απ' τον καθεδρικό του Σεντ Πολ, φιλοξενεί το μουσείο σύγχρονης τέχνης που κατάφερε με εκθέσεις και εκδηλώσεις παγκόσμιου ενδιαφέροντος να συγκαταλέγεται σταθερά στα δέκα μουσεία του κόσμου με τους περισσότερους επισκέπτες. Το κτίριο της Τέιτ δεν έχει μια πόρτα για είσοδο, αλλά κατηφορίζεις περπατώντας κάτω από το κτίριο για να βρεθείς στα εκ-

δοτήρια και τα γεμάτα κόσμο μαγαζιά με αντικείμενα και βιβλία τέχνης, ρούχα, αναμνηστικά και παιδικά παιχνίδια. Ο Περίεργος ανεβαίνει τις κυλιόμενες σκάλες και προλαβαίνει οριακά να μπει στην αναδρομική έκθεση του Ρόι Λίχτενστάιν, ίσως του πιο γνωστού εκφραστή της Πόπ Αρτ. Γυναίκες όμορφες που κλαίνε, ζευγάρια που φιλιούνται, πολεμικά αεροπλάνα, κόμικς με έντονα χρώματα και μαύρα περιγράμματα των μορφών.

«Τορπέντο... Λος!». Ένας από τους πιο γνωστούς πίνακες του Ρόι Λίχτενστέιν, του φέρνει πάλι στη θύμηση τα υποβρύχια και τις γερμανικές τορπίλες ... ένα εκατομμύριο ευρώ κοστίζει κάθε τορπίλη υποβρυχίου και του Ελληνικού Ναυτικού λήγουν το 2025 ...

Το χιόνι δεν έχει σταματήσει. Κάνει νεύμα σε ένα καμπ με αναμμένο το φωτάκι και περιμένει να κατεβάσει το παράθυρό του για να του ζητήσει να τον πάει στο Γκίλγκαντ Θίατερ. Χάρη στην απρόβλεπτη χιονόπτωση, βρίσκει ένα εισιτήριο από ακύρωση. Παίζει η Έλεν Μίρεν στο Όντιενς. Το έργο είναι βασισμένο στις εβδομαδιαίες συναντήσεις της Βασίλισσας με τους πρωθυπουργούς της που έχουν ένα και μόνο άγραφο κανόνα: να μην αποκαλύφει ο εκάστοτε πρωθυπουργός

το περιεχόμενο της συζήτησης σε κανέναν ... ούτε στη γυναίκα του! Ευτυχώς η Βασίλισσα δε συνάντησε ποτέ τον ...άκη, που έλεγε τα πάντα στην εκάστοτε σύζυγό του...

6:00 το πρωί κι ο ήχος απ' το σανίδι του θεάτρου μέσα στον πρωϊνό ύπνο του Περίεργου, διακόπτεται από έναν σκληρό μεταλλικό ήχο που ακινητοποιεί το Γιούροσταρ, το τρένο που συνδέει το Λονδίνο με το Παρίσι και ταξιδεύει κάτω από τη Μάγχη.

«Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Θα μειώσουμε την ταχύτητά μας μέχρι το σταθμό της Λιλ».

Έξω από το παράθυρο, το απόλυτο λευκό. Έν' άσπρο άλογο, περιμένει ακίνητο κάποιον να το ταΐσει. Μέσα στο τρένο πανικός! Όλοι ακυρώνουν επαγγελματικά ραντεβού. Μόνη εξαίρεση ο Περίεργος ... τα βιβλιοπωλεία στο Παρίσι δεν ανοίγουν πριν τις 10... και κλείνουν αργά το απόγευμα... Όρθιος στο μπαρ, βιντεοσκοπεί με το κινητό την ατέλειωτη ουρά ακινητοποιημένων αυτοκινήτων στο δρόμο που βρέθηκε παράλληλα με τις γραμμές του τρένου.

Στη Λιλ μαθαίνουν οι επιβάτες πως για πρώτη φορά στην ιστορία, έχει σπάσει από το κρύο η μία μηχανή του Γιούροσταρ και

πρέπει να πάρουν τα πράγματά τους και να κατέβουν. Οι πίνακες αναχωρήσεων και αφίξεων στο σιδηροδρομικό σταθμό της Λιλ σβηστοί. Μόνοι επιβάτες στο συνήθως πολύβουο σταθμό, οι επιβάτες του Γιούροσταρ. Ανεβαίνουν σε ένα τρένο των γαλλικών σιδηροδρόμων και κάθονται όπου βρει ο καθένας.

«Είναι ελεύθερη;», κάθεται μετά το θετικό γνέψιμο του κεφαλιού του Περίεργου μια νεαρή κοπέλα με σγουρά μαύρα μαλλιά και γελαστά μαύρα μάτια.

«Εύα», του δίνει ευγενικά το χέρι της.

«Πιν, Μπραντ Πιτ », της απαντά με σοβαρότητα ο Περίεργος.

«Από κοντά είστε ποιο ωραίος απ' ότι στην οθόνη», γελά μ' ένα δυνατό γέλιο, γέρνοντας πίσω το κεφάλι η Εύα.

«Το τραίνο λόγω τεχνικού προβλήματος, δε θα ξεκινήσει. Σας παρακαλούμε να κατεβείτε και να περιμένετε να έρθει ένα άλλο!».

«Πιο γκαντεμιά, πεθαίνεις!!!», σκέφτεται μέσα του ο Περίεργος, αν και όλο αυτό το ανέβα κατέβα αρχίζει και τον διασκεδάζει.

«Κάτσε ακριβώς εδώ και μην κουνηθείς», του λέει η Εύα μόλις κατεβαίνουν από το τραίνο, γεμάτη αυτοπεποίθηση πως θα την υπακούσει.

Ο Περίεργος ρωτά γιατί, αλλά η Εύα έχοντας φορέσει το γούνινο καπέλο της περπατά με τις δερμάτινες μπότες της στην άκρη της αποβάθρας, ωσάν να είναι η ενσάρκωση της Άννα Καρένινα.

Λίγα λεπτά αργότερα, έρχεται με μια αγκαλιά μήλα που μοίραζαν οι υπάλληλοι του γαλλικού σιδηροδρόμου και δυο κυπελάκια καφέ την ώρα που το νέο τρένο, έρχεται κι η πόρτα του ανοίγει ακριβώς μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Περίεργου. Του κλείνει το μάτι κι ανεβαίνει πρώτη επάνω, πιάνοντας θέση σε ένα σαλονάκι μ' ένα τραπέζι στη μέση. Γρήγορα κάθονται κι άλλοι γύρω τους, ένα υπέρβαρο ζευγάρι απ' τις Βρυξέλλες, ένας ξανθός νεαρός γιατρός απ' το Στρασβούργο κι ένας μελαχρινός και σοβαρός μηχανικός από τη Μασαλλία.

«Λοιπόν, ανταλάσσω τα μήλα μου με ανέκδοτα. Ποιος αρχίζει;», κοιτά γύρω η Εύα απλώνοντας επιδεικτικά τα μήλα στο τραπέζι ...

Οι ώρες περνούν και το τρένο ακινητοποιημένο, όπως χιλιάδες αυτοκίνητα, στη μέση του απέραντου λευκού. Όλη η κεντρική Ευρώπη έχει παραλύσει, τα αεροδρόμια κλειστά, όπως και όλοι οι σιδηροδρομικοί σταθμοί του Παρισιού. Τα γελάκια στην

ομήγυρη έχουν κοπεί, πολλοί κοιμούνται, κάποιοι φυσούν και ξεφυσούν κι η Εύα διαβάζει μια παρτιτούρα ακούγοντας με τ' ακουστικά μια σχετικά άγνωστη και πρωτόλεια όπερα του Βάγκνερ, Ντι Φέεν.

«Γυρνώ από πρόβα στο Κουίν Ελίζαμπεθ Χόλ του Λονδίνου. Κι αύριο πρέπει να βρίσκομαι στο Περπινιάν για να προετοιμάσω ένα γκαλά όπερας».

Δεν πρέπει να είναι πάνω από 26 χρονών, σοπράνο στην Οπερά Κομίκ του Παρισιού, και προσπαθεί με εμφανίσεις σε όλη την Ευρώπη να κάνει ένα όνομα που θα της δίνει πρώτους ρόλους αξιοκρατικά, χωρίς αλλοτρίωση από τις δολοπλοκίες πίσω από τις λαμπερές κουρτίνες της Όπερας. Δεν αποκλείεται και να τα καταφέρει. Ο Περίεργος δεν έχει ακούσει τη φωνή της, αλλά βλέπει πως ξέρει να επικοινωνεί με τα μάτια.

Φτάνουν γύρω στις 5 το απόγευμα στο Παρίσι. Η ώρα δεν ενδιαφέρει πλέον κανέναν, αφού όλα τα ραντεβού έχουν ακυρωθεί. Κατεβαίνοντας από το τραίνο έρχονται αντιμέτωποι μ' ένα πλήθος κόσμου που τους περιμένει καθώς είναι το μοναδικό τραίνο που κατάφερε να φτάσει στο Παρίσι με την κακοκαιρία. Τηλεοπτικά συνεργεία προσπαθούν να μιλήσουν με τους επιβάτες,

υπάλληλοι του Γιούροσταρ μοιράζουν χάρτινα κουτάκια με χυμούς, σοκολάτες και μπισκότα, άλλοι τους ενημερώνουν πως θα καλυφθούν τα έξοδα διαμονής τους στο Παρίσι, θα επιστραφούν τα εισιτήριά τους και θα αποζημιωθούν, μια εταιρεία γαλακτοκομικών μοιράζει δωρεάν γιαούρτια, μια άλλη εταιρεία, εμφιαλωμένα νερά...

Η Εύα έφυγε χωρίς να χαιρετήσει καν. Ο Περίεργος δεν ξέρει γιατί θα' πρεπε, αλλά αισθάνεται πικραμένος. Παίρνει το μετρό για το Καρτιέ Λατέν, την πιο δημοφιλή για τους τουρίστες συνοικία μ' εκατοντάδες εστιατόρια και καφέ. Τρυπώνει χωρίς καμία καθυστέρηση στα βιβλιοπωλεία των γαλλικών νομικών εκδοτικών οίκων, που έχουν ξεδιψάσει στο παρελθόν τις ανησυχίες του για την αποστολή της Δικαιοσύνης και του Δικαίου... ίσως το μόνο ταξίδι χωρίς τελειωμό. Όσο υπάρχουν άνθρωποι, θα υπάρχουν ανθρώπινες σχέσεις που θα έχουν ανάγκη κάποιους κανόνες. Το Δίκαιο πάντα θα το απασχολεί το ζήτημα του Κακού σε σχέση με την αμαρτία, την υπερβολή, την απόλαυση ή την έκσταση και τις επιθυμίες.

Σ' ένα Παρίσι νεκρωμένο, χιλιάδες φώτα υπενθυμίζουν στον Περίεργο πως μόνη παρέα είν' οι σκιές του πάνω στ' απάτητο

χιόνι. Μια ηλικιωμένη κινέζα με ζαρωμένο πρόσωπο παίζει φλογέρα μόνη στην πλατεία Βαντόμ, την πλατεία με τα πιο ακριβά κοσμηματοπωλεία, το ξενοδοχείο Ριτζ και το υπουργείο δικαιοσύνης... πώς δεν παγώνουνε τα δάχτυλά της; Ο Περίεργος ψάχνει στην τσέπη του μπουφάν για τίποτε ψιλά κι ανακαλύπτει ένα κομμάτι σκισμένο χαρτί μ' έναν αριθμό τηλεφώνου γραμμένο και τ' όνομα της Εύας!

«Με μουσικό χαλί μια μουσική από την Άπω Ανατολή, περνώ μια νύχτα φωτεινή, παρέα με την Ιζαμπέλ Ατζανί», γράφει γρήγορα στο μήνυμα που στέλνει βιαστικά στο κινητό της, όρθιος δίπλα σε μια αφίσα της γνωστής γαλλίδας ηθοποιού που διαφημίζει μια εταιρεία κοσμημάτων.

«Μέσα στο μαύρο της Παρισινής νύχτας κάποιος σε σκέφτεται. Αν θέλεις, αύριο το πρωί πίνουμε μαζί καφέ... άλλωστε τα αεροδρόμια είναι κλειστά», έρχεται άμεσα η απάντηση της Εύας.

Η ώρα είναι 11:00 το πρωί και ο Περίεργος περιμένει έξω απ' το καφέ Λουξεμπούργκ.

«Εμένα περιμένετε;», ακούει πίσω από τον ώμο του ο Περίεργος μια γυναικεία φωνή που δεν είναι της Εύας.

Γυρνά και βλέπει έκπληκτος την Ιζαμπέλ Ατζανί...

«Μπονζούρ!» του λέει γελαστά. Πιο πίσω έρχεται η Εύα που γελά για την έκπληξη που σκάρωσε.

Κάθονται σ' ένα τραπέζι έξω, λουσμένο στις ανταναχλάσεις του ήλιου που ξεπρόβαλε. Μιλούνε για το Περπινιάν, εκεί που έχει το γκαλά η Εύα, μια πόλη γαλλική στα σύνορα με Ισπανία, που έγινε γνωστή από το Σαλβαντόρ Νταλί, τον Ισπανό εκκεντρικό ζωγράφο. Ο σιδηροδρομικός σταθμός του Περπινιάν είναι το κοσμικό κέντρο του σύμπαντος έλεγε ο Νταλί και μάλιστα δημιούργησε έναν ομώνυμο ζωγραφικό πίνακα. Κακές γλώσσες λένε πως έστελνε σε άλλες χώρες τους πίνακές του απ' το σταθμό του Περπινιάν για να γλυτώνει τους φόρους της Ισπανίας. Μαύρα λεφτά και τότε. Μα ξέπλυμα χρήματος πιο φαντασμαγορικό και φανερό, με φώτα, μπάντες μουσικής που συνοδεύουν τους κρυμμένους πίνακες ζωγραφικής. Να είναι άραγε και η παρανομία ζήτημα αισθητικής;

Διαύγειες

Ο ...άκης γίνεται στην έβδομη δεκαετία του ξανά ο επαναστάτης, αυτή τη φορά απέναντι στον νεοελληνικό πουριτανισμό και την υποκριτική ηθική αυστηρότητα της Ελλάδας, υμνώντας με έναν νέο, δικό του τρόπο ζωής που εγκαινιάζει, τον φιληδονισμό και την κραιπάλη με τα χρήματα των άλλων... ζει σαν τους αρχαίους θεούς που ήταν απασχολημένοι μόνο με τις απολαύσεις των συμποσίων.

Η Μοίρα τού φέρνει ένα γιο και διάθεση και χρήμα για τη διακόσμηση του παλατιού που θα φιλοξενήσει το πολυπόθητο παιδί. Η Αντουανέτα θέλει να φτάσει το παιδί ψηλά γι' αυτό και το εφοδιάζει με ένα όνομα που θα του ανοίξει όλες τις πόρτες: ...άκης. Ναι, ...άκης. Όπως παλιά οι ευγενείς που βάφτιζαν τους διαδόχους με το όνομά τους.

Η βάφτιση του ...άκη του μικρού δεν μπορεί να γίνει πουθενά αλλού, παρά μόνο στο Πατριαρχείο, στην Κωνσταντινούπολη, από τον ίδιο τον Πατριάρχη. Οι καλεσμένοι επιλέγονται αυστηρά και τα ονόματά τους γράφονται σε μία λίστα. Απόλυτη μυστικότητα καλύπτει τη μίσθωση αεροπλάνου για τη μεταφορά των καλεσμένων και τη φιλοξενία

τους στην Κωνσταντινούπολη. Κανείς δε θα μάθει ποτέ πόσα κλεμμένα χρήματα δαπανήθηκαν για τα βασιλικά βαφτίσια.

Ο λογαριασμός όμως της φανερής σπατάλης μεγαλώνει επικίνδυνα. Γάμος στο Παρίσι! Σπίτι με θέα την Ακρόπολη απέναντι απ' το Ηρώδειο! Βαφτίσια στο Πατριαρχείο! Έλεος ρε καριολάκι!

Ο ...άκης ο μικρός κάνει τα πρώτα του βήματα σε μια νοητή γυάλα, αφού η Αντουανέτα απαγορεύει σε όλους να τον αγγίξουν. Αν κάτι πάει στραβά, η Αντουανέτα ξυλοφορτώνει τις υπηρέτριες. Ο άμοιρος ο ...άκης δεν καταφέρνει να καταπραΰνει την Αντουανέτα, που έχει χάσει πλέον κάθε έλεγχο. Όλες οι οικιακές βοηθοί παραιτούνται και ο ...άκης ψάχνει απογοητευμένες γυναίκες στα Βαλκάνια για να δουλέψουν για την Αντουανέτα. Ελλείψει προσωπικού, τα δείπνα στο παλάτι περιορίζονται και οι φίλοι αραιώνουν.

Η Αντουανέτα βυθίζεται σιγά σιγά στην ανασφάλεια. Ζητάει από τον ...άκη ειδική προστασία του παλατιού της, καθώς και συνοδεία γι' αυτή και το μικρό ...άκη όταν βγαίνουν έξω από το παλάτι, γιατί φοβάται μην απαγάγουν αυτή ή το μικρό για λύτρα. Ο ...άκης αναγκάζεται να προσλάβει τρεις

πρώην αστυνομικούς για να φυλάνε το παλάτι όλο το 24ωρο.

Στο μεταξύ, ο θόρυβος για τον ...άκη ξεσπά, αλλά συγκεκριμένα στοιχεία δεν υπάρχουν. Ο κόσμος δυσκολεύεται να πιστέψει αυτά που ακούγονται. Ο ...άκης αρχίζει να βρίζει τους εισαγγελείς και τους δικαστές λέγοντας ότι πρόκειται για σκευωρία εις βάρος του, ότι δεν υπάρχουν στοιχεία και αρνείται ότι έχει σχέση με όλα αυτά, προσπαθώντας να τα ρίξει όλα πάνω μου. Ισχυρίζεται ότι κάποιοι άλλοι πλούτισαν και όχι αυτός. Ο εθισμός στο χρήμα αντικαθίσταται από τον εθισμό στην κατάθεση μηνύσεων για οποιοδήποτε δημοσίευμα θεωρεί ότι τον θίγει. Για να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα, σκαρώνει μια ιδιότυπη «τρομοκρατία» με ορισμένους δημοσιογράφους που τους πληρώνει αδρά, δίνοντάς τους δεσμίδες μετρητά, επιπλέον του «μισθού» που τους έδινε τόσα χρόνια.

Φοβάται την αποκάλυψη, ξέρει πως δε θα αντέξει τη διαπόμπευση. Προσπαθεί λυσσαλέα να επανεκλεγεί βουλευτής, δαπανώντας με παράνομο τρόπο υπέρογκα ποσά διότι πιστεύει ότι η επανεκλογή του θα του εξασφαλίσει βουλευτική ασυλία. Δεν υπολογίζει κανένα κόστος, δεν έχει κανένα φραγμό.

Φτάνει στο σημείο να ξοδεύει πάνω από δέκα εκατομμύρια ευρώ σε δύο μόλις εκλογικές αναμετρήσεις και μάλιστα χωρίς αποτέλεσμα, αφού δεν κατορθώνει να επανεκλεγεί... ο κόσμος τον μαυρίζει. Όπως μαυρίζει και το κόμμα του, το οποίο αρχίζει να παρουσιάζει εικόνα αποσύνθεσης εξαιτίας και του ...άκη. Η οικογένεια του μακαρίτη του Μίμη θεωρεί υπεύθυνο τον ...άκη και την προκλητική του ζωή, καθώς και τις αλλαζονικές εμφανίσεις της Αντουανέτας για την αγανάκτηση με την οποία αντιμετωπίζεται το κόμμα από τον κόσμο. Το παλαιό μίσος της οικογένειας του Μίμη για τον ...άκη, λόγω των γκομενοδουλειών του παρελθόντος με τον Πρόεδρο, αναζωπυρώνεται και ο ...άκης στοχοποιείται ως αυτός που έβαλε ταφόπλακα στο κόμμα.

Η Αντουανέτα αρχίζει να ζει ένα καινούριο δράμα: ο αγαπημένος της δεν είναι ούτε υπουργός, ούτε καν βουλευτής, αλλά γίνεται στα μάτια της ένας απλός γεράκος. Αρχίζουν ομηρικοί καβγάδες στο παλάτι. Ανίκανο τον ανεβάζει, παλιόγερο τον κατεβάζει. Σώωωωπα ρε βρωμόμπαζο! Τώρα κατάλαβες πως είναι γέρος; Όταν τον παντρευόσουν στο Παρίσι τι ήταν; Λυκόπουλο; Ο κακομοίρης ο ...άκης αναγκάζεται να τα υποστεί

όλα χωρίς να αντιδρά και για να την καθησυχάσει, αρχίζει να βγάζει βόλτα το παιδί τους στην παιδική χαρά.

Οι καταγγελίες εναντίον του ...άκη γίνονται σοβαρές, ο ίδιος προσπαθεί απεγνωσμένα με ό,τι μέσα του έχουν απομείνει να αποφύγει το διασυρμό. Προσλαμβάνει τους καλύτερους και πιο ακριβούς ελβετούς δικηγόρους για να μην ανοίξουν οι λογαριασμοί του στην Ελβετία, πληρώνοντάς τους εκατομμύρια ευρώ. Βέβαια, για το σκοπό αυτό χρησιμοποιεί όχι το όνομά του, αλλά άλλα ονόματα, σκαρώνοντας πλαστά πληρεξούσια από πεθαμένους.

Τα χρήματα, όμως, αρχίζουν να λιγοστεύουν και ο ...άκης προσπαθεί λυσσαλέα να βρει χρήματα για δικηγόρους και για λαδώματα πολιτικών... εννοείται πως χρειάζεται και χρήματα για την Αντουανέτα, η οποία τον αποκαλεί άχρηστο πλέον και δημόσια. Οι ηχοπαγίδες με τις οποίες είχε εξοπλίσει το παλάτι ο ...άκης, καθίστανται πολύτιμες, όχι γιατί δεν επιτρέπουν τις ομιλίες του κόσμου που περνά μπροστά απ' το παλάτι ν' ακούγονται στο σπίτι, αλλά γιατί εμποδίζουν τις βρισιές της Αντουανέτας να μολύνουν το βράχο της Ακρόπολης.

Η τελευταία ελπίδα του ...άκη είναι ο Βοσκός, ένας ακόμη προσωπικός του ταμίας, που ήταν το δεξί του χέρι στο Υπουργείο Στρατιωτικών. Απευθύνεται λοιπόν στον Βοσκό, που έχει παρακρατήσει πολλά εκατομμύρια σε λογαριασμούς τρίτων προσώπων στην Ελβετία. Ο ...άκης του ζητά να του επιστρέψει τα εκατομμύρια που του έχει φυλαγμένα για να μπορέσει να συνεχίσει την προσπάθεια συγκάλυψης. Δυστυχώς ο ταμίας, ο Βοσκός, δεν ανταποκρίνεται, προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες, όπως ότι όλες οι μίζες έχουν επενδυθεί και δεν μπορούν να ρευστοποιηθούν γιατί έτσι θα γίνουν αντιληπτοί. Ο ...άκης βρίσκεται σε τραγικό αδιέξοδο. Αρχίζει να τον απειλεί, να τον εκλιπαρεί, να ξεροσταλιάζει όλη τη νύχτα έξω από το σπίτι του Βοσκού για να του μιλήσει, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Οδηγείται ξανά στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής, ως ιδιώτης αυτή τη φορά και όχι ως βουλευτής. Προσπαθεί απεγνωσμένα να λαδώσει κάποιους από τα μέλη της εξεταστικής για να μη βγάλουν αρνητικό πόρισμα. Δεν καταφέρνει να επαναλάβει την επιτυχία της πρώτης εξεταστικής επιτροπής που τον είχε απαλλάξει. Η δεύτερη εξεταστική επιτροπή τον κηρύσσει ένοχο και τον

παραπέμπει στη Δικαιοσύνη. Ακολουθούν ανακρίσεις και αλληλουχίες σκανδάλων και η προσωρινή φυλάκιση του ...άκη για να επαληθευθούν οι Γραφές που προειδοποιούν πως όσοι βλέπουν την πολιτική ως τον εύκολο δρόμο για τον πλουτισμό, ανοίγουν ένα παράθυρο στην Κόλαση... Το 2002 δεν ήταν, που ο κύριος Άλαν Γκρίνσπαν διαπίστωνε στην έκθεσή του πως η μεταδοτική απληστία είναι η εθνική ασθένεια των Η.Π.Α.; Και μπορεί να μην προσβλήθηκα από τον ιό της απληστίας που είχε μολύνει την ψυχή του ...άκη, αλλά ομολογώ πως στην απληστία του δεν αντέταξα παρά μόνο την απάθειά μου... ενδεικτική συμπεριφορά ανόητου ανθρώπου...

«Αθώος!», φωνάζει με όλη τη δύναμη της ψυχής του ο ...άκης μέσα από το VIP κελί της φυλακής του...

«Αθώος!», φωνάζει, όταν κοιμάται η συνείδησή του, ο σικ λόρδος που μεταμορφώθηκε σε σικ ρεμάλι.

«Αθώος!»... τον ακούω στο κελί του υπογείου που είμαι κλεισμένος και, τόσο συγκινούμαι, που ο πούτσος μου δακρύζει... ξέρω πως είναι ο ...άκης που στις παραισθήσεις του ανακαλεί στο μυαλό του τους συγγενείς του και, για να γλυτώσει, βγάζει τα παντε-

λόνια και φοράει γυναικεία φουστάνια, σαν τους «ταμπάν ταμπούρου», τους Έλληνες, που ξέφυγαν από τους Τούρκους κρυμμένοι στις στέγες των σπιτιών της Πόλης, φορώντας γυναικεία ρούχα... Το πρωτοπαλίκαρο του «σοσιαληστικού» κινήματος γίνεται εξέχον μέλος της συμμορίας των φουστανιών, της συμμορίας που αφού κατέκλεψε δυο λαούς, ψάχνει παράθυρα στους νόμους για να γλυτώσει.

«Αθώα!», φωνάζει πως είναι και η Αντουανέτα του που βρέθηκε κι αυτή στη φυλακή... θαρρείς και ο Γκούσταβ Κλίμτ ζωγράφισε γι' αυτή το συμβολικό έργο του Τρεις Εποχές της Γυναίκας – δημόσια υπάλληλος, σύντροφος ισχυρού πολιτικού, φυλακισμένη...

Έχε γεια ...άκη... η παράσταση έλαβε τέλος... ή, μάλλον, τώρα αρχίζει...

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Είμαι ο Νίκος Ζήγρας. Υπήρξα μέλος μιας εγκληματικής οργάνωσης πολιτικής διαφθοράς και ξεπλύματος βρώμικου χρήματος. Προφυλακίστηκα 18 μήνες, ζήτησα συγγνώμη, αποκάλυψα τα πρόσωπα και τις μεθόδους της εγκληματικής οργάνωσης, χωρίς να υποκύψω σε απειλές και επιθέσεις, ξεπέρασα τη λευχαιμία και τον καρκίνο και... ζω ακόμα. Παρά την εξάντληση του οργανισμού μου από τις χημειοθεραπείες, δίνω μια νέα μάχη για να οδηγηθεί στη Δικαιοσύνη όλο αυτό το διεφθαρμένο κύκλωμα των ελβετικών τραπεζών που λειτουργούσε ως πλυντήριο των κλεμμένων από τους λαούς της Ελλάδας και της Κύπρου.

Βοήθησα τους ελβετούς εισαγγελείς που ήρθαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα γιατί η Δικαιοσύνη είναι ενιαία και δεν έχει σύνορα. Δεν δίστασα όμως να καταγγείλω κατάμουτρα σε αυτούς το τραπεζικό τους σύστημα και το ίδιο το Ελβετικό κράτος, που λειτουργεί ως το μεγαλύτερο πλυντήριο μαύρου χρήματος της Ευρώπης. Και πράγματι δικαιώθηκα, αφού για πρώτη φορά το Ελβετικό κράτος αναγκάστηκε να αποδεσμεύει τα χρήματα που είχε δεσμεύσει ως προϊόν ξεπλύματος βρώμικου χρήματος και να τα επιστρέφει στην Τράπεζα της Ελλάδας.

Αψηφώντας τα προβλήματα υγείας, τις απειλές και επιθέσεις εναντίον μου και αγαπημένων μου προσώπων, συνεχίζω να καταγγέλω συγκεκριμένες ελβετικές τράπεζες και συγκεκριμένα γκόλντεν μπόιζ, Έλληνες που δούλευαν ως τραπεζικά στελέχη σε ελβετικές τράπεζες, για να αναγκαστούν να επιστρέψουν στην Ελλάδα όλα τα κλεμμένα από τον ελληνικό λαό χρήματα. Και είναι πολλά τα ευρώ... δισεκατομμύρια.

Νίκος Ζήγρας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ